

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กมลมาลย์ คำแสน. (2542). การศึกษาพจนานุกรมอีสานตามแนวทางมานุษยวิทยาวัฒนธรรม

เพื่อการสอนวรรณกรรมท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เจียน ธีระวิทย์ และ เจีย แชนจง. (2543). ความสัมพันธ์ไทย-จีน เหลียวหลังแลหน้า.

กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จรงค์ ชัยมณี. (2550). วิเคราะห์วัฒนธรรมกับภาษาจากปริศนาคำทายล้านนา.

วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จริยา วาณิชวิริยะ. (2548). อะไรเอ่ย จีน...จีน เรียนภาษาจีนจากปริศนาคำทาย.

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เจือ สตะเวทิน. (2517). คติชาวไทยภาษาไทยอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.

เจือ สตะเวทิน. (2517). คติชาวบ้านไทย. กรุงเทพฯ: มปท.

ฉิน หงหลิน. (2525). ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนและสำนวนไทย. บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉิน หงหลิน. (2525). สำนวนจีนและสำนวนไทย: การศึกษาเปรียบเทียบ. บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ควงมน จิตรจ้านงค์ และ อาภาพรรณ วรรณโชติ. (2529). ลักษณะสำคัญของภาษาไทย.

ปัตตานี: โครงการผลิตตำรามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

- ดิเรกชัย มหัทธนะสิน. (2516). **ลักษณะและโครงสร้างภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มิตรนราการพิมพ์.
- ดิเรกชัย มหัทธนะสิน. (2529). **ถ้อยคำสำนวน: แนวคิดเชิงภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สุกัญญา.
- ถาวร ลิกขโกศล. (2541). **แลหลังแดนมังกร**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- ทัศนีย์ สุกเมธี. (2528). **ปริศนาคำทาย**. กรุงเทพฯ: ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยครุชนบุรี.
- นพคุณ คุณาชีวะ. (2519). **การจัดหมวดหมู่ปริศนาของไทย**. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์คุรุสภา.
- นริศ วศินานนท์. (2551). **ศาสตร์ศิลปวัฒนธรรมจีน**. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- นীরามิส เกียรติบุญศรี. (2547). **เรียนภาษาจีนกลางจาก100ปริศนาคำทาย**. กรุงเทพฯ: แสงสว่าง
เวลล์เพลส จำกัด.
- ณรรน้อย. (2527). **ปัญหาเขาวัว – อะไรเอ่ย**. กรุงเทพฯ: เจริญกิจ
- บัวพร มาลัยคำ. (2544). **การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมคำสอนสตรีของไทยและลาว**.
วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2514). **ลักษณะภาษาไทย**. พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เบญญาภา ไสภณ. (2545). **ปริศนาคำทาย อ่านไว คิดไว**. กรุงเทพฯ: บริษัท เป็น ภาษาและศิลปะ
จำกัด.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2529). **ปริศนาคำทาย**. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- ประสิทธิ์ กาย์กลอน และ นิพนธ์ อินสิน. (2527) **หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท 051**
ภาษากับวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- แผ่ เสี่ยวรุย เรียบเรียง. (2546). **พจนานุกรมไทย-จีน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทฤษฎี.

พรทิพย์ ชังชาดา. (2532). **ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก: การศึกษาวิเคราะห์รูปแบบและศิลปะการ**

ประพันธ์. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

พรทิพย์ ชังชาดา. (2539). **วรรณกรรมท้องถิ่น.** กรุงเทพฯ: สุวีริสาส์นการพิมพ์.

พรรณเพ็ญ เครือไทย. (2546). **ปริศนาคำทายล้านนา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่: โรงพิมพ์มิ่งเมือง.

พิเศษ จำนงค์ และ ทองประเสริฐ ราชบัณฑิต. (2547). **วัฒนธรรมไทยภาษาไทย.** กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์สหธรรมิก จำกัด.

พระวัลลภ ธรรมหมื่นของ. (2547). **ความคิดทางปรัชญาในภษิตล้านนา.** วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พวงผกา หลักเมือง. (2552). **การวิเคราะห์สำนวนโวหารเชิงมนต์ศันในตำนานของล้านนา.**
วิทยานิพนธ์ ศีษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ฟูเจิง โฮ่ยว. (2526). **ศึกษาเปรียบเทียบคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กัญญา จิตต์ธรรม. (2518). **ปริศนาบททาย คติชาวบ้าน อันดับ ๔.** สงขลา: พิมพ์ที่
ร.พ. เมืองสงขลา.

มัทธานี ตูลยาทร. **200ปริศนาคำทาย.** กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

มัลลิกา คานนุรักษ์. (2550). **คติชนวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. (2545). **สารานุกรมวัฒนธรรมไทย**
ภาคกลาง เล่ม 1-15. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.

มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. (2545). สารานุกรมวัฒนธรรมไทย

ภาคเหนือ เล่ม 1-15. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.

บุทรพงษ์ สืบศักดิ์วงศ์. (2546). ความคิดทางปรัชญาในภษิตม้ง. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตร-

มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ขงชวน มิตรอารี. (2552). เรียนจีนกลางจากปริศนาคำทาย. กรุงเทพฯ: เพลิดเพลินการพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพฯ:

อักษรเจริญทัศน์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊ค.

รุ่งอรุณ ทิมชุนหเสถียร. (2532). วิเคราะห์กลวิธีในการใช้คำของปริศนาคำทาย.

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เรณู อรรถฐาเมศร์. (2535). คติชนวิทยา. โครงการพัฒนาตำรา ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์

และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.

วรรณมา มะมิ. (2524). ศึกษาปริศนาคำทายของไทยจากข้อมูลปริศนาคำทายทั้ง 4 ภาค.

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2522). โครงสร้างทางภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิเชียร เกษประทม. (2550). อะไรเอ่ย ปริศนาคำทาย. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

พัฒนาศึกษา.

วิฑูร โสถวงค์. (2516). “ปริศนาคำทาย” ใน สายอักษร พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

นายสายสนิท โสถวงค์.

วิภา กงกะนันท์. (2533). วรรณคดีศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานจิง และมหาวิทยาลัยครูอันฮุย. (2550). **ความรู้ทั่วไป**

เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

วิไลภรณ์ ศรีป่าซาง.(2537). **การศึกษาวิเคราะห์ปริศนาคำทายของล้านนา.** วิทยานิพนธ์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศิริพร ณ ถลาง, สุกัญญา ภัทรราชย์. (2542). **คติชนกับคนไทย-ไท. รวมบทความทางด้าน**

คติชนวิทยา. ใน บริบททางสังคม. โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์พัฒนาหนังสือ. (2544). **ภาษาควรจำ วัฒนธรรมควรรู้.** กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ.

สมร เจนจิระ. (2551). **เอกสารประกอบกระบวนวิชา ๐๖๓๔๓๐ การจัดการเรียนรู้วรรณคดีและ**

วรรณกรรมไทย. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สาร สาระทัศน์านนท์. (2520). **“คำทาย” ในkursarเขตศึกษา.**

ศิริกร ไชยมา. (2544). **ปริศนาคำทายล้านนา. แพร่: โครงการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น**

โรงเรียนร่องกวางอนุสรณ์.

สุธินี สุขตระกูล. (2526). **วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุธินี เกี่ยวเพ็ญวงษ์ และ กุลธิดา ท่วมสุข. (2531). **ปริศนาคำทาย. ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์**

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุรสิงห์สำรวม ฉิมพะเนาวิ. (2530). **“การสืบค้นวรรณกรรมมุขปาฐะล้านนา” ใน รวมบทความ**

สัมมนาล้านนาคติ: ภาษาและวรรณกรรม. วัฒนธรรมจังหวัดเชียงใหม่ และศูนย์

ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยล้านนา วิทยาลัยครูเชียงใหม่.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ. (2431). *ภาษาศาสตร์เชิงสังคม*. กรุงเทพฯ: อรุณสภาคลาดพร้าว.

เสฐียรโกเศศ. (2515). *วัฒนธรรม*. นครหลวงฯ: บรรณาการ.

ศิริพร ฌ ถलग และสุกัญญา ภัทรราชย์, บรรณาการ. (2542). *คติชนกับคนไทย-ไท*

รวมบทความทางด้านคติชนวิทยาในบริบททางสังคม. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อดิเทพบัณฑิตย์. (2512). *ปริศนาคำทาย*. พิษณุโลก: กระจุกไทย.

อนุমানราชธน, พระยา. (2515). *ชาติ – ศาสนา – วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: บรรณาการ.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2533). *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาจีน

陆滋源 郭龙春 江更生. (1997). 《现代灯谜精品集》

(รวม“ ๙๙๙ ”ปัจจุบันที่ยอดเยี่ยม). 上海(Shanghai): 知识出版社.

李庆荣. (2002). 《现代实用汉语修辞》 (โวหารภาษาจีน).

北京: 北京大学出版社

吕明显. (2009). 《食物养生秘要》 (การรักษาสุขภาพ)

贵州: 贵州技术出版社

李春光. (2008). 《吃的历史》 (ประวัติการกิน).

天津: 天津人民出版社

刘云.(2007).《筷子春秋》(ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ).天津 (Tianjin) :

百花文艺出版社

申江.(2004).《谜语知识大全》(ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับปริศนาคำทายของจีน).

北京:学苑出版社.

谭春红(2009)《中华文化常识全典》(สารานุกรมวัฒนธรรมประเทศจีน).

北京:中国纺织出版社

孙红彦.(2009).《中国人最爱吃的100种蔬菜》

(ผัก 100 ชนิดที่ชาวจีนชอบกิน). 武汉 (WuHan) : 武汉出版社

秦汉词典.(2003).《汉泰词典》(พจนานุกรมจีน-ไทย).

广州:广州外国语学院

天川.(2004).《中国的茶与茶文化》(ชาจีนและวัฒนธรรมชา).

天津:百花文艺出版社

简其乐.(1997).《中国乐器介绍》(เครื่องดนตรีจีน).

北京:人民音乐出版社

曾景祥.(2002).《中国画教程》(การสอนวาดภาพจีน).

湖南:湖南美术出版社

李敬信.(1990).《中国的谜语》(ปริศนาคำทายของจีน).

北京:中国国际广播出版社

王力(1979).《汉语音韵》(ระบบเสียงในภาษาจีน).香港 (ฮ่องกง):

中华书局

王仿. (1991). 《中国谜语大全》 (ปริศนาคำทายของจีน). 第 4 次印刷

(พิมพ์ครั้งที่ 4) 上海:上海文艺出版社.

王军云. (2007). 《实用谜语精粹》 (ปริศนาคำทายของจีนที่ใช้เป็นประโยชน์ได้).

第 3 次印刷 (พิมพ์ครั้งที่ 3) 北京: 北京银祥福利印刷厂.

王连海.(1990). 《中国民间玩具简史》 (ประวัติการละเล่นพื้นบ้านของ

ประเทศจีน).北京:工艺美术出版社

王廷贤.(2004). 《文言修辞新论》 (โวหารของภาษา).

甘肃: 甘肃人民出版社.

谢文庆.(2000). 《汉语言文化研究》 (การวิจัยภาษาและวัฒนธรรมจีน).

天津:天津人民出版社

张延军. (2010) . 《二十四节气养生大全》 .

北京: 北京工业大学

中一. (2009) .左手《黄帝内经》右手《本草纲目》 .

北京: 北京石油出版社

中国社会科学院语言研究所词典编辑室 (คณะกรรมการชำระ

ปทานุกรมของสถาบันวิจัยภาษา) . (2002) . 《现在汉语词典》)

(พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน) .北京: 商务印书馆

刘巨棠.(1984). 《木家具工艺》 . (ฝีมือเฟอร์นิเจอร์ไม้).

广东:广东科技出版社

ภาษาอังกฤษ

Brunvand, Jan Harold. (1986). **The Study of American Folk**. New York: W. W. Norton & Company., Inc.

Dorson, Richard M. ed. (1972). **Folklore and Folk life: An Introduction**. Chicago: University of Chicago press.

Dundes, Alan. (1965). **The Study of Folklore**. Prentice-Hall Inc; Englewood Cliffs, N.J.

Taylor, Archer. (1951). **English Riddles from Oral Tradition** .University of California Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์เจริญ เพ็ชรรัตน์ อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. อาจารย์กิตติชน ยงประพัฒน์ หัวหน้าภาควิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. รองศาสตราจารย์ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. อาจารย์สุรางคณา เลี่ยมเพ็ชรรัตน์ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. อาจารย์บุญรอด โขติวชิรา อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

โครงสร้างทางภาษา
การใช้คำในปริศนาคำทายของจีน

โครงสร้างทางภาษา

1. การใช้คำในปริศนาคำทายของจีน

1.1 การซ้ำคำ

การซ้ำคำในวรรณคดีด้วยกัน

การซ้ำคำรูปแบบ AA

การซ้ำคำรูปแบบ AA เกิดจากการกล่าวคำ A ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวซ้ำสองครั้ง ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน การซ้ำคำรูปแบบนี้ก็คือ “คำซ้ำ” นั่นเอง

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.1	<p>gāogāo gèzi yīshēnqīng liǎnér jīnhuáng xīyíngyíng tiāntiān <u>高高</u> 个子一身青，脸儿金黄喜盈盈，<u>天天</u> xiàngzhe tàiyáng xiào jiédeguǒshí shùbùqīng xiàngrikuí 向着太阳笑，结的果实数不清。(向日葵) รูปร่างสูงๆ เจียวทั้งตัว ใบหน้าเหลืองทองแสนปีติ <u>ทุกๆวัน</u> หันไปยิ้มกับตะวัน ผลที่ออกมานับไม่ถ้วน (ดอกทานตะวัน)</p>
1.1.2	<p>yìqún háizi pái chéngxíng huánghuáng shēnzǐ ruǎn xīncháng kàn qù gègè 一群孩子排成行，<u>黄黄</u> 身子软心肠，看去<u>个个</u> xiàngwānyuè chīdào zuǐlǐ tiányòuxiāng xiāngjiāo 像弯月，吃到嘴里甜又香。(香蕉) เด็กกลุ่มหนึ่งเรียงกันเป็นแถว ร่างกายเหลืองๆ ใจอ่อน มองไป<u>ทุกคน</u> เหมือน จันทร์เสี้ยว กินเข้าปากไปหวานและหอม (กล้วยหอม)</p>
1.1.3	<p>kànkàn shì lǜde pòkāi shì hóngde chī tā shì tiánde tǔchū shì hēide <u>看看</u> 是绿的，破开是红的，吃它是甜的，吐出是黑的。 xīguā (西瓜) <u>มองดู</u> เป็นสีเขียว ผ่าออกเป็นสีแดง กินมันเป็นรสหวาน คายออกเป็นสีดำ (แตงโม)</p>
1.1.4	<p>xiǎoxiǎo hóngtánzi zhuāngzhe hóng jiǎozi chīle hóng jiǎozi tǔchū <u>小小</u> 红坛子，装着红饺子，吃了红饺子，吐出 bái zhūzi jǔzi 白珠子。(桔子) กระปุก<u>น้อยๆ</u> สีแดง บรรจุ<u>เกี้ยว</u> สีแดงไว้ กิน<u>เกี้ยว</u> สีแดงไป คายไข่มุกขาวออกมา (ส้ม)</p>
1.1.5	<p>yīgè gūniángběnlǐngduō tiāntiānzàijiāzhīwǎngluó wǎngluózhīchéng 一个姑娘本领多，<u>天天</u> 在家织网罗，网罗织成 zhōngzuò zhuān zhuā wényíng hé fēiē zhīzhū 中坐，专抓蚊蝇和飞蛾。(蜘蛛) สาว<u>น้อย</u> คนหนึ่งความสามารถมาก <u>ทุกๆวัน</u> อยู่บ้านถักตาข่าย ตาข่ายถักเสร็จนั่ง ตรงกลาง มุ่งจับเฉพาะยุงแมลงวันและแมลงเม่า (แมงมุม)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.6	<p>chī jìn shì gāncǎo xiànchūnǎi bùshǎo rén rén kuā tā hǎo shuō tā gōng bù xiǎo 吃进是干草，献出奶不少，<u>人人</u>夸它好，说它功不 小。(牛) กินเข้าไปคือหญ้าแห้ง ให้นมออกมาไม่น้อย <u>ทุกคน</u> ชมมันดี บอกว่า มัน ความขอมากมาย (วัว)</p>
1.1.7	<p>zhè duǒ huā er zhēn qí guài dì shàng bù kāi shǒu shàng kāi qíng tiān bù kāi yǔ tiān kāi jiā jiā dōu yǒu bú yòng zāi yǔ sǎn 这朵花真奇怪，地上不开手上开，晴天不开 雨天开，<u>家家</u>都有不用栽。(雨伞) ดอกไม้ดอกนี้แปลกจริงๆ ดอกไม้บานบนพื้นบานบนมือ ฟ้าใสไม้บานหน้าฝนบาน <u>ทุกบ้าน</u>ต่างมีไม่ต้องปลูก (จุมุก)</p>
1.1.8	<p>tuó bèi gē gē yá chǐ duō duō cóng rén tóu shàng màn màn jīng guò shū zi 驼背哥哥，牙齿 <u>多多</u>，从人头上，<u>慢慢</u>经过。(梳子) พี่ชายหลังค่อม มีฟัน<u>มากมาย</u> จากบนศีรษะคน ผ่านไป<u>ช้าๆ</u> (หวี)</p>
1.1.9	<p>mō mō nǐ de mō mō wǒ de mō dào nǐ de dòng tiān jìn wǒ de àn èn kòu 摸摸你的，摸摸我的，摸到你的洞，添进我的。(按摁扣) <u>คลำๆ</u> ของคุณ <u>คลำๆ</u> ของฉัน <u>คลำ</u> ของคุณได้ ใส่ของฉันเข้าไป (ใส่กระดุมแป๊ก)</p>
1.1.10	<p>yī shàn bō li chuāng guāng xiàn míng yòu liàng yǎn xì fàng diàn yǐng 一扇玻璃窗，光线明又亮，演戏放电影， <u>天天</u>换新样。(电视) หน้าต่างกระจกบานหนึ่ง แสงสว่างและ วาววับ แสดงละคร ฉายหนัง เปลี่ยนแบบใหม่<u>ทุกวัน</u> (โทรทัศน์)</p>
1.1.11	<p>zhǐ yào bǎ tóu yáo liáng fēng jiù sòng lái dōng tiān bú jiàn tā xià tiān 只要把头摇，凉风就送來，冬天不见它，夏天 <u>人人</u>爱。(电风扇) ขอเพียงแต่<u>ส่ายหัว</u> ลมเย็นก็พัดมา หน้าหนาวไม่เห็นมัน <u>หน้าร้อน</u> <u>ทุกคน</u>ชอบ (พัดลมไฟฟ้า)</p>
1.1.12	<p>shàng miàn bù pà shuǐ xià miàn bù pà huǒ jiā jiā chú fáng lǐ zhì shǎo yǒu yī 上面不怕水，下面不怕火，<u>家家</u>厨房里，至少有一 gè guō 个。(锅) <u>ข้างบน</u>ไม่กลัวน้ำ <u>ข้างล่าง</u>ไม่กลัวไฟ ใน<u>ครัว</u>ของ<u>ทุกบ้าน</u> อย่างน้อยมีหนึ่งใบ (หม้อ)</p>
1.1.13	<p>yuán yuán xiàng xī guā rén rén ài wán tā méi dào shǒu qiǎng tā qiǎng <u>圆圆</u>像西瓜，<u>人人</u>爱玩它，没到手，抢它，抢 dào shǒu rēng tā lán qiú 到手，扔它。(篮球) <u>กลมๆ</u>เหมือนแตงโม <u>ทุกคน</u>ชอบเล่นมัน <u>ไม่ถึงมือ</u> <u>แย่งมัน</u> <u>แย่งถึงมือ</u> โยนมัน (บาสเกตบอล)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.14	<p>yǒushí zhē bàn tiān yǒushí yī duǒ duǒ bú pà tài yáng shài jiù pà dà fēng chuī yún 有时遮半天，有时一朵朵，不怕太阳晒，就怕大风 吹。(云)</p> <p>บางทีบดบังไปตั้งครึ่งฟ้า บางทีเป็นก้อนๆ ไม่กลัวตะวันแดดส่อง กลัวก็แต่พายุพัด (เมฆ)</p>
1.1.15	<p>yī wù shēng lái zhēn jiào miào bái guāng dào dào kōng zhōng pǎo hán dōng 一物生来真叫妙，白光道道空中跑，寒冬 shí jié wú chù zhǎo bào yǔ tiān qì cháng jiàn dào shǎn 时节无处找，暴雨天气常见到。(闪电)</p> <p>สิ่งหนึ่งเกิดมาได้ชื่อว่าวิเศษจริง แสงขาวเป็นเส้นๆ วิ่งบนท้องฟ้า ช่วงเวลาหน้าหนาว ไม่รู้จะไปหาที่ไหน มักจะพบได้ตอนอากาศฝนฟ้าคะนอง (ฟ้าแลบ)</p>
1.1.16	<p>xiǎo xiǎo jùn mǎ bù tíng tí rì yè qián jìn bù xiū xi xiǎo tí shēng dī dā xiàng 小小骏马不停蹄，日夜前进不休息，蹄声嘀嗒像 zhàngǔ shēng shēng cuī rén zhēng zhāo xī zhōng 战鼓，声声催人争朝夕。(钟)</p> <p>เสียงกบเท้าดังกุกกักดังกลองรบ ม้าพันธุ์ดีตัวเล็กๆ ไม่หยุดฝีเท้า รุดหน้าไปทั้งวัน ทั้งคืนไม่พักผ่อน เสียงเร่งเร้า(ภาษาจีนว่า “เชิงๆ”)ให้ผู้คนช่วงชิงทุกเวลา (นาฬิกา)</p>
1.1.17	<p>xiǎo xiǎo huā bù sì fāng fāng zhěng zhěng qí qí dōu lǐ zhuāng jiǎng jiū 小小花布四方方，整整齐齐兜里装，讲究 wèi shēng tiān tiān xǐ gāng ān jìng jìng dài shēn shàng shǒu juàn 卫生天天洗，干干净净带身上。(手绢)</p> <p>ผ้าดอกผืนเล็กๆ รูป 4 เหลี่ยม ใส่ไว้ในกระเป๋าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย พิถีพิถัน ในสุขอนามัยจึงซักทุกวัน สะอาดสะอาดอันเยี่ยมสนิททุกคิดตัว (ผ้าเช็ดหน้า)</p>
1.1.18	<p>hǎo sì yī shuāng shǒu shí gè shǒu zhǐ tóu kàn kàn guāng shì pí mō mō méi 好似一双手，十个手指头，看看光是皮，摸摸没 gǔ tóu 骨头。</p> <p>ดูเหมือนมือคู่หนึ่ง มีนิ้วมือ 10 นิ้ว ดูไป(ภาษาจีนว่า “ค่านๆ”)เพียงหนังหุ้ม กล้าไป(ภาษาจีนว่า “โมๆ”)ก็ไม่มีกระดูก (ถุงมือ)</p>
1.1.19	<p>shuāng jiǎo yī tà dā dā xiǎng pí dài yī zhuǎn diǎn tóu máng zuǐ lǐ chī 双脚一踏嗒嗒响，皮带一转点头忙，嘴里吃 jìn wǔ cǎi bù tǔ chū jiàn jiàn huā yī shang féng rèn jī 进五彩布，吐出件件花衣裳。(缝纫机)</p> <p>พอเหยียบเท้าทั้งคู่ ก็ดังต๊อกต๋อ พอสายหนังหมุนก็พยักหน้าจิกจัก กินผ้าหลากสี เข้าไปในปากคายเสื่อผ้าลายดอกออกมาเป็นตัวๆ (จักรเย็บผ้า)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.20	xiǎoxiǎo yī zhāng wǎng wò zài wǒ shǒu zhōng bù lāo shuǐ zhōng yú <u>小小</u> 一张网，握在我手中，不捞水中鱼， zhuān dǎ fēi lái chóng yíngpāi 专打飞来虫。(蝇拍) ตาข่ายเล็กๆ ผืนหนึ่ง จับไว้ในมือ ไม่ช้อนปลาในน้ำ มุ่งแต่ตีแมลงที่บินมา (ไม้ตีแมลงวัน)
1.1.21	shuō tā xiàng lóng bú shì lóng yì diǎn zhū shā tóu dǐng hóng xìng yún 说它像龙不是龙，一点朱砂头顶红，兴云 zuò wù běnlǐng dà yèyè wéi rén chú wén chóng wénxiāng 作雾本领大，夜夜为人除蚊虫。(蚊香) บอกว่ามันเหมือนมังกรแต่มันไม่ใช่มังกร ชาดหนึ่งแฉับบนยอดหัวแดง มีฝีมือสูง ทำเหมให้กลายเป็นหมอก คอยกำจัดคยุงให้คนทุกๆคืน (ยาแก้นยุง)
1.1.22	gāoliáng miáomíáo mǎnshēn zhā gèzi bù gāo jiǎoyā dà wūlǐwūwài 高粱苗苗满身扎，个子不高脚丫大，屋里屋外 tiāntiān pǎo jiǎngjiū wèishēng rén rén kuā sàozhōu <u>天天</u> 跑，讲究卫生人人夸。(扫帚) ต้นกล้าข้าวเกาเหลียงปักอยู่เต็มตัวรูปร่างไม่สูงแต่ทำใหญ่ ในบ้านนอกบ้านวิ่งทุกวัน พิถีพิถันในเรื่องอนามัยใครๆ ก็ชมเชย (ไม้กวาด)
1.1.23	xiǎoxiǎo yínmù bú suàn dà tiāntiān jiémù yǒu biànhuà tiàowǔ chàng <u>小小</u> 银幕不算大，天天节目有变化，跳舞唱 gē yòu yǎnxì guójiā dà shì chuán tiān xià diànshìjī 歌又演戏，国家大事传天下。(电视机) จอเงินเล็กๆ ไม่ใหญ่อะไร รายการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกๆวัน ทั้งเดินรำ ร้องเพลง ทั้งแสดงละคร ถ่ายทอดเรื่องสำคัญของชาติไปทั่วโลก (โทรทัศน์)
1.1.24	yī zhī xiǎo chuán wěiba qiào chuántóu cháng shī chuánwěi zào xián 一只小船尾巴翘，船头常湿船尾燥，咸 suān tián là zhǒngzhǒng wèi xiǎo chuán zǒngshì xiān chángdào tāng 酸甜辣 <u>种种</u> 味，小船总是先尝到。(汤 sháo 勺) เรือเล็กลำหนึ่งหางกระดก หัวเรือเปียกอยู่เสมอ ท้ายเรือแห้ง รสเต็ม เปรี๊ยะ หวาน เผ็ด ต่างๆ นานา เรือเล็กมักจะลองลิ้มชิมก่อนใคร(ตะบวย)
1.1.25	yí jiàn dōngxī liǎng gè kǒu bú wèn lǎo shào rén rén yǒu méi tā zhǐhǎo 一件东西两个口，不问老少 <u>人人</u> 有，没它只好 jiā zhōng duǒ yǒu tā cái néng jiē shàng zǒu kùzi 家中躲，有它才能街上走。(裤子) ของจีนหนึ่งมีปาก 2 ปาก ไม่ว่าแก่หรือเด็กใครใครก็มี ถ้าขาดมัน ได้แต่หลบอยู่ใน บ้าน มีมันจึงจะเดินตามถนนได้(กางเกง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.26	jiān zuǐ wáwá jiājiā yǒu tā bú chī mǐ miàn zhǐ chī bùshā jiǎndāo 尖嘴娃娃, <u>家家</u> 有它, 不吃米面, 只吃布纱。(剪刀) หนูน้อยปากแหลม <u>ทุกๆบ้านมีมัน</u> ไม่กินข้าว กินแต่ผ้าฝ้าย (กรรไกร)
1.1.27	húnshēn máoróngróng zhānshuǐ nǐngyīning rénrén lí bù liǎo tiāntiān 浑身毛茸茸, 沾水拧一拧, <u>人人</u> 离不了, <u>天天</u> dōu yào yòng máojīn 都要用。(毛巾) มีขนปุกปุยไปทั้งตัว เปียกชุ่มน้ำก็บิดสักที <u>ใครใครก็ห่าง</u> <u>มันไม่พัน</u> ต้องใช้มันอยู่ <u>ทุกวันๆ</u> (ผ้าขนหนู)
1.1.28	yī gēn xiǎo gùn wǔ cùn cháng yītóu yǒu máo yītóu guāng shēnglái jiù 一根小棍五寸长, 一头有毛一头光, 生来就 ài jiǎng wèishēng tiāntiān zuǐlǐ zǒu jǐ tàng yáshuā 爱讲卫生, <u>天天</u> 嘴里走几趟。(牙刷) กระบองเล็กอันหนึ่งยาว 5 นิ้ว ข้างหนึ่งมีขน ข้างหนึ่งเกลี้ยงเกลา เกิดมาก็ชอบเน้น เรื่องอนามัย <u>ทุกวันมันเดินในปากหลายเที่ยว</u> (แปรงสีฟัน)
1.1.29	yuǎnkàn xiàng kē xīng jìn kàn huǎng yǎnjīng bú fēn dōng hé xià yèyè fàng 远看像颗星, 近看晃眼睛, 不分冬和夏, <u>夜夜</u> 放 guāngmíng diàndēng 光明。(电灯) ดูไกลๆ เหมือนดวงดาว ดูใกล้ๆ แสงจ้าตา ไม่ว่าจะหนาวหรือหน้าร้อน ก็ เปล่งแสงสว่าง <u>ทุกคืนๆ</u> (โคมไฟฟ้า)
1.1.30	xiǎoxiǎo jīqì shēng dé guài bōlibī yǎnjīng zhǎng zài wài shuí ruò ràng <u>小小</u> 机器生得怪, 玻璃眼睛长在外, 谁若让 tā qiáoshàng le zhǎyǎn bǎ nǐ huà xià lái zhàoxiàngjī 它瞧上了, 眨眼把你画下来。(照相机) เครื่องจักรกล <u>เล็กๆ</u> เกิดมาประหลาด ตากระจกเติบโตอยู่ภายนอก หากใครให้ มองเห็นเข้าแล้ว จะกะพริบตาวาดภาพเธอออกมา (กล้องถ่ายรูป)
1.1.31	yǒu yǎn wú zhū shēntǐ qīng chángcháng tuō zhe wěiba háng chuānguò 有眼无珠身体轻, <u>常常</u> 拖着尾巴行, 穿过 xǔduō hǎo yīfu jiànguò duōshǎo qiǎo cáiféng zhēn 许多好衣服, 见过多少巧裁缝。(针) มีตาแต่ไร้แวว ลำตัวเบา <u>เดินลากหางอยู่เสมอๆ</u> ผ่านเสื้อผ้าดีๆ มากมายเคยพบช่าง ตัดเสื้อเก่งๆ <u>ไม่น้อย</u> (เข็ม)
1.1.32	yī zhī tiěgǒu shǒu zài ménkǒu kèrén dào lái kànkan jiù zǒu suǒ 一只铁狗, 守在门口, 客人到来, <u>看看</u> 就走。(锁) หมาเหล็กตัวหนึ่ง เฝ้าอยู่ที่หน้าประตูเมื่อแขกมาถึง <u>ดูไป</u> (ภาษาจีนเรียกว่า “ถ่านๆ”) <u>แล้วก็ไป</u> (กุญแจ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.33	<p>chángcháng bózi xiǎoxiǎo kǒu hēbǎo qīngshuǐ zhù gāo lóu shù tā zuì <u>长 长</u> 脖子 <u>小 小</u> 口, 喝饱清水住高楼, 数它最 zuì ài dǎban hóng hóng lǜ lǜ chā mǎn tóu huāpíng <u>最爱打扮</u>, 红红绿绿插满头。(花瓶) คอยยาวๆ ปากเล็กๆ ดื่มน้ำใสจนอิมอยู่ตึกสูง นับว่ามันชอบแต่งตัวเป็นสุดๆ สีแดงๆ สีเขียวๆ เสียบเต็มหัว (แจกัน)</p>
1.1.34	<p>xiǎoxiǎo yì tóu niú bú lā lí hé lóu lìqì suī bú dà bēi zhe fángzi <u>小 小</u> 一头牛, 不拉犁和楼, 力气虽不大, 背着房子 zǒu wōniú 走。(蜗牛) <u>วัวตัวเล็กๆ</u> ตัวหนึ่ง ไม่ลากไถไม่ลากคราด แม้เร็วแรงจะไม่มาก ก็แบกบ้านเดินได้ (หอยทาก)</p>
1.1.35	<p>xiǎoxiǎo gūniáng hēiyòuhēi jiānjiān zuǐbā jiǎndāo wěi zhuānmén <u>小 小</u> 姑娘 黑又黑, <u>尖 尖</u> 嘴巴 剪刀尾, 专门 zhù zài wūyán xià qiūtiān fēi qù chūntiān huí yànzi 住在屋檐下, 秋天飞去春天回。(燕子) สาวน้อยตัวนิดๆ คำๆ ปากแหลมๆ หางตะไกร อาศัยอยู่ที่ใต้ชายคาโดยเฉพาะ ฤดูใบไม้ร่วงบินไป ฤดูใบไม้ผลิกลับมา (นกนางแอ่น)</p>
1.1.36	<p>yǒu wěi méiyǒu jiǎo xiàng gè xiǎo fànsháo tiāntiān shuǐlǐ wán dào 有尾没有脚, 像个小饭勺, <u>天 天</u> 水里玩, 到 chù zhǎo māma kēdǒu 处找妈妈。(蝌蚪) มีหางไม่มีเท้าเหมือนช้อนข้าวอันเล็กๆ เล่นอยู่ในน้ำทุกวันๆ เทียวหาแม่ไปทุกที่ (ลูกอ๊อด)</p>
1.1.37	<p>xiǎoxiǎo chóng wēngwēngwēng fēiláifēiqù huācóng zhōng cǎihuāmì <u>小 小</u> 虫, 嗡嗡嗡嗡, 飞来飞去花丛中, 采花蜜, chuánhuāfěn rénrén kuā tā ài láodòng mìfēng 传花粉, <u>人 人</u> 夸它爱劳动。(蜜蜂) แมลงตัวเล็กๆ หึ่ง หึ่ง หึ่ง บินไปบินมากลางพุ่มไม้เก็บน้ำหวานเกสร แพร่ถ่ายเรณู ใครๆก็ชมว่ามันชอบทำงาน (ผึ้ง)</p>
1.1.38	<p>xiǎofēiji shāchìbǎng fēilái yòu fēiqù tiāntiān mièchóng máng yǔ <u>小 飞 机</u>, 纱翅膀, 飞来又飞去, <u>天 天</u> 灭虫忙, 雨 tiānfēi dédī qíngtiānfēi dégāo xiǎngzhī tiānqì hǎoyǔhuài qǐngtā 天飞得低, 晴天飞得高, 想知天气好与坏, 请它 lái bāngmáng qīngtíng 来帮忙。(蜻蜓) เครื่องบินลำเล็ก ปีกเป็นผ้าโปร่ง บินมาแล้วก็บินไป <u>วัน วัน</u> รุนวายอยู่กับการกำจัด แมลง วันไหนฝนตกจะบินได้ต่ำ วันไหนท้องฟ้าแจ่มใสจะบินได้สูง ถ้าอยากจะรู้ว่า อากาศจะดีจะเลวอย่างไร ก็ขอเชิญมันมาช่วยบอกให้ (แมลงปอ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.39	<p>gāogāo shānshàng yī péng má hēi huáng zōng hóng sè tǐng zá yuèyuè gē <u>高高</u> 山 上 一 蓬 麻, 黑 黄 棕 红 色 挺 杂, <u>月月</u> 割 lái yuèyuè fā rén rén tóu shàng dōu yǒu tā tóufà 来 <u>月月</u> 发, <u>人人</u> 头 上 都 有 它。(头发) บนภูเขาสูงๆ มีต้นปออยู่กอหนึ่ง สีดำเหลือง น้ำตาล แดง ปนเปกันไปหมด ตัดไปทุกๆ เดือนก็ออกใหม่ทุกๆ เดือน บนหัวของทุกๆ คนมีมันอยู่ทั้งนั้น (ผม)</p>
1.1.40	<p>sìjiǎofāngfāng tòumíngliàngliàng guānzhēnuǎnhuó kāizhēfēngliáng 四 角 方 方, 透 明 亮 亮, 关 着 暖 和, 开 着 风 凉。 chuāng (窗) <u>เหลี่ยมเหลี่ยม</u> 4 มุม โปร่งใสสว่างโล่ง ถ้าปิดอยู่ก็อบอุ่น หากเปิดไว้ก็ลมเย็น (หน้าต่าง)</p>
1.1.41	<p>jìnkàn xǔduō wū yuǎnkàn yì tiáo lóng tóushàng wūyún gǔngǔn jiǎoxià 近 看 许 多 屋, 远 看 一 条 龙, 头 上 乌 云 滚 滚, 脚 下 léishēnghōnghōng huǒchē 雷 声 <u>轰轰</u>。(火车) มองไกลบ้านหลายหลัง มองใกล้มังกรหนึ่งตัว บนหัวเมฆดำ<u>วิ่ง</u>ได้กัน (ภาษาจีนว่า “กู่่นๆ”) ได้ทำเสียงฟ้าร้องคังครืนครืน (รถไฟ)</p>
1.1.42	<p>yuányuán liǎnér xiàng píngguǒ yòusūānyòutián yíngyǎng duō jìnéng dāng <u>圆圆</u> 脸 儿 像 苹 果, 又 酸 又 甜 营 养 多, 既 能 当 càichī yòu néng dāng shuǐguǒ xīhóngshì 菜 吃, 又 能 当 水 果。(西 红 柿) หน้ากลมๆ เหมือนแอปเปิ้ล ทั้งเปรี้ยวทั้งหวานบำรุงร่างกายมาก ถือได้ว่าเป็น ทั้งอาหารกิน และถือเป็นผลไม้ได้อีกด้วย (มะเขือเทศ)</p>
1.1.43	<p>wānwān shù qūqū téng téng shàng guà zhe zǐsè líng qiézi <u>弯弯</u> 树, <u>曲曲</u> 藤, 藤 上 挂 着 紫 色 玲。(茄 子) ต้นไม้โค้งโค้ง เถวัลย์งองอ บนเถาวัลย์แขวนกระดิ่งสีม่วงไว้ (มะเขือ)</p>
1.1.44	<p>xiǎoxiǎo hútòng chǐ lái cháng jǐgè yuányuán xiǎo tiānchuāng qīng <u>小小</u> 胡 同 尺 来 长, 几 个 <u>圆圆</u> 小 天 窗, <u>清</u> qīng yī zhèn fēngér guò qīngcuì yuèqǔ chuán sìfāng dízi <u>清</u> 一 阵 风 儿 过, 清 脆 乐 曲 传 四 方。(笛 子) ตรอกซอยเล็กๆ ยาวราวๆ ฟุต มีหน้าต่างหลังคาเล็กๆ กลมๆ หลายบาน พอลมผ่าน<u>แผ่วๆ</u> ไปวูบหนึ่ง คนตรีที่เสนาะใสก็กระจายไปทั่วทิศ (ขลุ่ย)</p>
1.1.45	<p>chángcháng yīchuàn hóng guǒzi liǎnggè liǎnggè jié duìzi yàoshi zhe <u>长长</u> 一 串 红 果 子, 两 个 两 个 结 对 子, 要 是 着 lehuǒ sài guò bào dòuzi bàozhú 了 火, 赛 过 爆 豆 子。(爆 竹) ผลไม้สีแดงพวงยาวๆ ผูกทีละ 2 ลูกเป็นคู่ๆ ถ้าหากติดไฟเข้า มันดังกว่าระเบิดถั่ว (ประทัด)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.46	<p>shí rén guǎn liǎng kuàngkuāng rén rén yùn guā máng míngzhī kuāng méi 十人管两框筐，人人运瓜忙，明知筐没 dǐ piānyào wǎnglǐ zhuāng dǎlánqiú 底，偏要往里装。(打篮球)</p> <p>คน 10 คนดูแลแข่ง 2 ใบ <u>ทุกคน</u>คนแข่งกันยุ่ง <u>รู้</u>อยู่แะใจไม่มีกั้น ยังดึงดันเอาใส่ข้าง ในนั้น (เล่นบาสเกตบอล)</p>
1.1.47	<p>xiǎoxiǎo báibǐ wòzài shǒu lǐ lǎoshī yòng tā xiězì huàhuà fěnbǐ 小小白笔，握在手里，老师用它，写字画画。(粉笔)</p> <p>แท่งเขียนขาวแท่งเล็กๆ จับไว้ในมือ อาจารย์ใช้มัน เขียนหนังสือและ<u>ขีดวาด</u> <u>ภาษาจีน</u>ว่า(หว่า) (ขอล็ก)</p>
1.1.48	<p>hēihēi yīdǔ qiáng xíngzhuàng zhǎng yòu fāng lǎoshī jiǎng kè yào kào 黑黑一堵墙，形状长又方，老师讲课要靠 tā yǎnsuàn xiěhuà zhēn biàndāng hēibǎn 它，演算写画真便当。(黑板)</p> <p>ผนังด้านหนึ่ง<u>ดำ</u> รูปลักษณ์ยาวและเป็นเหลี่ยมด้วย อาจารย์สอนหนังสือต้องอาศัย มันจะแสดงสูตรคำนวณหรือเขียนวาทะที่สะดวกจริงๆ (กระดานดำ)</p>
1.1.49	<p>zhú shēnzǐ zuǐbā duō rén rén shuō tā ài chànggē ruòshì wǔzhù tāde 竹身子，嘴巴多，人人说他爱唱歌，若是捂住它的 zuǐ yuèwǔ tā jiù yuè chànggē dízi 嘴，越捂它就越唱歌。(笛子)</p> <p>ตัวเป็นไผ่ มีปากมาก ใครใครบอกรับชอบร้องเพลง ถ้าหากอุดปากของมันไว้ ยิ่ง<u>อูด</u>เท่าไรมันก็ยิ่งร้องเพลง (ขลุ่ย)</p>
1.1.50	<p>méi jiǎo zǒu bù tíng méi zuǐ fā mìnglìng mìnglìng yì fāchū rén rén 没脚走不停，没嘴发命令，命令一发出，人人 dōu dé tīng nàozhōng 都得听。(闹钟)</p> <p>ไม่มีเท้าเดินไม่อยู่ ไม่มีปากออกคำสั่ง เมื่อออกคำสั่งมา <u>ทุกคน</u>ล้วนต้องฟัง (นาฬิกาปลุก)</p>
1.1.51	<p>shuō dà bāokuò tiānxià shuō xiǎo zhǐ yǒu shǒu dà kànkan yǒu shān yǒu 说大包括天下，说小只有手大，看看有山有 shuǐ mōmō píngpíng tǎtǎ dìtú 水，摸摸平平塌塌。(地图)</p> <p>ถ้าบอกว่าใหญ่ก็ครอบคลุมไปทั่วหว่า ถ้าบอกว่าเล็กแม้แต่มือยังใหญ่กว่า ดูไป มีทั้งภูเขาที่มีทั้งสายน้ำ <u>ลูบ</u>ๆ ไปก็ราบเรียบธรรมดา (แผนที่)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของจีน
1.1.52	<p>xiǎoxiǎo yī zhànchǎng yǒu bīng yòuyǒu jiāng liǎnggè yuánshuài duì <u>小小</u> 一 战 场 ， 有 兵 又 有 将 ， 两 个 元 帅 对 miàn zuò pīngpīngpāngpāng shā yīchǎng xiàngqí 面 坐 ， 乒 乓 乒 乓 杀 一 场 。 (象 棋)</p> <p>สมรภูมิลี้เก้ๆ แห่งหนึ่ง มีไพร่พลและก็มีขุนพล จอมพล 2 คนนั่งประจันหน้า ปิงปิง ปังปัง ฆ่ากันไป 1 ยก (หมากรุกจีน)</p>
1.1.53	<p>jīqì lǐmiàn shuǐ qīngqīng gǔngǔn bōlàng bù píngjìng yīfu kùzi fàng 机器 里 面 水 清 清 ， 滚 滚 波 浪 不 平 静 ， 衣 服 裤 子 放 jìnqù xǐláixǐqù biàn gānjìng xǐyījī 进 去 ， 洗 来 洗 去 变 干 净 。 (洗 衣 机)</p> <p>ข้างในเครื่องจักรกลมีน้ำใสใส ลูกคลื่นกลิ้งไปกลิ้งมา(ภาษาจีนว่า กวู่่นๆ)ไม่สงบ ใสเสื้อผ้ากางเกงเข้าไป ซักไปซักมันก็สะอาด (เครื่องซักผ้า)</p>
1.1.54	<p>yǒu gè jīqì zhǎng gēbei gāogāo zhànzhē tǐng shénqì zhuāqǐ dōngxī 有 个 机 器 长 胳膊 ， 高 高 站 着 挺 神 气 ， 抓 起 东 西 wǎng shàng tí qiānjīnwànjīn bú fèi lì qǐzhòngjī 往 上 提 ， 千 斤 万 斤 不 费 力 。 (起 重 机)</p> <p>เครื่องจักรกลแขนยาวเครื่องหนึ่ง ยืนอยู่สูงๆ ลิบคึกคักเหลือเกิน จับเอาสิ่งของยกไป ข้างบนหนักพันซั่งหมื่นซั่งก็ไม่เปลืองแรง (ปั้นจั่น)</p>
1.1.55	<p>hóng tóngtóng yí gè dòng yìngyìngde chā jìnqù ruǎnrǎnde bá chū lái 红 彤 彤 一 个 洞 ， 硬 硬 的 插 进 去 ， 软 软 的 拔 出 来 kǎohóngshǔ (烤 红 薯)</p> <p>ถั่วสีแดง ของแข็งๆเสียบเข้าไป ตอนดึงออกมากลายเป็นของนุ่มๆ (อย่างมันเทศ)</p>
1.1.56	<p>liǎngtuǐchàkāi zhōngjiānlòuchūgèdàjiāhuǒ jìndeshíhòugǔgǔdebáchū 两 腿 岔 开 ， 中 间 漏 出 个 大 家 伙 ， 进 的 时 候 汨 汨 的 拔 出 láidesh jǐngzhōngtíshuǐ 来 的 时 候 滴 答 (井 中 提 水)</p> <p>ยื่นอ้าขา ของใหญ่ออกมา ตอนเข้ามีเสียงน้ำดัง “กู่กู่” ตอนออกมีเสียงน้ำหยดดัง “ตี ตา” (คนตักน้ำในบ่อน้ำ)</p>

การซ้ำคำรูปแบบ AAA

การซ้ำคำรูปแบบ AAA เกิดจากการกล่าวคำ A ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวซ้ำสามครั้ง ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.57	liǎnpí hòu dùzi kōng dǎ tā sān gùnzi tā hǎn dōngdōngdōng gǔ 脸皮厚，肚子空，打它三棍子，它喊“ <u>咚 咚 咚</u> ”。(鼓) หน้าหนา ท้องว่างเปล่า ตีมันสามที มันตะโกน “ <u>ตุง ตุง ตุง</u> ” (กลอง)
1.1.58	zhǎng dé xiàng gè xiǎo qīngwā chàng qǐ gē lái chāchāzhā yào chī 长得像个小青蛙，唱起歌来 <u>喳喳喳</u> ，要吃 dōngxī lùyáochǐ búchī chóngzǐ chī tóufà lǐfàtuīzi 东西露牙齿，不吃虫子吃头发。(理发推子) รูปพรรณเหมือนกบตัวเล็กๆร้องเพลงขึ้นมา <u>จา จา จา</u> เวลาจะกินของ ฟันโผล่ ออกมา ไม่กินแมลง กินแต่เส้นเกศา(ปัตตาเลี่ยน)
1.1.59	húzi búduō liǎngbiān qiào kāikǒu zǒngshuō miāomiāomiāo hēiyè xúnluò 胡子不多 两边翘，开口总说 <u>喵喵喵</u> ，黑夜巡逻 yǎnsì dēng jiànzhe lǎoshǔ jué bùráo māo 眼似灯，见着老鼠决不饶。(猫) หนวดหรือมژهรีม กระดกทั้ง 2 ข้าง มักเอ่ยปากบอก “ <u>เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยว</u> ” กลางคืน ออกลาดตระเวน ตามันเหมือนดวงไฟ ถ้าพบเห็นหนูเข้ามั้นไม่ละเว้นโดยเด็ดขาด (แมว)
1.1.60	xiǎoxiǎo chóng wēngwēngwēng fēiláifēiqù huācóng zhōng cǎihuāmì 小小虫， <u>嗡嗡嗡</u> ，飞来飞去花丛中，采花蜜， chuánhuāfěn rénrén kuā tā ài láodòng mìfēng 传花粉，人人夸它爱劳动。(蜜蜂) แมลงตัวเล็กๆ <u>หึ่ง หึ่ง หึ่ง</u> บินไปบินมา กลางพุ่มไม้เก็บน้ำหวานเกสร แพร่ถ่ายเรณู ใครๆก็ชมว่ามันชอบทำงาน (<u>ผึ้ง</u>)
1.1.61	dū dū dū dū dū dū néng sǎodì huì zhuāngtǔ āyí kāi tā sǎo jiēdào 嘟嘟嘟， <u>嘟嘟嘟</u> ，能扫地，会装土，阿姨开它扫街道， yòukuài yòuhǎo bú qǐ tǔ sǎochénjī 又快又好不起土。(扫尘机) <u>ตูป ตูป ตูป ตูป ตูป ตูป</u> กวาดพื้นได้ ใส่ขี้ดินได้คุณน้ำเป็ดมันกวาดถนนหนทาง ทั้งเร็วทั้งดี ดินก็ไม่ฟุ้ง (เครื่องกวาดฝุ่น)

การซ้ำคำรูปแบบ AABB

การซ้ำคำรูปแบบ AABB เกิดจากการซ้ำคำ A ซึ่งมีพยางค์เดียวสองครั้ง และการซ้ำคำ B ซึ่งมีพยางค์เดียวสองครั้งเช่นกัน คำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ปริศนาคำทายของไทย	
1.1.62	<p>hūn hūn chén chén shēng zài zǎo chén shuō tā shì yān nǐ méi liú shén <u>昏昏沉沉</u>，生在早晨，说她是烟，你没留神。 雾 (雾) <u>ขมุกขมัว</u> (ภาษาจีนว่า “ฮุนๆ เฉินๆ”) เกิดตอนเช้า บอกว่ามันเป็นควัน คุณไม่ ท้นสังเกต (หมอก)</p>
1.1.63	<p>shēn chuān huā huā lǜ lǜ zǒu lù wān wān qū qū dòng lǐ pá lái pá qù yá chǐ 身穿 <u>花花绿绿</u>，走路 <u>弯弯曲曲</u>，洞里爬来爬去，牙齿 dǐng dǐng è dú shé 顶顶恶毒。(蛇) ร่างกายสวมชุดสีเขียว (ภาษาจีนว่า “ฮัวๆ หลู่ๆ”) เดินคดๆ เกี้ยวๆ เลี้ยวไปเลี้ยวมา [ผา หลาย ผา ภู] ในรู ฟันมีพิษร้ายอย่างยิ่ง (งู)</p>
1.1.64	<p>liǎng tiáo tiě lù yí yàng cháng zhěng zhěng qí qí pū chéng xíng zhǐ jiàn 两条铁路一样长，<u>整整</u> <u>齐齐</u> 铺成行，只见 yī liàng xiǎo chē guò liǎng háng zì dòng biàn yí xíng lā liàn 一辆小车过，两行自动变一行。(拉链) ทางรถไฟสองสายยาวเท่ากัน แนวเดียวเสมอปูเป็นแถว (ภาษาจีนว่า “เจินๆ ฉีๆ”) เห็นเพียงรถเล็กหนึ่งคันผ่าน สองแถวเปลี่ยนเป็นหนึ่งแถวเอง (ซิป)</p>
1.1.65	<p>yǒu kǒu bǎ kǒu fēng zhù méi jiǎo néng zǒu yuǎn lù tā bǎ bié rén 有口把口封住，没脚能走远路，它把别人 xīn li huà zhuāng zhuāng jiàn jiàn shuō qīng chǐ xìn 心里话，<u>桩桩</u> <u>件件</u> 说清楚。(信) มีปากปิดปากสนิท ไม่มีขาสามารถเดินทางไกล มั่นนำความในใจของคนอื่น บอกชัดเจนทุกเรื่องราว (ภาษาจีนว่า “จวงๆ เจี้ยนๆ”) (จดหมาย)</p>
1.1.66	<p>nián nián yuè yuè lì shuǐ zhōng bú pà yǔ lái bú pà fēng zhǐ wéi <u>年年月月</u> 立水中，不怕雨来不怕风，只为 fāng biàn dà jiā zǒu jiān chí rì yè bù shōu gōng qiáo 方便大家走，坚持日夜不收功。(桥) ทั้งปีทั้งเดือน (ภาษาจีนว่า “เหนียนๆ เหยๆ”) ยืนกลางน้ำ ไม่กลัวฝนและไม่กลัวลม เพียงเพื่อทุกคนเดินสะดวก ยืนหยัดทั้งวันคืนไม่เลิกงาน (สะพาน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.67	<p>dà shíbǎn qīngyòuqīng shíbǎn shàngmian dìngyín dìng yíndìng gègè 大石板，青又青，石板上 面 钉 银 钉，银 钉 个 个 huìzhǎyǎn shǎn shǎn shuòshuò liàngjīngjīng xīng 会 眨 眼，<u>闪 闪 烁 烁</u> 亮 晶 晶。(星)</p> <p>แผ่นหินใหญ่ สีนํ้าเงินเข้ม ดอกตะปูเงินข้างบนแผ่นหิน ตะปูเงินแต่ละตัวกระทบตา ได้ ระยิบระยับ(ภาษาจีนว่า “सानๆ ไช้วๆ”) พร่างแพรวแวววาว (ดาว)</p>
1.1.68	<p>qīngqīng chǔchǔ yīfú huà yǒu shù yǒu cǎo yěyǒu huā biéchù huācǎo <u>清 清 楚 楚</u> 一 幅 画，有 树 有 草 也 有 花，别 处 花 草 tóu cháo shàng zhèlǐ huācǎo tóuxiàngxià shuǐ zhōng dào yǐng 头 朝 上，这 里 花 草 头 向 下。(水 中 倒 影)</p> <p>เห็นชัดเจน (ภาษาจีนว่า “ชิงๆ ชู่ๆ”) ว่าเป็นภาพผืนหนึ่ง มีต้นไม้ใบหญ้า ดอกไม้ด้วย ดอกไม้หญ้าที่อื่น หันหัวขึ้นข้างบน ดอกไม้ใบหญ้าที่นี่ หัวชี้ลง (เงากลับหัวในน้ำ)</p>
1.1.69	<p>jiěmèi liǎnggè yíyàng cháng jìn jìn chū chū zǒng chéngshuāng duōshǎo 姐 妹 两 个 一 样 长，<u>进 进 出 出</u> 总 成 双，多 少 kǔ làsuān tián wèi xiān qǐng tāmen chángyīcháng kuàizǐ 苦 辣 酸 甜 味，先 请 她 们 尝 一 尝。(筷 子)</p> <p>พี่น้อง 2 คน รูปร่างเหมือนกัน เข้าเข้าออกออก(จิ้นๆชู่ๆ)รวมกันเป็นคู่ รสขม เผ็ด เปรี้ยว หวาน ก็มากน้อย เจริญให้พวกเขาฉลองลิ้มชิมก่อน (ตะเกียบ)</p>
1.1.70	<p>xiǎoxiǎo huābù sìfāngfāng zhěngzhěngqíqí dōu lǐ zhuāng jiǎngjiū 小 小 花 布 四 方 方，<u>整 整 齐 齐</u> 兜 里 装，讲 究 wèishēng tiāntiān xǐ gān gān jìng jìng dài shēnshàng shǒujuàn 卫 生 天 天 洗，<u>干 干 净 净</u> 带 身 上。(手 绢)</p> <p>ผ้าดอกผืนเล็กๆ รูป 4 เหลี่ยม ใส่ไว้ในกระเป๋าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย(ภาษาจีนว่า “เจิ่นๆชี่ๆ”) พิถีพิถันในสุขอนามัยจึงซักทุกวัน สะอาดสะอ้าน(ภาษาจีนว่า “กานๆ จิ้นๆ”) เอี่ยมสนิทพกดติดตัว (ผ้าเช็ดหน้า)</p>
1.1.71	<p>sì sì fāng fāng yīzuò chéng limiàn zhù mǎn wūtóu bīng wūtóu pèng zài <u>四 四 方 方</u> 一 座 城，里 面 住 满 乌 头 兵，乌 头 碰 在 chéngqiáng shàng yīpèng mǎshàng fàng guāngmíng huǒchái 城 墙 上，一 碰 马 上 放 光 明。(火 柴)</p> <p>เมืองเมืองหนึ่งรูปสี่เหลี่ยมๆ(ภาษาจีนว่า “สี่ๆฟิงๆ”) ข้างในมีทหารหัวดำอยู่เต็ม ไปหมด ไล่หัวดำชนไปที่กำแพงเมือง ชนปุ๊บก็เปล่งแสงสว่างเป็น (ไม้ขีด)</p>
1.1.72	<p>chángchángbózi xiǎoxiǎo kǒu hēbǎo qīngshuǐ zhù gāolóu shù tā zuìzuì 长 长 脖子 小 小 口，喝 饱 清 水 住 高 楼，数 它 最 最 àidǎban hóng hóng lǜ lǜ chā mǎntóu huāpíng 爱 打 扮，<u>红 红 绿 绿</u> 插 满 头。(花 瓶)</p> <p>คอยยาวๆ ปากเล็กๆ คิมนํ้าใสจนอิมอยู่ตึกสูง นับว่ามันชอบแต่งตัวเป็นที่สุด แดงๆเขียวๆ เสียบเต็มหัว (แจกัน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.73	<p>hēimáo hēi bái máo bái yuán yuán pàng pàng rě rén ài pān dé gāo pá dé kuài 黑毛黑, 白毛白, <u>圆圆胖胖</u>惹人爱, 攀得高, 爬得快, xiānnèn jiànzhú dāng fàn cài xióngmāo 鲜嫩箭竹当饭菜。(熊 猫)</p> <p>ขนดำ ดำดำ ขนขาว ค้าวขาว ตัวกลมๆอ้วนๆ ชวนให้คนรัก ได้ได้สูง ปีนได้ไว กินไผ่ธนูสดอ่อนเป็นอาหาร (หมีแพนดา) (หมีแมว)</p>
1.1.74	<p>dà jiāngjūn pītóu sànfà èr jiāngjūn huángpáo huājiǎ sān jiāngjūn 大 将 军 披 头 散 发, 二 将 军 黄 袍 花 甲, 三 将 军 féitóu féinǎo sì jiāngjūn shòu shòu guā guā shī hǔ xióng nǎo 肥 头 肥 脑, 四 将 军 <u>瘦 瘦 刮 刮</u>。(狮, 虎, 熊, 脑)</p> <p>ขุนพลใหญ่ หัวยุ่ง ผมสยาย ขุนพลรอง เสือเหลือง เกราะลาย ขุนพลสาม หัวใหญ่ สมองโต ขุนพลสี่ ฝ่ายพอมจับโซ (ภาษาจีนว่า “โซ่ๆกั้วๆ”) (สิงโต เสือ หมี หมาป่า)</p>
1.1.75	<p>xiǎo fēizéi shuǐlǐ shēng gàn huàishì hěn yòu xiōng tōu tōu mō mō 小 飞 贼, 水 里 生, 干 坏 事, 狠 又 凶, <u>偷偷摸摸</u> xī rén xuè hái yào wēngwēng jiào yī tōng chuánrǎn jíbìng tài kěpà 吸 人 血, 还 要 嗡嗡 叫 一 通。传 染 疾 病 太 可 怕, kuài kuài bǎ tā xiāo miè jìng wénzi 快 快 把 它 消 灭 净。(蚊 子)</p> <p>โจรบินจิว เกิดในน้ำ ทำเรื่องเลว โหดเหี้ยมดุร้าย ทำลับลับล่อล่อ แอบดูดเลือดคน แลมยังร้องหึ่งหึ่ง อีกพักหนึ่ง โรคภัยติดต่อน่ากลัวชะมัดรีบ กำจัดมันให้เกลี้ยงเสียด โดยเร็ว (ยุง)</p>
1.1.76	<p>báitiān mángmáng lùlù yèlǐ máocǎo gài wū tiānxià wànshì wànwù tā 白 天 <u>忙 忙 碌 碌</u>, 夜 里 茅 草 盖 屋, 天 下 万 事 万 物, 它 dōukànde qīngchǔ yǎnjīng 都 看 得 清 楚。(眼 睛)</p> <p>ตอนกลางวันยุ่งยุ่งวุ่นวุ่น ตอนกลางคืนเอาหญ้าคาคลุมบ้านไว้ สารพัดเรื่องสารพัน สิ่งในโลกนี้ มันมองเห็นอย่างชัดเจนทั้งหมด (ตา)</p>
1.1.77	<p>zài jiā qīngqīng bái bái chūmén liǎnshàng huà huā zǒu guò qiān 在 家 <u>清 清 白 白</u>, 出 门 脸 上 画 花, 走 过 千 shān wàn shuǐ dǎkāi dùzi shuō huà xìn fēng 山 万 水, 打 开 肚 子 说 话。(信 封)</p> <p>ตอนอยู่บ้านมันสะอาดบริสุทธิ์ ตอนออกจากบ้านวาดลายบนใบหน้า เดินข้ามภูเขา และธารน้ำพันนับหมื่น เปิดท้องมันออกมาเพื่อพุดจา (ซองจดหมาย)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.78	xiǎoxiǎo yī zhànchǎng yǒu bīng yòu yǒu jiāng liǎnggè yuánshuài duì 小小一战场，有兵又有将，两个元帅对 miànzuò pīngpīng pāngpāng shā yīchǎng xiàngqí 面坐， <u>乒乒乒乒</u> 杀一场。(象棋) สมรภูมิลี้เก๋ๆ แห่งหนึ่ง มีไพร่พลและก็มีขุนพล จอมพล 2 คนนั่งประจันหน้า ปิงปิง ปังปัง ฆ่ากันไป 1 ยก (หมากรุกจีน)
1.1.79	yītóu máo lái yītóu jiāng jìn jìn chū chū mào bái jiāng shuā yá 一头毛来一头浆， <u>进进出出</u> 冒白浆。(刷牙) ข้างหนึ่งมีขน ข้างหนึ่งน้ำขึ้น <u>เข้าๆ ออกๆ</u> น้ำขึ้นพ่นออก (แปรงฟัน)

การซ้ำคำรูปแบบ ABAB

การซ้ำคำรูปแบบ ABAB เกิดจากการซ้ำคำประสม AB ซึ่งมี 2 พยางค์ โดยกล่าวคำ AB ซ้ำสองครั้ง ซึ่งคำประสม AB ที่ซ้ำกันนั้นอยู่ติดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
—	ไม่ปรากฏ

การซ้ำคำรูปแบบ ABAC

การซ้ำคำรูปแบบ ABAC เกิดจากการซ้ำคำ A พยางค์เดียวในตำแหน่ง A สองครั้ง และมีคำอื่น ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวแทรกในตำแหน่ง B และ C ซึ่งคำในตำแหน่ง B และ C เป็นคำที่ไม่ใช่คำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำชนิดใดก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.80	shēn chuān huāhuā lǜlǜ zǒulù wānwān qūqū dònglǐ pá lái pá qù yá chǐ 身穿花花绿绿，走路弯弯曲曲，洞里 <u>爬来爬去</u> ，牙齿 dǐngdǐng è dú shé 顶顶恶毒。(蛇) ร่างกายสวมชุดสีเขียวฉูดฉาด เดินคดๆเคี้ยวๆ <u>เลื้อยไปเลื้อยมา</u> ในรู ฟันมีพิษร้ายอย่างยิ่ง (งู)
1.1.81	kàn bùjiàn mō bùzhe méiyǒu yīchù tā bùdào wànwù shēngcún quánkào 看不见，摸不着，没有一处它不到，万物生存全靠 tā yīshíyīkè líbùliǎo kōngqì 它， <u>一时一刻</u> 离不了。(空气) มองไม่เห็น และก็ไม่ถูก ไม่มีที่ไหนที่มันไปไม่ถึง การดำรงชีวิตของสรรพสิ่งล้วน อาศัยมัน แยกห่างจากกันไม่ได้เลยแม้ชั่วครู่ชั่วยาม (อากาศ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.82	<p>jù bǎo pén cǎi jiǎo xià chī de yòng de yào shá yǒu shá tiándì 聚宝盆，踩脚下，<u>吃的用的，要啥有啥。</u>（田地） อ่างขุมนมของวิเศษเหยียบเท้าลงไป <u>ของกินของใช้</u> <u>อยากได้อันไหนมีอันนั้น</u> (ภาษาจีนว่า “ข้าว สา หิว สา”) (ทีนา)</p>
1.1.83	<p>tóufà cháng zài jiǎo shàng shēnzǐ yòu shòu yòu zhǎng píngshízhànzhébù 头发长在脚上，身子<u>又瘦又长</u>，平时站着不 dòng yīdòngdìmiàngānjìng sàozhōu 动，一动地面干净。（扫帚） เส้นผมงอกอยู่บนเท้า ลำตัว<u>ทั้งผอมทั้งยาว</u> ยามปกติยืนอยู่ไม่ขยับเขยื้อน พอเคลื่อนไหว พื้นก็สะอาดเอี่ยม (ไม้กวาด)</p>
1.1.84	<p>xiōngdì sānrén qí shànglù yǒukuài yǒumàn bù tíng bù zǒu le sān bǎi 兄弟三人齐上路，<u>有快有慢不停步</u>，走了三百 liù shí rì méiyǒu zǒu chū bō lí pū biǎo 六十日，没有走出玻璃铺。（表） พี่น้อง 3 คนออกเดินทางพร้อมกัน <u>บ้างเร็วบ้างช้า</u> <u>ก้าวไปไม่หยุด</u> เดินไปถึง 360 วัน แล้ว ยังไม่ได้เดินออกจากร้านกระจก (นาฬิกาข้อมือ)</p>
1.1.85	<p>yòu yuán yòu biǎn dù lǐ kōng huódòng jìng zǐ zài dāng zhōng wú lùn hé rén <u>又圆又扁</u> 肚里空，活动镜子在当中，无论何人 jiàn le tā wān xià shēnzǐ dōu jū gōng xǐ liǎn pén 见了他，弯下身子都鞠躬。（洗脸盆） รูปร่าง<u>ทั้งกลมทั้งแบน</u> ข้างในท้องว่าง กระจกที่อยู่ตรงกลางนั้นขยับได้ ไม่ว่าใคร ถ้าเห็นมันเข้าแล้ว ต้องงอตัวลงโค้งคำนับกันทุกคน (อ่างล้างหน้า)</p>
1.1.86	<p>jié bàn lǚ xíng duì chéng xíng yǒu qián yǒu hòu bù luàn rǎng chūn nuǎn 结伴旅行对成行，<u>有前有后不乱嚷</u>，春暖 huā kāi wǎng běi qù qiū fēng yì qǐ huí nán guó yàn 花开往北去，秋风一起回南国。（雁） ขณะเดินทางที่เคียงข้างกันเป็นแถว <u>ข้างหน้าข้างหลัง</u> เป็นระเบียบไม่เอะอะวุ่นวาย มุ่งเหนือไปในฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ดอกไม้บาน แล้วกลับทางใต้ด้วยกันพร้อมกับ ลมแห่งฤดูใบไม้ร่วง (ห่านป่า)</p>
1.1.87	<p>xiǎo xiǎo chóng wēng wēng wēng fēi lái fēi qù huā cóng zhōng cǎi huā mì 小小虫，嗡嗡嗡嗡，<u>飞来飞去</u> 花丛中，采花蜜， chuān huā fěn rén rén kuā tā ài láo dòng mì fēng 传花粉，人人夸它爱劳动。（蜜蜂） แมลงตัวเล็กๆ หึ่ง หึ่ง หึ่ง <u>บินไปบินมา</u> กลางพุ่มไม้ เก็บน้ำหวานเกสร แพร่ถ่ายเรณู ใครๆ ก็ชมว่ามันชอบทำงาน (ผึ้ง)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.88	<p>dà yǎnjīng liàng jīngjīng wěiba cháng chìbǎng qīng fēi lái fēi qù 大眼睛，亮晶晶，尾巴长，翅膀轻，飞来飞去 zhuō wénchóng qīngtíng 捉蚊虫。(蜻蜓)</p> <p>ตาโต แวววาว หางยาว ปีกเบา บินมาบินไปไล่จับยุง (แมลงปอ)</p>
1.1.89	<p>dà jiāngjūn pītóu sǎnfà èr jiāngjūn huángpáo huājiǎ sān jiāngjūn 大将军披头散发，二将军黄袍花甲，三将军 féitóuféinǎo sì jiāngjūn shòushòuguāguā shī hǔ xióng nǎo 肥头肥脑，四将军瘦瘦刮刮。(狮，虎，熊，脑)</p> <p>ขุนพลใหญ่ หัวขุ่น ผอมสยาย ขุนพลรอง เลื้อยเหลืออง เกราะลาย ขุนพลสาม หัวใหญ่ (ภาษาจีนว่าเฟี้ยวเฟี้ยว เฝี้ยว เฝี้ยว หน้า) สมองโต ขุนพลสี่ ผ่ายผอม ชูบโซ (สิงโต เสือ หมี่หมาป่า)</p>
1.1.90	<p>wūzǐ suīrán xiǎo yòu xiǎo zhuāng de zhēnzhū kě bùshǎo zhēnzhū jīng 屋子虽然小又小，装的珍珠可不少，珍珠晶 yíng bùnéng dài yòu tián yòu suān wèidào hǎo shíliú 莹不能戴，又甜又酸味道好。(石榴)</p> <p>แม้ว่าห้องจะเล็กแสนเล็ก แต่ไข่มุกที่บรรจุไว้กลับไม่น้อย ไข่มุกสุกใสแวววาว แต่ใส่ประดับไม่ได้ มันทั้งหวานทั้งเปรี้ยวรสชาติเยี่ยม (ทับทิม)</p>
1.1.91	<p>yuányuán liǎnér xiàng píngguǒ yòu suān yòu tián yíngyǎng duō jì néng 圆圆脸儿像苹果，又酸又甜营养多，既能 dāngcài chī yòu néng dāng shuǐguǒ xīhóngshì 当菜吃，又能当水果。(西红柿)</p> <p>หน้ากลมๆ เหมือนแอปเปิ้ล ทั้งเปรี้ยวทั้งหวานบำรุงร่างกายมาก ถือได้ว่าเป็นทั้ง อาหารกิน และถือเป็นผลไม้ได้อีกด้วย (มะเขือเทศ)</p>
1.1.92	<p>tā de dùpí zhǎng dé guài néng dà néng xiǎo biàn huà kuài dù lǐ 它的肚皮长得怪，能大能小变化快，肚里 zhuāng de dōu shì gē yīzhāngyīsuō lè kāi huái shǒufēngqín 装的都是歌，一张一缩乐开怀。(手风琴)</p> <p>หนังท้องของมันมีรูปพรรณแปลก ใหญ่ได้เล็กได้เปลี่ยนแปลงไวที่ใส่ในท้องหนะ เพลงทั้งนั้นทางที่หุบที่ คนตรีสนุกเต็มที (หีบเพลงชัก)</p>
1.1.93	<p>shuōdà bāokuò tiānxià shuōxiǎo zhǐyǒushǒu dà kànkàn yǒu shān yǒu 说大包括天下，说小只有手大，看看有山有 shuǐ mōmō píngpíng tātā dìtú 水，摸摸平平塌塌。(地图) ถ้าบอกว่าใหญ่ก็ครอบคลุมไปทั่วหล้า ถ้าบอกว่าเล็กแม้แต่มือยังใหญ่กว่า ดูๆ ไปมีทั้งภูเขา มีทั้งสายน้ำ (ภาษาจีนว่า “เอี้ยว ซาน เอี้ยว ห้วย”) ดูๆ ไปก็ราบเรียบธรรมดา (แผนที่)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.94	<p>jīqì lǐmiàn shuǐ qīngqīng gǔngǔn bōlàng bù píngjìng yīfu kùzǐ fàng 机器里面水清清，滚滚波浪不平静，衣服裤子放 jìnqù xǐ lái xǐ qù biàn gānjìng xǐyījī 进去，洗来洗去变干净。(洗衣机) ข้างในเครื่องจักรกลมีน้ำใสใส ลูกคลื่นก่อก้างไปกลิ้งมาไม่สงบ ใส่เสื้อผ้ากางเกงเข้าไป ซักไปซักมันก็สะอาด (เครื่องซักผ้า)</p>
1.1.95	<p>zhè gè jīqì liǎobuqǐ zuǐbā dà dé zhēn xīqí yī zhāng yī hé sòng 这个机器了不起，嘴巴大得真稀奇，一张一合送 lái sòng qù wā hé yùn tǔ shěng lì qì wātǔjī 来送去，挖河运土省力气。(挖土机) เครื่องจักรกลอันนี้ยอดเยี่ยม ปากมันใหญ่เสียจนแปลกจริงๆ <u>อ้าทีหุบที ส่งไปส่งมา</u> <u>ขุดแม่น้ำขนดินทูนแรงดี (เครื่องขุดดิน)</u></p>
1.1.96	<p>dū dū dū dū dū dū néng sǎodì huì zhuāng tǔ āyí kāi tā sǎo jiēdào 嘟嘟嘟，嘟嘟嘟，能扫地，会装土，阿姨开它扫街道， yòukuài yòuhǎo bú qǐ tǔ sǎochénjī 又快又好不起土。(扫尘机) ดูป ดูป ดูป ดูป ดูป ดูป กวาดพื้นได้ ใส่ขี้ดินได้ คุณน้ำเป็ดมันกวาดถนนหนทาง <u>ทั้งเร็วทั้งดี ดินก็ไม่ฟุ้ง (เครื่องกวาดฝุ่น)</u></p>
1.1.97	<p>yī kē xīn zhí duōshǎo qián yīyì yìxīnyìyì 一颗心值多少钱？(一亿(一心一意)) หัวใจหนึ่งดวงราคาเท่าไร (ร้อยล้าน- ด้วยใจจริง)</p>
1.1.98	<p>kě shàng kě xià gē <u>可上可下 (哥)</u> บนก็ “可” ล่างก็ “可” (พี่ชาย)</p>
1.1.99	<p>píngrì bú sī zhōngqiū xiǎng nǐ yǒu fāng yǒu yuán yòu tián yòu mì yuè 平日不思，中秋想你。<u>有方有圆，又甜又蜜。</u>(月 bǐng 饼) วันธรรมดาไม่คิดถึง จะคิดถึงตอนวันไหว้พระจันทร์ <u>มีทั้งกลมและที่เหลี่ยม</u> <u>หวานเหมือนน้ำผึ้ง (ขนมไหว้พระจันทร์)</u></p>

การซ้ำคำรูปแบบ ABCB

การซ้ำคำรูปแบบ ABCB เกิดจากการซ้ำคำที่เป็นคำพยางค์เดียวในตำแหน่ง B สองครั้ง และมีคำอื่นที่เป็นคำพยางค์เดียวในตำแหน่ง A และ C ซึ่งคำในตำแหน่ง A และ C เป็นคำที่ไม่ซ้ำคำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำชนิดใดก็ได้ แต่เป็นคำที่ทำให้คำที่ซ้ำนั้นมีความหมาย มีน้ำหนัก หรือเห็นภาพพจน์มากยิ่งขึ้น

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.100	<p>yī wèi gōnggōng jīngshén hǎo yì tiān dào wǎn bú shuìjiào shēntǐ 一位公公精神好，一天到晚不睡觉，身体 suī xiǎo lìqì dà qiān rén wàn rén tuī bú dǎo bùdǎowēng 虽小力气大，<u>千人万人</u>推不倒。(不倒翁) คุณตาคนหนึ่งจิตใจดี แต่เข้าย่นคำไม่หลับนอน แม้มันจะเล็กแต่แรงมาก คนเป็นพันเป็นหมื่นผลักตาไม่ล้ม (ตุ๊กตาล้มลุก)</p>
1.1.101	<p>yǒu gè jīqì zhǎng gēbei gāogāo zhànzhē tǐng shénqì zhuā qǐ dōngxī 有个机器长胳膊，高高站着挺神气，抓起东西 wǎng shàng tí qiān jīn wàn jīn bú fèi lì qǐzhòngjī 往上提，<u>千斤万斤</u>不费力。(起重機) เครื่องจักรกลแขนยาวเครื่องหนึ่ง ยืนอยู่สูงลิบคึกคักเหลือเกิน จับเอาสิ่งของยกไป ข้างบนหนักพันซั่งหมื่นซั่งก็ไม่เปลืองแรง (ปั้นจั่น)</p>
1.1.102	<p>xiàng zhī dàniǎo tiān shàng fēi méiyǒu zuǐbā méiyǒu tuǐ qiānlǐ wànlǐ 像只大鸟天上飞，没有嘴巴没有腿，<u>千里万里</u> lái huí pǎo wèile yǒuyì fēiyāfēi fēijī 来回跑，为了友谊飞呀飞。(飞机) เหมือนนกใหญ่บินบนฟ้า ไม่มีปาก ไม่มีขา บินไปกลับนับพันนับหมื่นลี้ เพื่อมิตรภาพแล้วจงบินเถอะบิน (เครื่องบิน)</p>

การซ้ำคำรูปแบบ ABB

การซ้ำคำรูปแบบ ABB เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว B สองครั้ง จะไม่ใช่ตามลำดับ จะใช้ตามหลังคำ A อยู่เสมอ ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.103	sì fāng fāng xiàng zuò chéng chéng lǐ bīng mǎ luàn fēn fēn liǎng gè móu <u>四方方</u> 像座城，城里兵马乱纷纷，两个谋 shì zhí xiāng duì wù yòng dāo qiāng yǒu shū yíng xiàng qí 士直相对，勿用刀枪有输赢。(象棋) <u>สี่เหลี่ยม</u> (ภาษาจีนว่าสี่ ฟังๆ) เหมือนเมืองหนึ่ง ในเมืองเต็มไปด้วยม้าและทหาร อย่างวุ่นวาย (ภาษาจีนว่า “ส่วนเฟิ่นๆ”) สองกุนซื่อต่างประจัญหน้า ไม่ใช่อาวุธ แต่ชนะได้ (หมากรุกจีน)
1.1.104	xiǎo shuǐ zhū liàng jīng jīng qiān wàn kē luò cǎo píng tài yáng 小水珠， <u>亮晶晶</u> ，千万颗，落草坪，太阳 gōng gōng yī chū lái qiāo qiāo duǒ kāi wú zōng yǐng lù zhū 公公一出来，悄悄躲开无踪影。(露珠) หยดน้ำเล็กๆ ไสแวววาว (ภาษาจีนว่า “เลียง จิงๆ”) พันหยดหมื่นหยด ร่วงลงสนาม หญ้า พอคุณดาพระอาทิตย์ออกมา หลบหายไปอย่างเงียบๆ ไร้ร่องรอย (หยดน้ำค้าง)
1.1.105	lǎo gōng gōng liǎn ér hóng tiān yī liàng jiù chū gōng dōng biān shēng 老公公，脸儿红，天一亮，就出工，东边升， xī biān luò zhào dé dà dì nuǎn hōng hōng tài yáng 西边落，照得大地暖烘烘。(太阳) คุณดาหน้าแดง พอฟ้าแจ้งก็เริ่มทำงาน ขึ้นทางตะวันออก ตกทางตะวันตก สาดส่อง พื้นหญ้าอบอุ่นอบอุ่น (ภาษาจีนว่า “หนวน ฮงๆ”) (ดวงอาทิตย์)
1.1.106	dà shí bǎn qīng yòu qīng shí bǎn shàng miàn dìng yín dìng yín dìng gè gè 大石板，青又青，石板上 面钉银钉，银钉个个 huì zhǎ yǎn shǎn shǎn shuò shuò liàng jīng jīng xīng 会眨眼，闪闪烁烁 <u>亮晶晶</u> 。(星) แผ่นหินใหญ่ สีน้ำเงินเข้ม ตอกตะปูเงินข้างบนแผ่นหิน ตะปูเงินแต่ละตัวกระพริบตา ได้ ระยิบระยับพราวไสแวววาว (ภาษาจีนว่า “เลียง จิงๆ”) (ดาว)
1.1.107	hóng tóng tóng yī dà péng jiàn fēng tā jiù gèng jiā xiōng wú zuǐ <u>红彤彤</u> ，一大蓬，见风它就更加凶，无嘴 néng chī tiān xià wù zhǐ pà yǔ shuǐ bú pà fēng huǒ 能吃天下物，只怕雨水不怕风。(火) แดงฉานฉาน (ภาษาจีนว่า หง ทงๆ) หนึ่งกองใหญ่ เมื่อเจอลมมันก็ยิ่งเพิ่มความดุร้าย ถึงไร้ปากก็สามารถกินทุกสิ่งในโลก มันกลัวแต่น้ำฝนไม่กลัวลม (ไฟ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.108	<p>yī pǐ mǎ'ér liǎng rén jì zhè biān gāo lái nà biān dī mǎ'ér suī rán bú zǒu 一匹马儿 两人骑，这边高来那边低，马儿虽然不走 lù liǎng rén jì dé xiào xī xī qiāoqiāobǎn 路，两人骑得 <u>笑嘻嘻</u>。(跷跷板) ม้าน้อยตัวหนึ่ง 2 คนขี่ ข้างนี้ขึ้นสูงข้างโน้นลงต่ำ แม้ว่าม้าน้อยจะไม่เดินเหิน 2 คน ก็ขี่กันจนหัวเราะ <u>ฮิฮิ</u> (กระดานหก)</p>
1.1.109	<p>yí kuài fāng diǎn xīn wén wén xiāng pēn pēn néng yòng bù néng chī zhuān 一块方点心，闻闻 <u>香喷喷</u>，能用不能吃，专 hé shǒu liǎn qīn xiāng zào 和手脸亲。(香皂) ของว่างรูปเหลี่ยมก้อนหนึ่ง คมดูหอมกลิ่นกรุ่น(ภาษาจีนว่า “เซียง เฟิงๆ”) ใช้ได้กิน ไม่ได้ โกลัศจรรย์กับมือและหน้าโดยเฉพาะ (สบู่หอม)</p>
1.1.110	<p>yǒu yuán yě yǒu fāng biǎo miàn liàng guāng guāng nǐ yào duì zhe tā jiù 有圆也有方，表面 <u>亮光光</u>，你要对着他，就 néng zhào zhāng xiàng jìng zi 能照张像。(镜子) บ้างก็กลมบ้างก็เหลี่ยม ภายนอกดูสว่างสดใส(ภาษาจีนว่า “เหลียง กวางๆ”) ถ้าเธอหัน หน้าเข้าหากเขา ก็จะถ่ายรูปได้สักใบ (กระจกเงา)</p>
1.1.111	<p>dà dù zǐ yuán gǔ gǔ xì bó zǐ gū lū lū kè rén dào tā jiù xiào shēn jū 大肚子，<u>圆鼓鼓</u>，细脖子，咕噜噜，客人到，它就笑，深鞠 yī gōng wèn shēng hǎo chá hú 一躬问声好。(茶壶) ท้องใหญ่ กลมตุ้ตุง คอแบบบาง ไหลจ๊อกจ็อก แจกมาถึง มั่นก็ยิ้ม ค้อมกายต่ำลง คำนับตามทักทาย (กาน้ำชา)</p>
1.1.112	<p>yuántǒng zhuāngzhe bái hú hu měitiān zǎoshang jǐ yīgǔ sān shí èr gè 圆筒装着 <u>白糊糊</u>，每天早上挤一股，三十二个 xiǎo xiōng dì dōu shuō yòng tā yǒu hǎo chù yá gāo 小兄弟，都说用它有好处。(牙膏) กระบอกกลมใส่แป้งเปียกสีขาวไว้(ภาษาจีนว่า “เปี๋ย ฮูๆ”) ทุกๆ วันตอนเช้าๆ ปีบที่ หนึ่ง เด็กพี่น้อง 32 คน ต่างบอกว่าการใช้มันนั้นมีประโยชน์ (ยาสีฟัน)</p>
1.1.113	<p>yǒu zhǒng niǎo běn lǐng gāo jiǎn zuǐ néng gěi shù kāi dāo huài shù pí 有 种 鸟，本 领 高，尖 嘴 能 给 树 开 刀，坏 树 皮， quán zhuó diào diǎo chū hài chóng yī tiáo tiáo zhuó mù niǎo 全 啄 掉，叨 出 害 虫 一 条 条。(啄木鸟) นกชนิดหนึ่ง ความสามารถสูง มีปากแหลมที่ผ่าตัดให้ต้นไม้ได้ เปลือกไม้ที่เสียๆ มันจิกทิ้งหมด มันจับแมลงร้ายออกมาเป็นตัวๆ(ภาษาจีนว่า “ยี่ เตี้ยวๆ”) (นกหัวขวาน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.114	jiǎochuāntiěxié guādādā shēnglái xǐhuanrén jì tā láodòng yì tiān 脚穿铁鞋 呱哒哒，生来喜欢人骑它，劳动一天 bú jiào lèi zhànzhe shuìjiào bú tǎng xià mǎ 不叫累，站着睡觉不躺下。(马) ทำไร่ร่อนเท้าเหล็กเสียงดังกุกกัก(ภาษาจีนว่า “กวาดาด”) โดยธรรมชาติชอบให้คนขี่ มัน ใช้แรงงานทั้งวันไม่บ่นว่าเหนื่อยขึ้นนอนหลับได้ไม่ต้องเอนกายลง(ม้า)
1.1.115	dà yǎnjīng liàng jīngjīng wěiba cháng chìbǎng qīng fēilái fēiqù 大眼睛，亮晶晶，尾巴长，翅膀轻，飞来飞去 zhuōwénchóng qīngtíng 捉蚊虫。(蜻蜓) คาโตใสแวววาว(ภาษาจีนว่า “เลียงจิงๆ”) หางยาว ปีกเบาบินมาบินไปไล่จับยุง (แมลงปอ)
1.1.116	báitiān shuì yèlǐ háng wěiba shàngmian guà xīngxīng yínghuǒchóng 白天睡，夜里行，尾巴上面挂星星。(萤火虫) กลางวันนอนหลับ กลางคืนสัญจร แฉวนดวงดาวไว้บนหางระยิบระยับ (หิ่งห้อย)
1.1.117	shàng xià liǎngduì bīng bǎshǒu shídòng mén nǎge yào jìnqù dǎ dé suì 上下两队兵，把守石洞门，哪个要进去，打得碎 fēnfēn yáochǐ 纷纷。(牙齿) ทหาร 2 กอง ข้างบนข้างล่าง เฝ้ารักษาประตูถ้ำหิน ถ้าใครหน้าไหนจะเข้าไป พวกเขาจะตีจนแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ(ภาษาจีนว่า “ช่วยฟันๆ”) (ฟัน)
1.1.118	shēn chuān lǜ yīshang dùlǐ shuǐ wāngwāng shēngde érzi duō gègè hēi 身穿绿衣裳，肚里水汪汪，生的儿子多，个个黑 liǎntáng xīguā 脸膛。(西瓜) ตัวใส่เสื้อผ้าสีเขียว น้ำในท้องเอ่อปริ่ม(ภาษาจีนว่า “สว้ยวางๆ”) ลูกลูกที่เกิดมา มากมาย ใบหน้าดำก้นทุกคน (แตงโม)
1.1.119	pàng wá wá méiyǒu jiǎo hóng jiān zuǐ yìshēn máo bèishàng yí dào gōu 胖娃娃，没有脚，红尖嘴，一身毛，背上一道沟， dùlǐ hǎo wèidào táo 肚里好味道。(桃) หนูน้อยอ้วนท้วน(ภาษาจีนว่า “ฝ่างหวัวๆ”) ไม่มีมือเท้า ปากแหลมแดง มีขนทั้งตัว บนหลังมีร่องน้ำอยู่สายหนึ่ง ในท้องรสชาติดี (ท้อ)
1.1.120	yàngzǐ xiàng xiǎo chuán yīfu yìng bāngbāng tóuwěiliǎngtóuqiào nèn 样子像小船，衣服硬梆梆，头尾两头翘，嫩 ròulìbiancáng língjiǎo 肉里边藏。(菱角) รูปร่างเหมือนเรือเล็ก เสื้อผ้าแข็งโป๊กโป๊ก(ภาษาจีนว่า “ยั้งปิงๆ”) หัวหางกระดกขึ้น ทั้ง 2 ข้างเนื้อนุ่มๆ ซ่อนอยู่ข้างใน (กระเจี๊ยบ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.121	<p>yí gè xiǎo běn zhēn jiào guài shàng miàn bù mǎn fāng kuài kuài yòng shǒu 一个 小 本 真 叫 怪， 上 面 布 满 方 块 块， 用 手 yī àn zì chū lái jiā jiǎn chéng chū suàn dé kuài jì suàn qì 一 按 字 出 来， 加 减 乘 除 算 得 快。(计 算 器)</p> <p>สมุดเล่มเล็กเล่มหนึ่งแปลกจริงๆ ด้านบนจัดวางก้อนสี่เหลี่ยม(ภาษาจีน “ฟัง ค่วยๆ”) ไว้เต็มเลย พอใช้มือกดก็มีตัวหนังสือออกมา จะบวก ลบ คูณ หาร แป้นเดียวก็คิดได้ (เครื่องคิดเลข)</p>
1.1.122	<p>xiǎo gē liǎng jiān bìng jiān zǒu qǐ lù lái zhēn xīn xiān yí gè yuán 小 哥 俩， 肩 并 肩， 走 起 路 来 真 新 鲜， 一 个 原 dì bú dòng bù yí gè zǒng shì huà quān quān yuán guī 地 不 动 步， 一 个 总 是 画 圈 圈。(圆 规)</p> <p>พี่เล็กทั้งสอง เคียงบ่าเคียงไหล่เดินออกถนนมาสดใหม่จริงๆ คนหนึ่งอยู่กับที่ไม่ ขยับก้าว อีกคนมักจะวาดวงกลมๆ(ภาษาจีนว่า “หัว ชวนๆ”)(วงเวียน)</p>
1.1.123	<p>lún zǐ dà yòu zhòng xíng dòng màn téng téng hǎo lù tā bú zǒu zuì ài niǎn 轮 子 大 又 重， 行 动 慢 腾 腾， 好 路 它 不 走， 最 爱 碾 bù píng yā lù jī 不 平。(压 路 机)</p> <p>ล้อใหญ่ทั้งหนักด้วย เคลื่อนไหวช้าเนิบนาบ(ภาษาจีนว่า “มัน เทีงๆ”) ทางดีมัน ไม่เดิน ชอบบดที่ไม่เรียบเป็นที่สุด (รถบดถนน)</p>
1.1.124	<p>yī zhǎn dēng liàng jīng jīng bú pà hǎi làng hé kuáng fēng yè yè zhēng yǎn 一 盏 灯， 亮 晶 晶， 不 怕 海 浪 和 狂 风， 夜 夜 睁 眼 dào tiān liàng máng máng dà hǎi zhǐ háng chéng háng biāo dēng 到 天 亮， 茫 茫 大 海 指 航 程。(航 标 灯)</p> <p>โคมดวงหนึ่ง สว่างแวววาว(ภาษาจีนว่า “เลียง จิงๆ”) ไม่กลัวคลื่นทะเล และพายุคลื่น ลมตาตลอดคืนยันฟ้าสว่าง ชีพัสัยการเดินเรือในทะเลหลวงที่เว้งว่าง (ไฟสัญญาณ เดินเรือ)</p>
1.1.125	<p>sān kē xīng liàng jīng jīng lái wǎng chē liàng tā zhǐ huī zūn shǒu jì lǜ 三 颗 星， 亮 晶 晶， 来 往 车 辆 它 指 挥， 遵 守 纪 律 shùn xù háng hóng lǜ dēng 顺 序 行。(红 绿 灯)</p> <p>ดาว 3 ดวง สว่างพร่างพราว(ภาษาจีนว่า “เลียง จิงๆ”) มันคอยกำกับรถราที่แล่นไป มา ปฏิบัติตามระเบียบวินัยโดยสัญจรไปตามลำดับ (ไฟสัญญาณจราจร)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.126	<p>shēnzǐ xiàng lóng bēnpǎo hōng lōnglōng guò dà qiáo chuān shān 身子像龙，奔跑“轰隆隆”，过大桥，穿山 dòng kāi wǎng dōng xī nán běi zhōng huǒchē 洞，开往东西南北中。(火车) ลำตัวเหมือนมังกร วิ่งหือ “กรุ่นกรุ่นกรุ่น” ข้ามสะพานใหญ่ ทะเลถ้ำภูเขาจับไป ออก - ตก - ใต้ - เหนือ - กลาง (รถไฟ)</p>
1.1.127	<p>jīqì lǐmiàn shuǐ qīngqīng gǔngǔnbōlàng bù píngjìng yīfu kùzǐ fàng 机器里面水清清，滚滚波浪不平静，衣服裤子放 jìnqù xǐlái xǐqù biàn gān jìng xǐyījī 进去，洗来洗去变干净。(洗衣机) ข้างในเครื่องจักรกลมีน้ำใสใส ลูกคลื่นกลิ้งไปกลิ้งมาไม่สงบ ใส่เสื้อผ้ากางเกงเข้าไป ซักไปซักมันก็สะอาด (เครื่องซักผ้า)</p>
1.1.128	<p>sì fāngfāng bái rú xuě méiyǒu gǔtōu méiyǒu xuè fàngzài zhuō shàngnǎ 四方方，白如雪，没有骨头没有血，放在桌上拿 dāoqiē dòufǔ 刀切。(豆腐) 4 เหลี่ยม 4 เหลี่ยม (ภาษาจีนว่า “สี่ ฟังๆ”) ขาวดุจหิมะ ไม่มีกระดูก ไม่มีเลือด วางไว้บนโต๊ะ แล้วเอามัดหั่น (เต้าหู้)</p>
1.1.129	<p>bú chī jiǔròu pàng féi féi búdú shīshū chuān cháo yī rìyè shuāngfēng 不吃酒肉胖肥肥，不读诗书穿朝衣，日夜霜风 chuīlěngmiàn bújiàn qīzi sòng yī lái ménshén 吹冷面，不见妻子送衣来。(门神) ไม่กินเหล้ากับเนื้อแต่ตัวอ้วนๆ (ภาษาจีนว่า “เผย ผั่งๆ”) ไม่เรียนหนังสือแต่ใส่ ชุดราชการ ทั้งวันทั้งคืนทนฝนทนหนาว ไม่เห็นภรรยาเอาเสื้อผ้ามาให้ (ภาพเจ้าที่ ดิดที่ประตูใช้สำหรับขับไล่ภูตผีปีศาจ)</p>

การซ้ำคำรูปแบบ AAB

การซ้ำคำรูปแบบ AAB เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว A สองครั้ง จะใช้ปรากฏหน้าคำ B อยู่เสมอ ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.130	tóushàng dài dǐng huāhuā mào zuòzài zhuótóu wēi wēi xiào kàn wǒ dúshū 头上戴顶花花帽, 坐在桌头 <u>微微笑</u> , 看我读书 qiānbān kǔ chángcháng zuòbàn dào jījiào dēng 千般苦, 常常做伴到鸡叫。(灯) บนหัวสวมหมวกลาย น้่งบนโต๊ะยิ้มละไม(ภาษาจีนว่า “เว่ยเว่ยเซี่ยว”) เห็นฉันอ่านหนังสือแสนลำบาก อยู่เป็นเพื่อนจนไก่ขันเป็นประจำ (โคมไฟ)
1.1.131	xiàng yún bú shì yún xiàng yān bú shì yān fēng chuī qīngqīng 像云不是云, 像烟不是烟, 风吹 <u>轻轻</u> piāo rìchū màn màn sǎn yún <u>飘</u> , 日出 <u>慢慢散</u> 。(云) เหมือนเมฆแต่ไม่ใช่เมฆ เหมือนควันแต่ไม่ใช่ควัน โคนลมพัด <u>ปลิวเบาเบา</u> (ภาษาจีนว่า “ซิงๆเฟี้ยว”) ยามตะวันขึ้นค่อยๆกระจาย(ภาษาจีนว่า “มันๆซัน”) (หมอก)
1.1.132	shuāngjiǎo yītà dā dā xiǎng pí dài yīzhuǎn diǎn tóu máng zuǐ lǐ chī 双脚一踏 <u>嗒嗒响</u> , 皮带一转点头忙, 嘴里吃 jìn wǎncǎi bù tǔchū jiàn jiàn huā yīshang féng rēn jī 进五彩布, 吐出件件花衣裳。(缝纫机) พอเหยียบเท้าทั้งคู่ ก็ดังต๊อกต๋ัก(ภาษาจีนว่า “ตาๆเสี่ยว”) พอสายหนังหมุนก็พັก หน้าจิ้งกั กินผ้าหลากสีเข้าไปในปากคายเส้นผ้าลายดอกออกมาเป็นตัวๆ (จักรเย็บผ้า)
1.1.133	zhāngzhe liǎng zhī jiǎo fān chuān dà pí fú féng rén miēmiē jiào 张着两只角, 翻穿大皮袄, 逢人 <u>咩咩叫</u> , zhuān ài chī qīngcǎo yáng 专爱吃青草。(羊) มีเขางอกอยู่ 2 ข้าง ใส่เสื้อหนังตัวใหญ่เพิ่มเวลาเจอคนร้อง <u>เมะๆ</u> (ภาษาจีนว่า “แมะๆเจียว”) ชอบกินแต่หญ้าสดๆ(แพะ)
1.1.134	huì fēi búshì niǎo yǒu chì bú cháng máo bái tiān yán xià shuì dà jiào 会飞不是鸟, 有翅不长毛, 白天檐下睡大觉, yè wǎn zhuō chóng zī zī jiào biānfú 夜晚捉虫 <u>吱吱叫</u> 。(蝙蝠) บินได้แต่ไม่ใช่นก มีปีกแต่ไม่มีขน กลางวันนอนหลับยาวได้ชวยคา กลางคืน <u>ร้องจืดจืด</u> (ภาษาจีนว่า “จื่อๆเจียว”) จับแมลง (ค้างคาว)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.135	<p>xiǎo fēizéi shuǐlǐ shēng gān huàishì hěn yòu xiōng tōutōumōmō 小飞贼，水里生，干坏事，狠又凶，偷偷摸摸 xī rén xuè hái yào wēngwēng jiào yī tōng chuánrǎn jíbìng tài kě 吸人血，还要嗡嗡叫一通。传染疾病太可 pà kuài kuài bǎ tā xiāo miè jìng wénzi 怕，快快把它消灭净。(蚊子)</p> <p>โจรบินจิว เกิดในน้ำ ทำเรื่องเลว โหดเหี้ยมดุร้าย ทำลับล่อนล่อ แอบดูดเลือดคน แลเมยยังรื้องหึ่งหึ่ง อีกพักหนึ่ง โรคภัยติดต่อน่ากลัวชะมัดรีบกำจัดมันให้เกลี้ยงเสีย โดยเร็ว(ุง)</p>
1.1.136	<p>yī duǒ hóngguā tóu shàng dài yīfu bú shì jiǎndāo cái měitiānzǎo 一朵红花头上戴，衣服不是剪刀裁，每天早 shàng wōwō jiào qiānjiāwàn hù mén dǎ kāi gōngjī 上喔喔叫，千家万户门打开。(公鸡)</p> <p>บนหัวมีดอกไม้แดงประดับไว้ ใส่เสื้อผ้าที่ไม่ใช่กรรไกรตัด ทุกวันเช้าร้องโอดอ้อไอ้ ไอ้(ภาษาจีนว่า “โงๆเจี๊ยว”) ครอบครัวทั้งหลายเปิดประตูออกมา (ไก่ตัวผู้)</p>
1.1.137	<p>xiǎoshí céngcéng bāo dàshí jié jié gāo chūshēng dāngcàichī zhǎngchéng 小时层层包，大时节节高，初生当菜吃，长成 bǎdāntiāo zhú 把担挑。(竹)</p> <p>ตอนเล็กห่อเป็นชั้นๆ(ภาษาจีนว่า “เงินๆเปา”) ตอนโตสูงเป็นปล้องๆ(ภาษาจีนว่า “เจี๊ยๆกาว”) แรกเกิดถือเป็นอาหารกิน เติบโตเป็นเล่มหอบไม้คาน (ไผ่)</p>
1.1.138	<p>yī wèi gūniáng shòutiáotiáo tóu zhòng jiǎo qīng zhàn bú láo liǎng 一位姑娘瘦条条，头重脚轻站不牢，两 gè ěrhuán piāo zuǒyòu shuō qǐ huà lái lónglóng jiào yáogǔ 个耳环飘左右，说起话来咚咚叫。(摇鼓)</p> <p>หญิงสาวนางหนึ่งผอมชะลูด หัวหนักเท้าเบายืนไม่มั่น ตุ่มหู 2 ข้าง ปลิวอ่อนช้ายชวา เอ่ยคำขึ้นมาร้องว่า ตงตง(ภาษาจีนว่า “ตงๆเจี๊ยว”) (กลองปึงแป็ง)</p>
1.1.139	<p>shēnshàng bèi gè dà shuǐxiāng zǒu qǐ lù lái dīngdīngdāng yī tiān 身上背个大水箱，走起路来叮叮当，一天 néng hē wàn tǒng shuǐ dī dī sǎ zài mǎ lù shàng sǎshuǐchē 能喝万桶水，滴滴洒在马路上。(洒水车)</p> <p>ตัวแบกแท็งก์น้ำใบใหญ่ เดินออกถนนมา ตึง ตึง ต่อง วันหนึ่งๆ ต้มน้ำได้เป็นหมื่น ถึง รดราดหยาด หยดอยู่บนถนน (รถราคน้ำ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.140	yī zuò xiǎo lóufáng yǒu mén méiyǒu chuāng néng fàng fàn hé cài tōng 一座小楼房，有门没有窗，能放饭和菜，通 diànbīng bīng liáng diànbīngxiāng 电冰冰凉。(电冰箱) อาคารตึกหลังเล็ก มีประตูไม่มีหน้าต่าง วางข้าววางกับได้ ปล่องไฟฟ้าผ่าน เย็นเยือกเยือก (ตู้เย็น)
1.1.141	yí gè rén wúfǎ zuò yìqún rén zuò méi yìsi liǎng gè rén zuò gānggāng 一个人无法做，一群人做没意思，两个人做刚 hǎo qǐngwènshìshámìshì shuōqiāoqiāohuà 好。请问是啥密事？(说悄悄话) เรื่องอะไรคนเดียวทำไม่ได้ หลายคนทำไม่สนุก ทำกันสองคนพอดี (กระซิบ)

การซ้ำคำรูปแบบ ABA

การซ้ำคำรูปแบบ ABA เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว A สองครั้ง และมีคำอื่นซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวแทรกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง B

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.142	yī tiáo shéng ruǎn yòu ruǎn jíxiàng shé yòuxiàng shàn méiyǒu pí 一条绳软又软，即像蛇又像鳝，没有皮 zhǐyǒu ròu mái zài ní lǐ huì huódòng qiūyǐn 只有肉，埋在泥里会活动。(蚯蚓) เชือกเส้นหนึ่งอ่อนและนุ่ม(ภาษาจีนว่า “หรวน บี้ว หรวน”) เหมือนทั้งงูเหมือน ทั้งปลาไหล ไม่มีหนังมีแต่เนื้อ ฝังอยู่ในโคลนเคลื่อนที่ได้ (ไส้เดือน)
1.1.143	hóng yǎnjīng bái píǎo cháng ěrduo zhēn língqiǎo àichī luóbo àichī 红眼睛，白皮袄，长耳朵，真灵巧，爱吃萝卜爱吃 cǎo zǒuqǐ lù lái tiào ya tiào tùzǐ 草，走起路来跳呀跳。(兔子) ตาสีแดง เสื้อหนังสีขาว หูยาวๆ แขนปราดเปรี้ยว ชอบกินหัวผักกาดชอบกินหญ้า เวลาเดินกระโดดๆ(ภาษาจีนว่า “เที้ยว ยะ เที้ยว”) (กระต่าย)
1.1.144	dà shíbǎn qīng yòu qīng shíbǎn shàngmiàn dìng yíndìng yíndìng gègè 大石板，青又青，石板上面钉银钉，银钉个个 huìzhǎyǎn shǎnshǎn shuòshuò liàng jīngjīng xīng 会眨眼，闪闪烁烁亮晶晶。(星) แผ่นหินใหญ่ สีน้ำเงินเข้ม(ภาษาจีนว่า “ชิง บี้ว ชิง”) ดอกตะปูเงินข้างบนแผ่นหิน ตะปูเงินแต่ละตัวกระพริบตาได้ ระยิบระยับพราวแพรวแวววาว (ดาว)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.145	xiǎo zhàngpéng yuán yòu yuán yǔtiān mǎnjiē zǒu qíngtiānjiāzhōng 小 帐 篷 , <u>圆 又 圆</u> , 雨 天 满 街 走 , 晴 天 家 中 kùn sǎn 困 。 (伞) กระจอมเล็ก กลมๆ(ภาษาจีนว่า “หยวน ยิว หวาน”) วันฝนตกเดินกันเต็มถนน วันฟ้าโปร่งง่วงอยู่ในบ้าน (ร่ม)
1.1.146	húnshēn máoróngróng zhānshuǐ níng yī níng rén rén lí bù liǎo tiān 浑 身 毛 绒 绒 , 沾 水 <u>拧 一 拧</u> , 人 人 离 不 了 , 天 tiān dōu yào yòng máojīn 天 都 要 用 。 (毛 巾) มีขนปุกปุยไปทั้งตัว เปียกชุ่มน้ำก็บิดสักที(ภาษาจีนว่า “หนึ่ง ยี่ หนึ่ง”) ใครใครก็หำมันไม่พัน ต้องใช้มันอยู่ทุกวันๆ(ผ้าขนหนู)
1.1.147	jiěmèi liǎnggè yíyàng cháng jìn jìn chū chū zǒng chéngshuāng duōshǎo 姐 妹 两 个 一 样 长 , 进 进 出 出 总 成 双 , 多 少 kǔ là suān tián wèi xiān qǐng tāmen cháng yī cháng kuàizi 苦 辣 酸 甜 味 , 先 请 她 们 <u>尝 一 尝</u> 。 (筷 子) พี่น้อง 2 คน รูปร่างเหมือนกัน เข้าเข้าออกออกรวมกันเป็นคู่ รสขม เผ็ดเปรี้ยว หวาน ก็มากน้อย เชิญให้พวกเขาลองลิ้มชิม(ภาษาจีนว่า “ลอง ยิง ฉาง”)ก่อน (ตะเกียบ)
1.1.148	yuán yòu yuán biǎn yòu biǎn jǐliang shàngmian shēng zhī yǎn guōgài <u>圆 又 圆 , 扁 又 扁</u> , 脊 梁 上 面 生 只 眼 。 (锅 盖) กลมกลมกลม แบนแบนแบน ข้างบนหลังมันมีตา 1 ตา (ฝาหม้อ)
1.1.149	xiǎoxiǎo gūniáng hēi yòu hēi jiānjiān zuǐbā jiǎndāo wēi zhuānmén 小 小 姑 娘 <u>黑 又 黑</u> , 尖 尖 嘴 巴 剪 刀 尾 , 专 门 zhù zài wūyán xià qiūtiān fēi qù chūntiān huí yànzi 住 在 屋 檐 下 , 秋 天 飞 去 春 天 回 。 (燕 子) สาวน้อยตัวนิดๆ ดำๆ(ภาษาจีนว่า “เฮย ยิว เฮย”) ปากแหลมๆ หางตะไกร อาศัยอยู่ ที่ใต้ชายคาโดยเฉพาะ ฤดูใบไม้ร่วงบินไป ฤดูใบไม้ผลิกลับมา (นกนางแอ่น)
1.1.150	hēi máo hēi bái máo bái yuányuán pàngpàng rě rén ài pān dé gāo pá <u>黑 毛 黑 , 白 毛 白</u> , 圆 圆 胖 胖 惹 人 爱 , 攀 得 高 , 爬 dékuài xiān nèn jiàn zhú dāng fàn cài xióngmāo 得 快 , 鲜 嫩 箭 竹 当 饭 菜 。 (熊 猫) ขนดำ ดำ ดำ ขนขาว ค้าว ขาว ตัวกลมๆ อ้วนๆ ชวนให้คนรัก ไต่ได้สูง ปีนได้ไว กินไผ่ธนูสดอ่อนเป็นอาหาร (หมีแพนดา) (หมีแมว)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.151	<p>xiǎo huō zuǐ hóng yǎnjīng qiántuǐ mài yī bù hòu tuǐ dēng yī dēng 小豁嘴, 红眼睛, 前腿迈一步, 后腿<u>蹬一蹬</u>。 tùzi (兔子)</p> <p>ไอ้จ้อยปากแหวง ตามันแดงๆ ขาหน้าก้าวย่าง ขาหลัง<u>ยื่นเหยียบ</u> (ภาษาจีนว่า “ตึง ยี่ ตึง”) (กระต่าย)</p>
1.1.152	<p>dà de fēn liǎng duàn xiǎo de fēn sān duàn zǒnggòng suàn yī suàn sì 大的分两段, 小的分三段, 总共<u>算一算</u>, 四 qī niàn bā duàn shǒuzhǐ 七廿八段。(手指)</p> <p>อันใหญ่แบ่งเป็น 2 ท่อน อันเล็กแบ่งเป็น 3 ท่อน <u>นับรวม</u>(ภาษาจีนว่า “ซ่วน หย ซ่วน”) ทั้งหมดคูณที่ 4 x 7 ได้ 28 ท่อน (นิ้วมือ)</p>
1.1.153	<p>wūzi suīrán xiǎo yòu xiǎo zhuāng de zhēnzhū kě bùshǎo zhēnzhū jīng 屋子虽然<u>小又小</u>, 装的珍珠可不少, 珍珠晶 yíng bùnéng dài yòutián yòusuān wèidào hǎo shíliú 莹不能戴, 又甜又酸味道好。(石榴)</p> <p>แม้ว่าห้องจะเล็กแสนเล็ก แต่ไข่มุกที่บรรจุไว้กลับไม่น้อย ไข่มุกทุกใสแวววาว แต่ใส่ประดับไม่ได้ มันทั้งหวานทั้งเปรี้ยวรสชาติเยี่ยม (ทับทิม)</p>
1.1.154	<p>kéer yìng kéer cuì sì gè jiěmèi gé qiáng shuì cóng xiǎo dào dà bèi 壳儿硬, 壳儿脆, 四个姐妹隔墙睡, 从小到大<u>背</u> kào bèi gài zhe yī chuáng gēda bèi hétao <u>靠背</u>, 盖着一床疙瘩被。(核桃)</p> <p>เปลือกแข็งๆ เปลือกกรอบๆ พี่น้อง 4 คน กั้นห้องนอน <u>หลังชนหลัง</u>กันมาตั้งแต่เล็ก จนใหญ่ มีผ้าห่มตะปุ่มตะป่ำผืนหนึ่งปิดเอาไว้ (วอลนัท)</p>
1.1.155	<p>hóng mù héer yuán sì miàn fēng dé yǎn guō lǐ chǎoyīchǎo hé lǐ nèi 红木盒儿圆, 四面封得严, 锅里<u>炒一炒</u>, 盒里内 xiāng tián lizi 香甜。(栗子)</p> <p>กล่องไม้สีแดงรูปกลม ปิด 4 ด้านได้มิดชิด <u>ผัดตัว</u>(ภาษาจีนว่า “เฉ้า ยี่ เฉ้า”) มันในกระทะ เนื้อในกล่องหอมหวาน (เกาลัด)</p>
1.1.156	<p>qíguài qíguài zhēn qíguài tóudǐng zhǎng chū húzi lái jiěkāi yīfu 奇怪奇怪真奇怪, 头顶长出胡子来, 解开衣服 kànyīkàn kēkē zhēnzhū lòu chūlái yùmǐ <u>看一看</u>, 颗颗珍珠露出来。(玉米)</p> <p>แปลกแปลก แปลกจริงๆ ยอดหัวงอกออกนอกหลอดเครามา ถอดเสื้อผ้าออกดู ชิคู ไข่มุกเป็นเม็ดๆ โผล่ออกมา(ข้าวโพด)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.157	<p>xiǎo gē liǎng jiān bìng jiān zǒu qǐ lù lái zhēn xīnxiān yí gè 小 哥 俩 ， 肩 并 肩 ， 走 起 路 来 真 新 鲜 ， 一 个 yuán dì bú dòng bù yí gè zǒngshì huà quānquān yuánguī 原 地 不 动 步 ， 一 个 总 是 画 圈 圈 。 (圆 规)</p> <p>พี่เล็กทั้งสอง เคียงบ่าเคียงไหล่(ภาษาจีนว่า “เจียน ปิ่น เจียน”)เดินออกถนนมาสดใหม่ จริงๆ คนหนึ่งอยู่กับที่ไม่ขยับก้าว อีกคนมักจะวาดวงกลมๆ (วงเวียน)</p>
1.1.158	<p>yí gè yuán pán báo yòu báo yī gēn xì xiàn pán shàng rào zhēnér yán 一 个 圆 盘 薄 又 薄 ， 一 根 细 线 盘 上 绕 ， 针 儿 沿 zhe xì xiàn zǒu dòng rén yuè qǔ mǎn wū piāo chàng piàn 着 细 线 走 ， 动 人 乐 曲 满 屋 飘 。 (唱 片)</p> <p>จานกลมใบหนึ่งบางแสนบาง เส้นเล็กๆ(ภาษาจีนว่า “เป่า ยิว เป่า”)เส้นเล็กๆ เส้นหนึ่งวนอยู่บนจาน เข็มเดินเลาะตามเส้นเล็กๆ นั้น คนตรีที่ทำให้ซาบซึ้งปลิวว่อน ไปทั้งห้อง (แผ่นเสียง)</p>
1.1.159	<p>yuán yòu yuán qīng yòu qīng jiérì piāo zài bàn tiānkōng qìqiú 圆 又 圆 ， 轻 又 轻 ， 节 日 飘 在 半 天 空 。 (气 球)</p> <p>กลมๆ(ภาษาจีนว่า “หยวน ยิว หยวน”)เบาๆ(ภาษาจีนว่า “ชิง ยิว ชิง”)ลอยปลิว อยู่ในท้องฟ้าตลอดเวลาเทศกาล (ลูกโป่ง)</p>
1.1.160	<p>báiwá hēiwá péngyǒu duō lièduì zhěngqí bú zhàn cuò zhǐyào zhǐtóu 白 娃 、 黑 娃 朋 友 多 ， 列 队 整 齐 不 站 错 ， 只 要 指 头 diǎn yadiǎn suǒyǒu wáwá huì chàng gē 。 (钢 琴) 点 呀 点 ， 所 有 娃 娃 会 唱 歌 。 (钢 琴)</p> <p>หนูน้อยตัวขาว หนูน้อยตัวดำ เพื่อนฝูงมากมาย เรียงแถวเป็นระเบียบ ไม่มีใครยื่น คิด้ที่ ขอเพียงแต่เกาะนิ้วมือเธอ(ภาษาจีนว่า “เต๋ียน ยะ เต๋ียน”) เกาะลงไป เด็กๆ ทั้งหลายบรรดามีก็จะร้องเพลง (เปียโน)</p>

รูปแบบ A...A...

การซ้ำคำรูปแบบ A...A... คือ คำที่เกิดจากการซ้ำคำ A สองครั้ง ซึ่งคำ A จะเป็นพยางค์เดียวหรือสองพยางค์ก็ได้ และมีคำอื่นแทรกกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง “...” ซึ่งคำที่อยู่ในตำแหน่ง ... เป็นคำเดียวหรือหลายคำก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.161	wǒ bù chuāndài tā chuāndài tā bù chuāndài wǒ chuāndài yījià 我不穿戴它穿戴，它不穿戴我穿戴。(衣架) ฉันไม่สวมใส่มันสวมใส่ มันไม่สวมใส่ฉันสวมใส่ (ไม้แขวนเสื้อ)
1.1.162	niánnián yuèyuè lì shuǐ zhōng búpà yǔ lái búpà fēng zhīwéi fāngbiàn 年年月月立水中，不怕雨来不怕风，只为方便 dàjiāzǒu jiānchí rìyè bù shōugōng qiáo 大家走，坚持日夜不收功。(桥) ทั้งปีทั้งเดือนยืนกลางน้ำ ไม่กลัวฝนและไม่กลัวลม เพียงเพื่อทุกคนเดินสะดวก ยืนหยัดทั้งวันคืน ไม่เลิกงาน (สะพาน)
1.1.163	méiyǒu gǔtǒu méiyǒu pí méiyǒu tuǐér méiyǒu yì shí dōng là yuè tiān 没有骨头没有皮，没有腿儿没有翼，十冬腊月天 qìlěng fēnfēn yángyáng mǎn tiān fēi xuě 气冷，纷纷扬扬满天飞。(雪) ไม่มีกระดูก ไม่มีหนัง ไม่มีขา ไม่มีปีก 3 เดือน ที่เย็นที่สุดของฤดูหนาวอากาศหนาว ปลิวว่อนโปรยปรายบินเต็มท้องฟ้า(หิมะ)
1.1.164	yīgè dà bàng zhēn gǔguài bùzhān níshā bùzhān shuǐ dǎkāi bàngké zǐxì 一个大蚌真古怪，不沾泥沙不沾水，打开蚌壳仔细 kàn liǎngzhī pángxiè liǎng tiáo tuǐ yǎnjìng yǎnjìng hé 看，两只螃蟹两条腿。(眼镜，眼镜盒) หอยใหญ่ตัวหนึ่งประหลาดจริง ไม่เนียนโคลนทรายไม่เปียกน้ำ เปิดเปลือกหอย ออกดูอย่างละเอียด เป็นปู 2 ตัวมีขา 2 ข้าง (แว่นตา กล้องแว่นตา)
1.1.165	ěrduo cháng zuǐbā kuān jiūzhù ěrduo pǎodé huān kěn mùtóu tǔ bàohuā 耳朵长，嘴巴宽，揪住耳朵跑得欢，啃木头，吐刨花， yuèkěn mùtóu yuèpíngzhǎn bàozi 越啃木头越平展。(刨子) หูยาว ปากกว้าง จับดึงใบหูไว้ มันเล่นได้คลิ่คัก เทะท่อนไม้ คายขี้เลื่อย ยิ่งเทะท่อนไม้อิ่งราบเรียบ (กบไสไม้)
1.1.166	shēn chuān yìng qiào páo suō tóu yòu suō nǎo shuǐ lǐ sì jiǎo huá àn 身穿硬壳袍，缩头又缩脑，水里四脚划，岸 shàng màn màn pǎo wūguī 上慢慢跑。(乌龟) ตัวใส่เสื้อคลุมเปลือกแข็ง หดหัวและหดสมอง 4เท้า พายอยู่ในน้ำ บนบกมันค่อยๆ เดิน (เต่า)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.167	zhú shēnzǐ zuǐbā duō rén rén shuō tā ài chàngē ruòshì wǔzhù tāde 竹身子，嘴巴多，人人说他爱唱歌，若是捂住它的 zuǐ yuèwǔ tā jiù yuè chàngē dízi 嘴，越捂它就越唱歌。(笛子) ตัวเป็นไผ่ มีปากมาก ใครใครบอกรับชอบร้องเพลง ถ้าหากอุดปากของมันไว้ ยิ่งอูดยิ่งร้องเพลง (ขลุ่ย)
1.1.168	yǎo yě yǎo búsuì jiáo yě jiáo búwán chuīchū de pàopào xiāng yòu tián 咬也咬不碎，嚼也嚼不完，吹出的泡泡香又甜。 pàopào táng (泡泡糖) กัดก็กัดไม่แหลก เคี้ยวก็เคี้ยวไม่หมด ฟองฟองที่พ่นออกมาทั้งหอมทั้งหวาน (หมากฝรั่งเป่าได้)
1.1.169	yǎlíng xiǎo xiǎo yǎlíng yītóu yītóu tīng búpà géshān yòu géshuǐ 哑铃小，小哑铃， <u>一头</u> <u>一头</u> 听，不怕隔山又隔水， hùxiāng shuōhuà tīng dé qīng diànhuà 互相说话听得清。(电话) ดัมเบลล์ขนาดเล็ก ดัมเบลล์เล็ก <u>ข้างหนึ่ง</u> ใช้พูดจากอีก <u>ข้างหนึ่ง</u> ใช้ฟัง ไม่กลัวทั้งภูเขา และแม่น้ำขวางกั้น พูดจากันและกันได้ยินชัดเจน (โทรศัพท์)
1.1.170	yīgè dàbàng zhēn gǔguài bùzhān nǐshā bùzhān shuǐ dǎkāi bàngké zǐxì 一个大蚌真古怪， <u>不沾</u> <u>泥沙</u> <u>不沾</u> <u>水</u> ，打开蚌壳仔细 kàn liǎngzhī pángxiè liǎngtiáo tuǐ yǎnjìng yǎnjìng hé 看，两只螃蟹两条腿。(眼镜，眼镜盒) หอยใหญ่ตัวหนึ่งประหลาดจริง <u>ไม่เปื้อนโคลนทราย</u> <u>ไม่เปียกน้ำ</u> เปิดเปลือกหอย ออกดูอย่างละเอียด เป็นปู 2 ตัวมีขา 2 ข้าง (แว่นตา กล้องแว่นตา)
1.1.171	qī gè kūlóng yī gè guā huì tīng huì kàn huì shuōhuà tóu 七个窟窿一个瓜， <u>会</u> <u>听</u> <u>会</u> <u>看</u> <u>会</u> <u>说话</u> 。(头) แดงลูกหนึ่งมีเจ็ดโพรง ฟัง <u>ได้</u> ดู <u>ได้</u> พูดจาก <u>ได้</u> (หัว)
1.1.172	rén zuò wǒ bù zuò wǒ xíng rén bù xíng yīyè zhàn dào dà tiān míng mǎ 人坐我不坐，我 <u>行</u> 人 <u>不</u> <u>行</u> ，一夜站到大天明。(马) คน <u>นั่ง</u> ฉันไม่ <u>นั่ง</u> ฉันเดินคนไม่เดิน <u>ทั้งคืน</u> ยืนจนฟ้าสว่าง (ม้า)
1.1.173	yī gēn xiǎo gùn wǔ cùn cháng yītóu yǒu máo yītóu guāng shēng lái jiù 一根小棍五寸长， <u>一头</u> <u>有</u> <u>毛</u> <u>一头</u> <u>光</u> ，生来就 ài jiǎng wèishēng tiāntiān zuǐlǐ zǒu jǐtàng yáshuā 爱讲卫生，天天嘴里走几趟。(牙刷) กระบองเล็ก อันหนึ่งยาว 5 นิ้ว <u>ข้างหนึ่ง</u> มีขน <u>ข้างหนึ่ง</u> เกลี้ยงเกลา เกิดมาก็ชอบเน้นเรื่อง อนามัย ทุกวันมันเดินในปากหลายเที่ยว (แปรงสีฟัน)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.174	xiōngdì jǐ gè rén gè zǒu gè de mén shuí yào zǒu cuò le chūlái 兄弟几个人, 各走各的门, 谁要走错了, 出来 xiào sǐ rén niǔkòu 笑死人。(纽扣) พี่น้องหลายคน <u>ต่าง</u> เดินตามประตูของคน พี่น้องหลายคน <u>ต่าง</u> เดินตามประตูของคน หากใครเดินผิดไป ออกมาคนจำตายเลย(กระดุม)
1.1.175	yīshēn máo sì zhī shǒu yǒushí pá lái yǒushí zǒu zǒushí hěn xiàng yí 一身毛, 四只手, <u>有时</u> 爬来 <u>有时</u> 走, 走时很 像 一 gèrén páshí yòu xiàng yī tiáo gǒu hóu 个人, 爬时又 像 一条狗。(猴) มีขนทั้งตัว มีมือ 4 ข้าง <u>บางครั้ง</u> ก็คลาน <u>บางครั้ง</u> ก็เดิน เวลาเดินเหมือนคนยังง ยั้งงั้น เวลาคลานเหมือนสุนัขอีกเช่นกัน (ลิง)
1.1.176	yītóu máo lái yītóu jiāng jìnjìn chūchū mào báijiāng shuāyá 一头毛来 一头浆, 进进出出冒白浆。(刷牙) ข้างหนึ่งมีขน ข้างหนึ่งน้ำขุ่น เข้าๆ ออกๆ น้ำขุ่นพุ่งออก (แปรงฟัน)
1.1.177	wǒ dù tiē nǐ dù nǐ dù lǐ yǒu wǒ yí gè wù shímò 我肚贴你肚, 你肚里有我一个物。(石磨) ท้องฉันติดท้องคุณ ในท้องคุณมีสิ่งหนึ่งของฉัน (โม่)

รูปแบบ A...A...A...

การซ้ำคำรูปแบบ A...A...A... คือ คำที่เกิดจากการซ้ำคำ A สามครั้ง ซึ่งคำ A จะเป็น พยางค์เดียวหรือสองพยางค์ก็ได้ และมีคำอื่นแทรกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง “...” ซึ่งคำที่อยู่ใน ตำแหน่ง ... เป็นคำเดียวหรือหลายคำก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.178	méi zhī méi yè méi rén zāi yíyè běifēng yín huākāi huāer suí fēng 没枝没叶没人栽, 一夜北风银花开, 花儿随 风 màntiān wǔ tiāndì shānhé quán biàn bái xuě 漫天舞, 天地山河全变白。(雪) <u>ไม่มีกิ่ง ไม่มีใบไม่มีใคร</u> ปลูกลมเหนือพัดมาคืนหนึ่ง ดอกเงินบาน ดอกไม้ไหวตามลม เดินรำเต็มฟ้า ท้องฟ้า พื้นดิน ภูเขา แม่น้ำ ล้วนกลายเป็นสีขาว (หิมะ)
1.1.179	shí gè tūtóu xiǎohái fēnkāi zhàn zài liǎng páng tóngchuáng tóng 十个秃头小孩, 分开站在两旁, <u>同</u> 床 <u>同</u> bèi tóng shuì gè chuān liǎng jiàn yīshang jiǎozhǐ 被 <u>同</u> 睡, 各穿 两件衣裳。(脚趾) เด็กหัวโล้น 10 คน ยืนแยกอยู่ 2 ข้าง <u>ร่วม</u> เตียง <u>ร่วม</u> ผ้าห่มนอน <u>ร่วม</u> กัน ต่างใส่เสื้อ <u>ผ้า</u> รวม 2 ชุด (นิ้วเท้า)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.180	qíguài qíguài zhēn qíguài tóudǐng zhǎng chū húzi lái jiěkāi yīfu 奇怪 奇怪 真奇怪, 头顶 长出 胡子 来, 解开 衣服 kànyīkàn kēkē zhēnzhū lòu chūlái yùmǐ 看一看, 颗颗 珍珠 露 出来。(玉米) แปลก แปลก แปลกจริงๆ ขอดหวังออกหมวดคราออกมา ถอดเสื้อผ้าออกดูใจมุก เป็นเม็ดๆ โผล่ออกมา (ข้าวโพด)
1.1.181	shí gè tūtóu xiǎohái fēnkāi zhàn zài liǎngpáng tóngchuáng tóngbèi 十个秃头 小孩, 分开 站 在 两 旁, 同 床 同 被 tóngshuì gè chuān liǎng jiàn yīshang jiǎozhǐ 同 睡, 各 穿 两 件 衣 裳。(脚趾) เด็กหัวโล้น 10 คน ยืนแยกอยู่ 2 ข้าง รวบรวมเพียงรวมผ้าห่มนอนร่วมกัน ต่างใส่ เสื้อผ้ารวม 2 ชุด (นิ้วเท้า)

รูปแบบ A_A_

A_A_ คือ การซ้ำคำในตำแหน่งเดียวกันของแต่ละวรรค ซึ่งตำแหน่งอาจอยู่ตอนต้น

ตอนกลาง หรือตอนท้ายก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.182	qiāntiáo xiàn wàntiáo xiàn luòdào héli kànbújiàn yǔ 千 条 线, 万 条 线, 落 到 河 里 看 不 见。(雨) ไหมพันเส้น ไหมหมื่นเส้น ตกลงไปใต้ม่าน้ำมองไม่เห็น (ฝน)
1.1.183	kànkān shì lǜde pòkāi shì hóngde chī tā shì tián de tǔchū shì hēide 看看 是 绿 的, 破 开 是 红 的, 吃 它 是 甜 的, 吐 出 是 黑 的。 xīguā (西瓜) มองดูเป็นสีเขียว ผ่าออกเป็นสีแดง กินมันเป็นรสหวาน คายออกเป็นสีดำ (แตงโม)
1.1.184	tuǐér cháng gèer gāo bózi shēndào shù dǐng shāo yòu shànliáng yòu 腿 儿 长, 个 儿 高, 脖 子 伸 到 树 顶 梢, 又 善 良, 又 héqi jiàndào měngshòu tā jiù táo chángjǐnglù 和 气, 见 到 猛 兽 它 就 逃。(长 颈 鹿) ขายาว ตัวสง ขึ้นคอ ไปถึงยอดต้นไม้ ทั้งใจงาม ทั้งอ่อนโยน พบเจอสัตว์ร้ายมันก็หนี (ยีราฟ)
1.1.185	yǒutóu wú jǐng yǒuyǎn wú méi wújiǎo néng zǒu yǒu chì nánfēi yú 有 头 无 颈, 有 眼 无 眉, 无 脚 能 走, 有 翅 难 飞。(鱼) มีหัวไม่มีคอ มีตาไม่มีคิ้ว ไม่มีเท้าเคลื่อนไหวได้ มีปีกยากจะบิน (ปลา)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.186	<p>zuǒ yīpiàn yòu yīpiàn shuōhuà shēngyīn néng tīngjiàn liǎnggè cóng lái bújiànmiàn ěrduo 左一片, 右一片, 说话声音能听见, 两个从 来不见面。(耳朵)</p> <p>ซ้ายหนึ่งแผ่น ขวาหนึ่งแผ่น สามารถได้ยินเสียงพูดคุย ทั้งสองแต่ไหนแต่ไร ไม่พบหน้า (หู)</p>
1.1.187	<p>zuǒ yīkǒng yòu yīkǒng shì xiāng shì chòu tā néngdǒng bízi 左一孔, 右一孔, 是香是臭它能懂。(鼻子)</p> <p>ซ้ายหนึ่งรู ขวาหนึ่งรู คือหอมคือเหม็นมันรู้ได้ (จมูก)</p>
1.1.188	<p>wǒ bù chuāndài tā chuāndài tā bù chuāndài wǒ chuāndài yījià 我不穿戴它穿戴, 它不穿戴我穿戴。(衣架)</p> <p>ฉันไม่สวมใส่มันสวมใส่ มันไม่สวมใส่ฉันสวมใส่ (ไม้แขวนเสื้อ)</p>
1.1.189	<p>yǐwéi zài qiánmiàn qíshí zài hòumiàn yǐwéi zài lǐmiàn qíshí zài wàimiàn 以为在前<u>面</u>, 其实在后<u>面</u>, 以为在里<u>面</u>, 其实在外 面。 jìngzi (镜子)</p> <p>คิดว่าอยู่ข้างหน้า ที่แท้อยู่ข้างหลัง คิดว่าอยู่ข้างใน ที่แท้อยู่ข้างนอก (กระจก)</p>
1.1.190	<p>yǒu huā bùnéng cǎi yǒu niǎo bùnéng zhuā yǒu guǒ bùnéng zhāi yǒu shù 有花不能采, 有鸟不能抓, 有果不能摘, 有树 bùnéng pá huà'er 不能爬。(画儿)</p> <p>มีดอกไม้เก็บไม่ได้ มีนกจับไม่ได้ มีผลเด็ดไม่ได้ มีต้นไม้ปีนไม่ได้ (ภาพวาด)</p>
1.1.191	<p>dà sìfāng xiǎo sìfāng méiyǒu tā mèn de huāng chuānghù 大四方, 小四方, 没有它, 闷得慌。(窗户)</p> <p>สี่เหลี่ยมใหญ่ สี่เหลี่ยมเล็ก ไม่มีมัน อบอ้าวเหลือเกิน (หน้าต่าง)</p>
1.1.192	<p>méi jiǎo zǒu bùtíng méi zuǐ fā mìnglìng mìnglìng yì fāchū rén rén dōu 没脚走不停, 没嘴发命令, 命令一发出, 人人都 déting nàozhōng 得听。(闹钟)</p> <p>ไม่มีเท้าเดินไม่อยู่ ไม่มีปากออกคำสั่ง เมื่อออกคำสั่งมา ทุกคนล้วนต้องฟัง (นาฬิกาปลุก)</p>
1.1.193	<p>búchī sù búchī hūn zhǐchī huīchén lái chōngjī huánjìng wèishēng tā 不吃素, 不吃荤, 只吃灰尘来充饥, 环境卫生它 bǎohù qīngjié gōngrén dōu ài tā xīchénqì 保护, 清洁工人都爱它。(吸尘器)</p> <p>ไม่กินอาหารเจ ไม่กินอาหารคาว กินแต่ละอองฝุ่นแก้หิว อานามัยสิ่งแวดล้อมมันดูแล คนงานทำความสะอาดต่างชอบมัน (เครื่องดูดฝุ่น)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.194	shàngmian búpà shuǐ xiàmiàn búpà huǒ jiājiā chúfáng lǐ zhìshǎo yǒu 上 面 不 怕 水 ， 下 面 不 怕 火 ， 家 家 厨 房 里 ， 至 少 有 yīgè guō 一 个 。 (锅) ข้างบนไม่กลัวน้ำ ข้างล่างไม่กลัวไฟ ในครัวของทุกบ้าน อย่างน้อยมีหนึ่งใบ (หม้อ)
1.1.195	shēn shì zhú tóu shì máo wūpén lǐ chīshí bái zhǐ shàng yáotóu máo 身 是 竹 ， 头 是 毛 ， 乌 盆 里 吃 食 ， 白 纸 上 摇 头 。 (毛 bǐ 笔) ตัวเป็นไผ่ หัวเป็นขน กินอาหารในกะละมังดำ สายหัวบนกระดาษขาว (พู่กัน)
1.1.196	yǒu tuǐ búhuì pǎo yǒu zuǐ búhuì yǎo nǐ ruò qí shàngqù zhǐnéng qián 有 腿 不 会 跑 ， 有 嘴 不 会 咬 ， 你 若 骑 上 去 ， 只 能 前 hòu yáo mùmǎ 后 摇 。 (木 马) มีขาวิ่งไม่ได้ มีปากกัดไม่ได้ หากคุณขึ้นไปขี่ ได้แต่โยกหน้าหลัง (ม้าไม้)
1.1.197	hóngde guā lǜde guā yītiáo shéngzǐ qiānzhe tā shéngzǐ duànle guā bù 红 的 瓜 ， 绿 的 瓜 ， 一 条 绳 子 牵 着 它 ， 绳 子 断 了 瓜 不 luò fēishàng lán tiān bù huíjiā qìqiú 落 ， 飞 上 蓝 天 不 回 家 。 (气 球) แดงสีแดง แดงสีเขียว เชือกเส้นหนึ่งจูงมันไว้ เชือกขาดแล้วแดงไม่ร่วง บินขึ้นท้องฟ้า ไม่กลับบ้าน (ลูกโป่ง)
1.1.198	yǒushí zhē bàn tiān yǒushí yī duǒ duǒ búpà tài yáng shài jiùpà dà fēng 有 时 遮 半 天 ， 有 时 一 朵 朵 ， 不 怕 太 阳 晒 ， 就 怕 大 风 chuī yún 吹 。 (云) บางทีบดบังไปตั้งครึ่งฟ้า บางทีเป็นก้อนๆ ไม่กลัวตะวันสาดแสงส่อง กลัวก็แต่พายุพัด (เมฆ)
1.1.199	méiyǒu gǔtǒu méiyǒu pí méiyǒu tuǐér méiyǒu yì shí dōng là yuè tiān 没 有 骨 头 没 有 皮 ， 没 有 腿 儿 没 有 翼 ， 十 冬 腊 月 天 qì lěng fēn fēn yáng yáng mǎn tiān fēi xuě 气 冷 ， 纷 纷 扬 扬 满 天 飞 。 (雪) ไม่มีกระดูก ไม่มีหนัง ไม่มีขา ไม่มีปีก 3 เดือน ที่เย็นที่สุดของฤดูหนาวอากาศหนาว ปลิวว่อนโปรยปรายบินเต็มท้องฟ้า (หิมะ)
1.1.200	zhè yī zhāng nà yī zhāng zhǎng xiàng dōu hé wǒ yí yàng xiǎo péng yǒu men 这 一 张 ， 那 一 张 ， 长 相 都 和 我 一 样 ， 小 朋 友 们 xiǎng jiàn wǒ sòng nǐ yī zhāng guà qiáng shàng xiàng piàn 想 见 我 ， 送 你 一 张 挂 墙 上 。 (相 片) ทางนี้ใบหนึ่ง ทางนั้นใบหนึ่ง หน้าตาเหมือนกับฉันยังงี้ยังงั้น พวกเด็กๆ อยากจะ เห็นกับฉัน ส่งให้เธอ 1 ใบแขวนไว้บนผนัง (รูปถ่าย)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.201	<p>nǐ yào tuō yīshang tā jiù chuān yīshang nǐ yào dài màozi tā jiù 你 要 脱 衣 裳 ， 它 就 穿 衣 裳 ， 你 要 戴 帽 子 ， 它 就 zhāi màozi yījià 摘 帽 子 。 (衣 架)</p> <p>เมื่อเธอจะถอดเสื้อผ้า มันก็จะใส่เสื้อผ้า เมื่อเธอจะสวมหมวก มันก็จะถอดหมวก (ไม้แขวนเสื้อ)</p>
1.1.202	<p>yǒu miàn méiyǒu kǒu yǒu jiǎo méiyǒu shǒu zhāng zhe sì zhī jiǎo 有 面 没 有 口 ， 有 脚 没 有 手 ， 张 着 四 只 脚 ， kěshì bú huì zǒu zhuōzi 可 是 不 会 走 。 (桌 子)</p> <p>มีแต่หน้าไม่มีปาก มีแต่เท้าไม่มีมือมีเท้าอยู่ 4 ข้าง แต่ว่าเดินไม่ได้ (โต๊ะ)</p>
1.1.203	<p>nǐ qiáo tā tā qiáo nǐ nǐ zhǐ tā tā zhǐ nǐ nǐ wèn tā zài nǎli tā 你 瞧 他 ， 他 瞧 你 ， 你 指 他 ， 他 指 你 。 你 问 他 在 哪 里 ， 他 wèn nǐ zài nǎli jìngzi 问 你 在 哪 里 。 (镜 子)</p> <p>เธอดูเขา เขาก็ดูเธอ เธอชี้เขา เขาก็ชี้เธอเธอถามเขาว่าอยู่ที่ไหน เขาก็ถามเธอว่า อยู่แห่งใด (กระจกเงา)</p>
1.1.204	<p>dàgē yǒu yá chībùbǎo èrgē yǒu yá tóushàngpǎo sāngē yǒu yá chīní 大 哥 有 牙 吃 不 饱 ， 二 哥 有 牙 头 上 跑 ， 三 哥 有 牙 吃 泥 tǔ sìgē yǒu yá chīmùliào mó shūzi pázi jù 土 ， 四 哥 有 牙 吃 木 料 。 (磨 ， 梳 子 ， 耙 子 ， 锯)</p> <p>พี่ใหญ่มีฟัน กินไม่อิ่ม พี่รองมีฟัน วิ่งบนหัวพี่สามมีฟัน กินดินเกษตร พี่สี่มีฟัน กินไม้แปรรูป (ไม่ หวี คราด เลื่อย)</p>
1.1.205	<p>méi rén shí yòng dào tā yǒurénshí bú yòng tā chūmén shí yòngdào 没 人 时 用 到 它 ， 有 人 时 不 用 它 ， 出 门 时 用 到 tā jìnménhòu búyòng tā suǒ 它 ， 进 门 后 不 用 它 。 (锁)</p> <p>เวลาไม่มีคน ใช้มันได้ เวลามีคนอยู่ ไม่ต้องใช้มัน เวลาออกจากบ้านใช้มันได้ หลังจากเข้าบ้านแล้วไม่ต้องใช้มัน (กุญแจ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.206	<p>bízi xiàng gōuzi ěrduǒ xiàng shànzi cū tuǐ xiàng zhùzi wěiba xiàng 鼻子 像 钩子, 耳朵 像 扇子, 粗腿 像 柱子, 尾巴 像 biānzi xiàng 鞭子。(象)</p> <p>จมูกเหมือนตะขอ ใบหูเหมือนพัด ขาใหญ่เหมือนเสา หางเหมือนแส้(ช้าง)</p>
1.1.207	<p>yuǎnkàn xiàng zuò xiǎoqiū jìnkàn xiàng tóu xiǎoniú zújì tàbiàn shā 远看 像 座 小丘, 近看 像 头 小牛, 足迹踏遍 沙 mò tāshì tuóyùn néngshǒu luòtuó 漠, 它是 驮运 能手。(骆驼)</p> <p>มองไกลๆ เหมือนเนินลูกเล็กๆ ดูใกล้ๆ เหมือนวัวตัวเล็กๆ รอยเท้าเหยียบไปทั่ว ทะเลทราย มันคือผู้ชำนาญการแบกย้าย(อูฐ)</p>
1.1.208	<p>shénme shǔ néng páshù shénme māo chī qīngzhú shénme yīng fēi bú 什么鼠, 能爬树? 什么猫, 吃青竹? 什么鹰, 飞不 gāo shénme niǎo huì yī shù 高? 什么鸟, 会医树?</p> <p>หนูอะไร ปีกต้นไม้ได้? แมวอะไร กินไผ่เขียว? เหยี่ยวอะไร บินไม่สูง? นกอะไร รักษาต้นไม้ได้? (กระรอก หมีแพนด้า นกฮูก จิ้งจอก)</p>
1.1.209	<p>dà jiāngjūn pītóu sànfà èr jiāngjūn huángpáo huājiǎ sān jiāngjūn féi 大 将 军 披 头 散发, 二 将 军 黄 袍 花 甲, 三 将 军 肥 tóuféinǎo sì jiāngjūn shòushòu guāguā shī hǔ xióng nǎo 头 肥 脑, 四 将 军 瘦 瘦 刮 刮。(狮, 虎, 熊, 脑)</p> <p>ขุนพลใหญ่ หัวยุ่ง ผมสยาย ขุนพลรอง เสื้อเหลือง เกราะลาย ขุนพลสาม หัวใหญ่ สมองโต ขุนพลสี่ ผ่ายผอม ชูบไซ (สิงโต เสือ หมี หมาป่า)</p>
1.1.210	<p>wěiba qiào yīshēn máo yòu huìfēi yòu huìtiào máquè 尾巴 翘, 一身 毛, 又 会 飞, 又 会 跳。(麻雀)</p> <p>หางกระดก ขนทั้งตัว ทั้งบินเป็น ทั้งกระโดดเป็น (นกกระจอก)</p>
1.1.211	<p>yǒu jiǎ méiyǒu kuī yǒuyǎn méiyǒu méi wú tuǐ huì zǒulù cháng chì bú 有 甲 没有 盔, 有 眼 没有 眉, 无 腿 会 走路, 长 翅 不 huì fēi yú 会 飞。(鱼)</p> <p>มีเกราะแต่ไม่มีหมวกเหล็ก มีตาแต่ไม่มีคิ้ว ไร้ขาแต่ไปไหนได้ ปีกยาวแต่บินไม่ได้ (ปลา)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.212	<p>hóng kǒudài lǜ kǒudài yǒu rén pà yǒu rén ài làjiāo <u>红 口袋, 绿 口袋, 有 人 怕, 有 人 爱。(辣椒)</u></p> <p>กระเป๋าสีแดง กระเป๋าสีเขียว มีทั้งคนกลัว มีทั้งคนรัก (พริก)</p>
1.1.213	<p>shì mǎ bùnéng dòngtán shì qiú shēntǐ búyuán shì bǐng bùnéng chōngjī <u>是 马 不 能 动 弹, 是 球 身 体 不 圆, 是 饼 不 能 充 饥,</u> shì qiāng méiyǒu zǐdàn ānmǎ yǔmáoqiú tiěbǐng biāoqiāng <u>是 枪 没 有 子 弹。(鞍马、羽毛球、铁饼、标枪)</u></p> <p>เป็นม้าที่ไม่สามารถขยับเขยื้อน เป็นบอลที่ตัวไม่กลม เป็นขนมเปี๊ยะที่แก้หิวไม่ได้ เป็นปืนที่ไม่มีลูกกระสุน (ลูกแบดมินตัน จานขว้าง แหวน)</p>
1.1.214	<p>xiàng piāo bú yǎo tāng xiàng shàn bú shàn liáng chū lái chéng shuāng <u>像 瓢 不 舀 汤, 像 扇 不 扇 凉, 出 来 成 双</u> duì jiàn miàn dǎ yī chǎng pīng pāng qiú pāi <u>对, 见 面 打 一 场。(乒 乓 球 拍)</u></p> <p>เหมือนตะบวยแต่ไม่ตักน้ำแกง เหมือนพัดแต่ไม่พัดให้เย็น เวลาออกมาเป็นคู่ตรงข้าม กัน เจอหน้ากันต้องตีกันสักรอบ (ไม้ปิงปอง)</p>
1.1.215	<p>yī zuò tǎ lì hǎi zhōng bú pà yǔ bú pà fēng yī dào yè lǐ fàng guāng <u>一 座 塔, 立 海 中, 不 怕 雨, 不 怕 风, 一 到 夜 里 放 光</u> míng zhuān gěi lún chuán zhǐ háng chéng dēng tǎ <u>明, 专 给 轮 船 指 航 程。(灯 塔)</u></p> <p>หอสูงหอหนึ่ง ตั้งอยู่ในทะเล ไม่กลัวฝน ไม่กลัวลม พอดกกลางคืนก็ส่องแสงสว่าง ชี้พิสัยการเดินทางเรือให้เรือกลไฟโดยเฉพาะ (กระโจมไฟ)</p>
1.1.216	<p>wǒ méiyǒu tā yǒu tiān méiyǒu dì yǒu yě <u>我 没 有 他 有, 天 没 有 地 有 (也)</u></p> <p>ฉันไม่มีเขามี ฟ้าไม่มีดินมี (ก็)</p>
1.1.217	<p>qù yī rén hái yǒu yī kǒu qù yī kǒu hái yǒu yī rén hé <u>去 一 人 还 有 一 口, 去 一 口 还 有 一 人。(合)</u></p> <p>ตัดหนึ่งคนยังเหลือหนึ่งปาก ตัดหนึ่งปากยังเหลือหนึ่งคน (รวม)</p>
1.1.218	<p>yuè bā la yuè cū yuè bā la yuè cháng zhà yóu tiáo <u>越 扒 拉 越 粗, 越 扒 拉 越 长 (炸 油 条)</u></p> <p>ยิ่งคลำดึงยิ่งใหญ่ ยิ่งคลำดึงยิ่งยาว (ทอดปาห้องโก๋)</p>

รูปแบบ A_A

A_A คือการซ้ำคำที่อยู่ต่างตำแหน่งของแต่ละวรรค

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.219	yǒu fēng bùdòng wú fēng dòng bú dòng wú fēng dòng yǒu fēng shànzi 有 <u>风</u> <u>不</u> <u>动</u> <u>无</u> <u>风</u> <u>动</u> , <u>不</u> <u>动</u> <u>无</u> <u>风</u> <u>动</u> <u>有</u> <u>风</u> 。(扇 子) มีลมไม่ขยับ ไม่มีลมขยับ ไม่ขยับไม่มีลม ขยับก็มีลม (พัด)
1.1.220	gǔrén liúxià yīzuò qiáo yìbiān duō lái yìbiān shǎo shǎode yào bǐ duō 古 人 留 下 一 座 桥 , <u>一 边 多 来 一 边 少</u> , <u>少 的 要 比 多</u> de duō duōde yào bǐ shǎode shǎo suànpán <u>的 多</u> , <u>多 的 要 比 少 的 少</u> 。(算 盘) เมื่อคนโบราณสร้างสะพานมาแห่งหนึ่ง ข้างหนึ่งมากข้างหนึ่งน้อย ข้างที่น้อยมี มากกว่า ข้างที่มากมีน้อยกว่า (ลูกคิด)
1.1.221	yǒu gè dōngxī zhēn qíguài shēng lái jiù pà tàiyáng shài tàiyáng bùshài 有 个 东 西 真 奇 怪 , 生 来 就 怕 太 阳 晒 , 太 阳 不 晒 tā bùshī yuè shài yuèshì shī dékuài bīng 它 不 湿 , 越 晒 越 是 湿 得 快 。(冰) มีของอย่างหนึ่งประหลาดจริง เกิดมาก็กลัว โคนแดดส่อง ถ้าแดดไม่ส่องมันก็ไม่ เปียกชื้น ยิ่งตากแดดยิ่งเปียกชื้นอย่างรวดเร็ว (น้ำแข็ง)
1.1.222	kàn bù dào mō bù zhe liū zǒu le zhuō bù dào shíjiān 看 不 到 , 摸 不 着 , 溜 走 了 , 捉 不 到 。(时 间) ดูไม่เห็น และไม่โดน คอดหนีไปเงียบๆ จับไม่ได้ (เวลา)

1.2 การใช้คำสองแง่สองง่าม

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.2.1	xiānkāi rè bèiwō jiù wǎng tuǐshàng mō bāikāi liǎngtiáo tuǐ jiùwǎng 掀 开 热 被 窝 , 就 往 腿 上 摸 , 掰 开 两 条 腿 , 就 往 yǎnshànggē dāiyǎnjìng 眼 上 搁 。(戴 眼 镜) เปิดผ้าห่ม กล้าไปทางขา อ้าสองขา วางไว้ที่ตา (ใส่แว่นตา)
1.2.2	liǎngtuǐ chàkāi zhōngjiān lòuchū gè dà jiāhuǒ jìnqù de shíhòu gǔgǔ 两 腿 岔 开 , 中 间 漏 出 个 大 家 伙 , 进 去 的 时 候 汩 汩 de báichū lái de shíhòu dīdā jǐngzhōngtíshuǐ 的 拔 出 来 的 时 候 滴 答 。(井 中 提 水) ยื่นอ้าขา ของใหญ่ออกมา ตอนเข้ามีเสียงน้ำดัง “กู่ กู่” ตอนออกมีเสียงน้ำหยดดัง “ติ ตา” (คนตักน้ำในบ่อน้ำ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.2.3	<p>hóng tóngtóng yí gè dòng yìngyìngde chā jìnqù ruǎnrǎnde bá chūlái 红彤彤一个洞，硬硬的插进去，软软的拔出来 kǎohóngshǔ (烤红薯) ถั่วลิสง ของแข็งๆเสียบเข้าไป ตอนคึ่งออกมากลายเป็นของนุ่มๆ (ย่างมันเทศ)</p>
1.2.4	<p>yuè bāla yuè cū yuè bāla yuècháng zhàoyóutiáo 越扒拉越粗，越扒拉越长 (炸油条) ยิ่งคลำคิ๊งยิ่งใหญ่ ยิ่งคลำคิ๊งยิ่งยาว (ทอดปลาทองโก้)</p>
1.2.5	<p>hǎojiǔ bú dòng tūrán yí dòng shàngmian dòng xiàmiàn tòng diàoyú 好久不动，突然一动，上面动，下面痛。(钓鱼) นานๆไม่เข่า พอเข่าทันที ข้างบนเข่าข้างล่างเจ็บ (ตกปลา)</p>
1.2.6	<p>báitiān xiánzhe wǎnshang liánzhe ménshuān 白天闲着，晚上连着。(门栓) กลางวันห่างไว้ กลางคืนเชื่อมต่อ (ไม้ปิดประตู)</p>
1.2.7	<p>yītóu máo lái yītóu jiāng jìn jìn chū chū mào bái jiāng shuā yá 一头毛来一头浆，进进出出冒白浆。(刷牙) ข้างหนึ่งมีขน ข้างหนึ่งน้ำขึ้น เข้าๆ ออกๆ น้ำขึ้นพ่นออก (แปรงฟัน)</p>
1.2.8	<p>mōmō nǐde mōmō wǒde mō dào nǐde dòng tiān jìn wǒde ànènkòu 摸摸你的，摸摸我的，摸到你的洞，添进我的。(按摁扣) คลำๆ ของคุณ คลำๆ ของฉัน คลำรูของคุณเจอ ใส่ของฉันเข้าไป (ใส่กระดุมแป๊ก)</p>
1.2.9	<p>zhǎng zài bàn zhōng yāo yǒu pí yòu yǒu máo zhǎng yǒu wǔliù cùn zǐsūn 长在半中腰，有皮又有毛，长有五六寸，子孙 zài lǐbāo yùmǐ 在里包。(玉米) มีอยู่ใกล้ๆ เอว มีหนังและมีขน ขาวห้า หก นิ้ว ลูกหลานอยู่ในนั้น (ข้าวโพด)</p>
1.2.10	<p>wǒdù tiē nǐdù nǐ dùlǐ yǒu wǒ yí gè wù shímò 我肚贴你肚，你肚里有我一个物。(石磨) ท้องฉันติดท้องคุณ ในท้องคุณมีสิ่งหนึ่งของฉัน (โม)</p>
1.2.11	<p>yìzhǒng dōngxī dōngfāng rén de duǎn xīfāng rén de cháng jiéhūn hòu 一种东西，东方人的短，西方人的长，结婚后 nǚde jiù kěyǐ yòng nán de zhèdōngxī héshang yǒu dànshì búyòng tā 女的就可以用男的这东西，和尚有但是不用它。 xìng (姓) มีสิ่งหนึ่ง ของคนตะวันออกสั้นกว่า ของคนตะวันตกยาวกว่า เมื่อแต่งงานแล้วผู้หญิง ใช้สิ่งนั้นของผู้ชายได้ พระมีสิ่งนี้แต่ไม่ใช้ (นามสกุล)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.2.12	shénme dōngxī fàng jìnqù yǐqián shì gānde ná chūlái shí shì shīde ér 什么东西放进去以前是干的,拿出来时是湿的,而 qiě huán gěirén yǐ wēnrè de mǎnzú gǎn dàipàochá 且还给人以温热的满足感? (袋泡茶) ของอะไรเอ่ย ก่อนใส่เข้าไปแห้ง ตอนดึงออกมาเปียก และทำให้คนเรารู้สึกอบอุ่น พอใจ (ชาแบบใส่ในถุง)
1.2.13	yí gè rén wúfǎ zuò yìqún rén zuò méi yìsi liǎnggè rén zuò gānggāng 一个人无法做,一群人做没意思,两个人做刚刚 hǎo qǐngwèn shì shá shì shuōqiāoqiāohuà 好。请问是啥事? (说悄悄话) เรื่องอะไรคนเดียวทำไม่ได้ หลายคนทำไม่สนุก ทำกันสองคนพอดี (กระซิบ)

2. การใช้โวหาร

2.1 การใช้โวหารอุปมา

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.1	yìqún háizi pái chéng xíng huánghuáng shēnzǐ ruǎn xīncháng kàn qù gè 一群孩子排成行,黄黄身子软心肠,看去个 gè xiàng wānyuè chī dào zuǐlǐ tián yòu xiāng xiāngjiāo 个像弯月,吃到嘴里甜又香。(香蕉) เด็กกลุ่มหนึ่งเรียงกันเป็นแถว ร่างกายเหลืองๆจิตใจอ่อน มองไปทุกคนเหมือน จันทร์เสี้ยว กินเข้าปากไปหวานและหอม (กล้วยหอม)
2.1.2	yī tiáo shéng ruǎnyòuruǎn jíxiàng shé yòuxiàng shàn méiyǒu pí zhǐ 一条绳软又软,即像蛇又像鳝,没有皮只 yǒu ròu mái zài nílǐ huì huódòng qiūyǐn 有肉,埋在泥里会活动。(蚯蚓) เชือกเส้นหนึ่งอ่อนและนุ่ม เหมือนทั้ง งูเหมือนทั้งปลาไหล ไม่มีหนังมีแต่เนื้อ ฝังอยู่ในโคลนเคลื่อนที่ได้ (ไส้เดือน)
2.1.3	tóudài hóng màozi shēnchuān wǔcǎi yī hǎoxiàng xiǎo nàozhōng yì zǎo 头戴红帽子,身穿五彩衣,好像小闹钟,一早 cuīrénqǐ gōngjī 催人起。(公鸡) ศีรษะสวมหมวกแดง ร่างกายสวมเสื้อหลากสี เหมือนเป็นนาฬิกาปลุกน้อย เข้าตรู เร่งคนตื่น (พ่อไก่)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.4	xiàng māo bǐ māo dà zhúyè dāng shíliáng jiāxiāng zài zhōngguó yǒuyì <u>像</u> 猫比猫大, 竹叶当食粮, 家乡在中国, 友谊 chuánsìfāng xióng 传四方。(熊猫) คล้ายแมวใหญ่กว่าแมว ใบไผ่เป็นอาหาร บ้านเกิดอยู่เมืองจีน มิตรภาพแพร่ กระจาย ทั่วทุกหน (หมีแพนด้า)
2.1.5	tiānshàng yīzhī yīng jiàoshēng xiàng léimíng zǎochén qù běijīng 天上一只鹰, 叫声 <u>像</u> 雷鸣, 早晨去北京, xiàwǔ huíchóngqìng fēijī 下午回重庆。(飞机) อินทรีตัวหนึ่งบนฟ้า เสียงร้องเหมือนฟ้าร้องกึกก้อง ตอนเข้าไปปักกิ่ง ตอนบ่าย กลับฉงชิ่ง (เครื่องบิน)
2.1.6	yuǎnkàn xiàng gāopō jìnkan xiàng lóugé shàngpō mànman zǒu xiàpō 远看 <u>像</u> 高坡, 近看 像 楼阁, 上坡慢慢走, 下坡 kuài rúsuǒ huátī 快如梭。(滑梯) ดูไกลๆคล้ายเนินสูง ดูใกล้คล้ายศาลา ขึ้นเนินเดินช้าๆ ลงเนินเร็วเหมือนกระสวย (บันไดเลื่อน)
2.1.7	sìfāngfāng xiàng zuòchéng chénglǐ bīngmǎ luàn fēnfēn liǎnggè móushì 四方方 <u>像</u> 座城, 城里兵马乱纷纷, 两个谋士 zhíxiāngduì wù yòng dāoqiāng yǒu shūyíng xiàngqí 直相对, 勿用刀枪有输赢。(象棋) สี่เหลี่ยมเหมือนเมืองหนึ่ง ในเมืองเต็มไปด้วยม้าและทหาร สองขุนซื่อต่าง ประจัญหน้า ไม่ใช่อาวุธแต่ชนะได้ (หมากรุกจีน)
2.1.8	yuányuán xiàng xīguā rénrén ài wán tā méi dào shǒu qiǎngtā qiǎngdào 圆圆 <u>像</u> 西瓜, 人人爱玩它, 没到手, 抢它, 抢到 shǒu rēngtā lánqiú 手, 扔它。(篮球) กลมๆเหมือนแตงโม ทุกคนชอบเล่นมันไม่ถึงมือ แย่งมัน แย่งถึงมือ โยนมัน (บาสเกตบอล)
2.1.9	yǒushí luò zài shānyāo yǒushí luò zài shùshāo yǒushí xiàng miàn 有时落在山腰, 有时落在树梢, 有时 <u>像</u> 面 yuánjìng yǒushí xiàng bǎiliándāo yuèliàng 圆镜, 有时 <u>像</u> 把镰刀。(月亮) บางที่ตกอยู่ที่ไหล่เขา บางที่แขวนอยู่ที่ยอดคันทน์ไม้ บางที่เหมือนกระจกกลมบานหนึ่ง บางที่เหมือนเคียวค้ำหนึ่ง (ดวงจันทร์)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.10	xiàng yún búshì yún xiàng yān búshì yān fēngchuīqīngqīngpiāo rì 像 云 不是 云, 像 烟 不是 烟, 风 吹 轻 轻 飘, 日 chūmǎnmǎnsàn wù 出 慢 慢 散。(雾) เหมือนเมฆแต่ไม่ใช่เมฆ เหมือนควันแต่ไม่ใช่ควัน โคนลมพัดปลิวเบาเบา ยามตะวันขึ้นค่อยๆ กระจาย (หมอก)
2.1.11	xiǎoxiǎo jùnmǎ bùtíng tí rìyè qiánjìn bù xiūxi tīshēng dīdā xiàng 小 小 骏 马 不 停 蹄, 日 夜 前 进 不 休 息, 蹄 声 嗒 嗒 像 zhàngǔ shēngshēng cuī rén zhēng zhāoxī zhōng 战 鼓, 声 声 催 人 争 朝 夕。(钟) เสียงกบเท้าดังกุกกับคั้งกลองรบ ม้าพันธุ์ดีตัวเล็กๆ ไม่หยุดฝีเท้า รุดหน้าไปทั้งวัน ทั้งคืนไม่พักผ่อน เสียงเร่งเร้าให้ผู้คนช่วงชิงตลอดเวลา (นาฬิกา)
2.1.12	yīzuò cháng qiáo jià kōngzhōng tàiyáng zài xī qiáo zài dōng yíshì 一 座 长 桥 架 空 中, 太 阳 在 西 桥 在 东, 疑 是 zhīnǚ wǔcǎiliàn zǐ lán qīnglǜ huáng chéng hóng hóng 织 女 舞 彩 练, 紫 蓝 青 绿 黄 橙 红。(虹) สะพานยาวสะพานหนึ่งลอยบนฟ้า ดวงอาทิตย์อยู่ทางทิศตะวันตก สะพานอยู่ทาง ทิศตะวันออก สงสัยว่าเป็นสาวทอผ้ากวัดไกวริบบิ้นหลากสี ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง ส้ม แดง (รุ้ง)
2.1.13	xiàng biǎo búshì biǎo bú bào fēn hé miǎo shēn shān qù kāntàn tā 像 表 不是 表, 不 报 分 和 秒, 深 山 去 勘 探, 它 shì hǎo xiàngdǎo zhǐnánzhēn 是 好 向 导。(指 南 针) เหมือนนาฬิกาแต่ไม่ใช่นาฬิกา ไม่บอกนาทีและวินาทีเวลาไปสำรวจภูเขาที่อยู่ลึกๆ มันเป็นมัลกุเทศก์ชั้นดี (เข็มทิศ)
2.1.14	hǎosì yīshuāng shǒu shíge shǒu zhǐtōu kànkān guāng shì pí mōmō méi 好似 一 双 手, 十 个 手 指 头, 看 看 光 是 皮, 摸 摸 没 gǔtōu shǒutào 骨 头。(手 套) ดูเหมือนมือคู่หนึ่ง มีนิ้วมือ 10 นิ้ว ดูไปเพียงหนังหุ้ม คลำไปก็ไม่มีกระดูก (ถุงมือ)
2.1.15	shuō tā xiàng lóng búshì lóng yīdiǎn zhūshā tóudǐng hóng xìngyún 说 它 像 龙 不是 龙, 一 点 朱 砂 头 顶 红, 兴 云 zuòwù běnlǐngdà yèyè wéi rén chúwénchóng wénxiāng 作 雾 本 领 大, 夜 夜 为 人 除 蚊 虫。(蚊 香) บอกว่ามันเหมือนมังกรแต่มันไม่ใช่มังกร ซาดหนึ่งแค้นบนยอดหัวแดง มีฝีมือสูง ทำเหมให้ กลายเป็นหมอก คอยกำจัดคุณให้คนทุกคำคืน (ยากันยุง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.16	<p>yuǎnkàn xiàng kēxīng jìnkàn huǎng yǎnjīng búfēn dōng hé xià yèyè 远看 <u>像</u> 颗星, 近看 晃 眼睛, 不分 冬 和 夏, 夜夜 fàngguāngmíng diàndēng 放 光 明。(电 灯)</p> <p>ดูไกลๆ <u>เหมือน</u>ดวงดาว ดูใกล้ๆ แสงจ้าตา ไม่ว่าจะหน้าหนาวหรือหน้าร้อน ก็เปล่งแสงสว่างทุกคำคืน (โคมไฟฟ้า)</p>
2.1.17	<p>zhǎng dé xiàng gè xiǎo qīngwā chàng qǐ gē lái chāchāzhā yào chī 长 得 <u>像</u> 个 小 青 蛙, 唱 起 歌 来 啞 啞 啞, 要 吃 dōngxī lùyáchǐ búchī chóngzǐ chī tóufà lǐfàtuīzi 东 西 露 牙 齿, 不 吃 虫 子 吃 头 发。(理 发 推 子)</p> <p>รูปพรรณ<u>เหมือน</u>กบตัวเล็กๆร้องเพลงขึ้นมา จา จา จาเวลาจะกินของ ฟันโผล่ ออกมา ไม่กินแมลง กินแต่เส้นเกศา(ปัตตาเลี่ยน)</p>
2.1.18	<p>yìshēn máo sìzhī shǒu yǒushí pá lái yǒushí zǒu zǒu shí hěn xiàng yí 一 身 毛, 四 只 手, 有 时 爬 来 有 时 走, 走 时 很 <u>像</u> 一 gèrén páshí yòu xiàng yītiáo gǒu hóu 个 人, 爬 时 又 <u>像</u> 一 条 狗。(猴)</p> <p>มีขนทั้งตัว มีมือ 4 ข้าง บางครั้งก็คลาน บางครั้งก็เดิน เวลาเดิน<u>เหมือน</u>คนยังงี้ ยังงั้น เวลาคลาน<u>เหมือน</u>สุนัขอีกเช่นกัน (ลิง)</p>
2.1.19	<p>bízi xiàng gōuzi ěrduǒ xiàng shànzi cūtuǐ xiàng zhùzi wěiba xiàng 鼻 子 <u>像</u> 钩 子, 耳 朵 <u>像</u> 扇 子, 粗 腿 <u>像</u> 柱 子, 尾 巴 <u>像</u> biānzi xiàng 鞭 子。(象)</p> <p>จมูก<u>เหมือน</u>ตะขอ ใบหู<u>เหมือน</u>พัด ขาใหญ่<u>เหมือน</u>เสา หาง<u>เหมือน</u>แส้(ช้าง)</p>
2.1.20	<p>shǒu xiàng jiǎo lái jiǎo xiàng shǒu pìgu hóng lái liǎnr chǒu 手 <u>像</u> 脚 来 脚 <u>像</u> 手, 屁 股 红 来 脸 儿 丑, dòngzuò biǎoqíng hǎoxiàng rén pá gǎn shàng shù shì néngshǒu hóu 动 作 表 情 <u>好 像</u> 人, 爬 杆 上 树 是 能 手。(猴)</p> <p>มือมัน<u>เหมือน</u>เท้า ส่วนเท้ามัน<u>เหมือน</u>มือ มีกันแดงๆ ส่วนหน้าก็จี้ริ้วชี้เหร่ ทำทาง แสดงออกได้คล้ายกับคนเป็นผู้เชี่ยวชาญการปีนราวไผ่และขึ้นต้นไม้ (ลิง)</p>
2.1.21	<p>tóu xiàng miányáng jìn xiàng é búshì niú mǎ búshì luó shāmò lǐmiàn 头 像 绵 羊 劲 像 鹅, 不 是 牛 马 不 是 骡, 沙 漠 里 面 shù tābàng jǐtiān búchī yě búhē luòtuó 数 它 棒 几 天 不 吃 也 不 喝。(骆 驼)</p> <p>หัว<u>เหมือน</u>แกะ คอ<u>เหมือน</u>ห่าน ไม่ใช่วัวหรือม้า และไม่ใช่ล่อ ในท้องทะเลทราย นับว่ามันแน่ ไม่กินและไม่ดื่มได้ตั้งหลายวัน (อูฐ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.22	<p>yǒu wěi méiyǒu jiǎo xiàng gè xiǎo fànsháo tiāntiān shuǐlǐ wán dào chù 有尾没有脚，<u>像</u> 个 小 饭 勺，天 天 水 里 玩，到 处 zhǎo māma kēdǒu 找 妈妈。(蝌 蚪) มีหางไม่มีเท้า <u>เหมือน</u> ซ้อนข้าวอันเล็กๆ เล่นอยู่ในน้ำทั้งวัน เทียวหาแม่ไปทุกที่ (ลูกอ๊อด)</p>
2.1.23	<p>gǔ yǎnjīng kuān zuǐbā wěiba yào bǐ shēntǐ dà bìlǜ shuǐcǎo chèn zhe 鼓眼睛，宽嘴巴，尾巴要比身体大，碧绿水草衬着 tā hǎoxiàng yī duǒ dà hóng huā hóngjīnyú 它，<u>好像</u> 一 朵 大 红 花。(红 金 鱼) ตาพอง ปากกว้าง ส่วนหางใหญ่กว่าลำตัว หูยาน้ำเขียวจื๊อจับมันให้เด่น มัน<u>เหมือน</u> ดอกไม้แดงดอกไม้ใหญ่ (ปลาทอง)</p>
2.1.24	<p>yuǎnkàn xiàng zuò xiǎoqiū jìn kàn xiàng tóu xiǎoniú zújì tàbiàn shā 远看 <u>像</u> 座 小 丘，近 看 <u>像</u> 头 小 牛，足 迹 踏 遍 沙 mò tāshì tuó yùn néngshǒu luòtuó 漠，它是 驮 运 能 手。(骆 驼) มองไกลๆ <u>เหมือน</u> เนินสูงเล็กๆ ดูใกล้ๆ <u>เหมือน</u> วัวตัวเล็กๆ รอยเท้าเหยียบไป ทั่วทะเลทราย มันคือผู้ชำนาญการแบกย้าย (อูฐ)</p>
2.1.25	<p>xiàng māo búshì māo yèlǐ bú shuǐjiào tiánshǔ jiàndào tā jiù huì bèi <u>像</u> 猫 不是 猫，夜 里 不 睡 觉，田 鼠 见 到 它，就 会 被 chīdiào māotóuyīng 吃 掉。(猫 头 鹰) <u>เหมือน</u> แมวแต่ไม่ใช่แมว กลางคืนไม่หลับนอน หนูนาเห็นมันเข้า ก็จะถูกมันกินเอา (นกฮูก)</p>
2.1.26	<p>zhǎngdé xiàng zhú búshì zhú zhōushēn yǒu jié yòu bú cū tā shì zhì 长 得 <u>像</u> 竹 不是 竹，周 身 有 节 又 不 粗，它 是 制 táng hǎoyuánliào zhīchī shēng lái búchī shú gānzhe 糖 好 原 料，只 吃 生 来 不 吃 熟。(甘 蔗) มีรูปพรรณ<u>เหมือน</u> ไม้แต่ไม่ใช่ไม้ มีข้ออยู่ทั้งตัว ตัวก็ไม่ใหญ่ มันเป็นวัตถุดิบชั้นดี ในการผลิตน้ำตาล กินแต่ที่ยังดิบอยู่ ไม่กินที่สุกแล้ว (อ้อย)</p>
2.1.27	<p>yàngzǐ xiàng xiǎo chuán yīfu yìng bāngbāng tóuwěiliǎngtóuqiào nèn 样 子 <u>像</u> 小 船，衣 服 硬 梆 梆，头 尾 两 头 翘，嫩 ròulìbiancáng língjiǎo 肉 里 边 藏。(菱 角) รูปร่าง<u>เหมือน</u> เรือเล็ก เสื้อผ้าแข็งโป๊กเป๊ก หัวหางกระดกขึ้นทั้ง 2 ข้างเนื้อนุ่มๆ ซ่อนอยู่ ข้างใน (กระจับ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.28	yuányuán liǎnr xiàng píngguǒ yòusuān yòutián yíngyǎng duō jìnéng 圆圆脸儿像苹果，又酸又甜营养多，既能 dāngcài chī yòunéng dāng shuǐguǒ xīhóngshì 当菜吃，又能当水果。(西红柿) หน้ากลมๆ เหมือนแอปเปิ้ล ทั้งเปรี้ยวทั้งหวานบำรุงร่างกายมาก ถือได้ว่าเป็นทั้ง อาหารกิน และถือเป็นผลไม้ได้อีกด้วย (มะเขือเทศ)
2.1.29	shì mǎ bùnéng dòngtán shì qiú shēntǐ búyuán shì bǐng bùnéng chōngjī 是马不能动弹，是球身体不圆，是饼不能充饥， shìqiāng méiyǒu zǐdàn ānmǎ yǔmáoqiú tiěbǐng biāoqiāng 是枪没有子弹。(鞍马、羽毛球、铁饼、标枪) เป็นม้าที่ไม่สามารถขยับเขยื้อน เป็นบอลที่ตัวไม่กลม เป็นขนมเปี๊ยะที่แก้หิวไม่ได้ เป็นปืนที่ไม่มีลูกกระสุน (ลูกแบดมินตัน จานขว้าง แหวน)
2.1.30	xiàng piáo bú yǎotāng xiàng shàn bú shànliáng chūlái chéng shuāng 像瓢不舀汤，像扇不扇凉，出来成双 duì jiànmiàn dǎ yīchǎng pīngpāngqiúpāi 对，见面打一场。(乒乓球拍) เหมือนตะบวยแต่ไม่ตักน้ำแกง เหมือนพัดแต่ไม่พัดให้เย็น เวลาออกมาเป็นคู่ตรงข้าม กัน เจอหน้ากันต้องตักกันสักรอบ (ไม้ปิงปอง)
2.1.31	kào qiáng yītiáo dào hǎoxiàng shàng shānlù yǒurén xiàngshàng zǒu 靠墙一条道，好像上山路，有人向上走， yǒurénxiàng xiàxíng tī 有人向下行。(梯) ทางสายหนึ่งชิดผนัง เหมือนกับทางขึ้นเขา บางคนเดินขึ้นข้างบน บางคนเดินลง ข้างล่าง (บันไดในอาคาร)
2.1.32	shēnzǐ xiàng lóng bēnpǎo hōnglōnglōng guò dà qiáo chuān shān 身子像龙，奔跑“轰隆隆”，过大桥，穿山 dòng kāi wǎng dōng xī nán běi zhōng huǒchē 洞，开往东西南北中。(火车) ลำตัวเหมือนมังกร วิ่งหือ “ครื้นครื้นครื้น” ข้ามสะพานใหญ่ ทะเลถ้าเขาจับไป ออก - ตก - ได้ - เหนือ - กลาง (รถไฟ)
2.1.33	bāolǐ shì gè bù gēda sā zài bànkōng xiàng duǒhuā huāer kāi zài lán 包里是个布疙瘩，撒在半空像朵花，花儿开在蓝 tiānshàng hóngjūn shūshū xǐhuan tā jiàngluòsǎn 天上，红军叔叔喜欢它。(降落伞) ในห่อนั้นเป็นผืนผ้าตะปุ่มตะป่ำ โปรยอยู่ในท้องฟ้าเหมือนดอกไม้ ดอกไม้บานอยู่ บนฟ้าสีคราม คุณอาหารอากาศชมชอบมัน (ร่มชูชีพ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.34	xiàng zhī dàniǎo tiānshàng fēi méiyǒu zuǐbā méiyǒu tuǐ qiānlǐ wànlǐ 像 只 大 鸟 天 上 飞, 没 有 嘴 巴 没 有 腿, 千 里 万 里 lái huí pǎo wèi le yǒu yì fēi yā fēi fēi jī 来 回 跑, 为 了 友 谊 飞 呀 飞。(飞 机) เหมือนนกใหญ่บินบนฟ้า ไม่มีปาก ไม่มีขา บินไปกลับนับพันนับหมื่นที เพื่อมิตรภาพแล้วจงบินเถอะบิน (เครื่องบิน)
2.1.35	yàngzǐ xiàng jià gāoshèpào rìyuè xīngchén néng kàndào zìcóng rénmen 样 子 像 架 高 射 炮, 日 月 星 辰 能 看 到, 自 从 人 们 yǒu le tā yǔzhòu mìmi jìekāi le tiānwénwàngyuǎnjìng 有 了 它, 宇 宙 秘 密 揭 开 了。(天 文 望 远 镜) รูปร่างเหมือนปืนใหญ่ ต่อสู้อวกาศยาน สามารถเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และ ดวงดาว ตั้งแต่คนเรามีมันขึ้นมาแล้ว ความลับของจักรวาลก็ถูกเปิดออก (กล้อง โทรทรรศน์ดาราศาสตร์)
2.1.36	jìn kàn xǔ duō wū yuǎn kàn xiàng tiáo lóng tóu shàng wū yún gǔngǔn jiǎo 近 看 许 多 屋, 远 看 像 条 龙, 头 上 乌 云 滚 滚, 脚 xià léi shēng hōng hōng huǒ chē 下 雷 声 轰 轰。(火 车) มองไกลเหมือนบ้านหลายหลัง มองใกล้เหมือนมังกรหนึ่งตัว บนหัวเมฆดำวิ่งไล่กัน ได้เท่าเสียงฟ้าร้องดังกรืนกรืน (รถไฟ)

2.2 การใช้โวหารลัทพจน์

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.1	jiào qǐ lái dīng líng líng néng shuō huà yòu néng tīng yī zhī ěr yī zhāng 叫 起 来 叮 铃 铃, 能 说 话 又 能 听, 一 只 耳 一 张 zuǐ méi bí zi méi yǎn jīng diàn huà 嘴, 没 鼻 子 没 眼 睛。(电 话) เวลา <u>ร้องดังกริ่งกริ่ง</u> สามารถพูดสามารถ ฟัง หูหนึ่งหูปากหนึ่งปาก ไม่มีจมูกไม่มีตา (โทรศัพท์)
2.2.2	liǎn pí hòu dù zi kōng dǎ tā sān gùn zi tā hǎn dōng dōng dōng gǔ 脸 皮 厚, 肚 子 空, 打 它 三 棍 子, 它 喊 “ <u>咚 咚 咚</u> ”。(鼓) หน้าหนา ท้องว่างเปล่า ตีมันสามที มันตะโกน “ <u>ตุง ตุง ตุง</u> ” (กลอง)
2.2.3	wū yún lǐ miàn bǎ shēn cáng bù zhī tā shì shá mú yàng tā de pí qì tè bié 乌 云 里 面 把 身 藏, 不 知 它 是 啥 模 样, 它 的 脾 气 特 别 bào shēng qì qǐ lái lóng lóng jiào léi 暴, 生 气 起 来 <u>隆隆</u> 叫。(雷) ซ่อนตัวไว้อยู่ในเมฆดำ ไม่รู้รูปลักษณะมันเป็นอย่างไร ความโกรธของมันรุนแรง เป็นพิเศษ เมื่อโมโหขึ้นมา ร้องดังเปรี้ยงเปรี้ยง (ฟ้าร้อง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.4	xiǎoxiǎo jùnmǎ bùtíng tí rìyè qiánjìn bù xiūxi tīshēng dīdā xiàng 小小骏马不停蹄，日夜前进不休息，蹄声嗒嗒像 zhàngǔ shēngshēng cuī rén zhēng zhāoxī zhōng 战鼓，声声催人争朝夕。(钟) เสียงกบเท้าดังกุกกักดังกลองรบ หมาพันธุ์ดีตัวเล็กๆ ไม่หยุดฝีเท้า รุดหน้าไปทั้งวัน ทั้งคืนไม่พักผ่อน เสียงเร่เราให้ผู้คนช่วงชิงตลอดเวลา (นาฬิกา)
2.2.5	shuāngjiǎo yī tà dādā xiǎng pídài yīzhuǎn diǎntóu máng zuǐlǐ chī 双脚一踏嗒嗒响，皮带一转点头忙，嘴里吃 jìn wǔcǎibù tǔchū jiànjiàn huāyīshang féngrenjī 进五彩布，吐出件件花衣裳。(缝纫机) พอเหยียบเท้าทั้งคู่ ก็ดังต๊อกต๋อ ก็คอยซักผ้าก็พริกหน้าจิ้งจก กินผ้าหลากสีเข้า ไปในปากคายเส้นผ้าลายดอกออกมาเป็นตุ้ๆ (จักรเย็บผ้า)
2.2.6	shēnglái gāngtóu tiěbì yīnǐng jiù liú yǎnlèi yǎnlèi huāhuā rúyǔ 生来钢头铁臂，一拧就流眼泪，眼泪哗哗如雨， qiānwàn búyào làngfèi shuǐlóngtóu 千万不要浪费。(水龙头) เกิดมามีหัวเหล็กกล้ามมีแขนเหล็ก พอบิดก็หลั่งน้ำตาไหลน้ำตาไหลซ่าซ่าราวห่าฝน อย่างไรก็ขออย่าได้ฟุ่มเฟือยเลย (ก๊อกน้ำ)
2.2.7	yīpǐ mǎér liǎng rén jì zhèbiān gāo lái nàbiān dī mǎér suīrán búzǒu 一匹马儿两人骑，这边高来那边低，马儿虽然不走 lù liǎng rén jìdé xiào xī xī qiāoqiāobǎn 路，两人骑得笑嘻嘻。(跷跷板) ม้าน้อยตัวหนึ่ง 2 คนขี่ ข้างนี้ขึ้นสูงข้างโน้นลดต่ำ แม้ว่าม้าน้อยจะไม่เดินเหิน 2 คนก็ ขี่กันจนหัวเราะฮิฮิ (กระดานหก)
2.2.8	dà dùzi yuángǔgǔ xì bózi gūlūlū kèréndào tājiùxiào shēnjū yī 大肚子，圆鼓鼓，细脖子，咕噜噜，客人到，它就笑，深鞠一 gōng wènshēnghǎo cháhú 躬问声好。(茶壶) ท้องใหญ่ กลมตุ้ๆ คอแบบบาง ไหลจ็อกจ็อกแขกมาถึง มันก็ยิ้มค้อมกายนั่งลง คำนับถามทักทาย (กาน้ำชา)
2.2.9	zhǎng dé xiàng gè xiǎo qīngwā chàng qǐ gē lái tāchāzhā yào chī 长得像个青蛙，唱起歌来喳喳喳，要吃 dōngxī lùyáochǐ búchī chóngzi chī tóufà lǐfātuizi 东西露牙齿，不吃虫子吃头发。(理发推子) รูปพรรณเหมือนกบตัวเล็กๆ ร้องเพลงขึ้นมา จา จา จา เวลาจะกินของ ฟันโผล่ ออกมา ไม่กินแมลง กินแต่เส้นเกศา (ปัตตาเลี่ยน)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.10	<p>shēnshàng chuānzhuó lǜ huāguà shuǐzhōng lùdì dōushì jiā yóuyǒng 身上穿着绿花褂，水中陆地都是家，游泳 hángjia gūgū chàng bǔ chóng néngshǒu bǎo zhuāngjiā qīngwā 行家“呱呱”唱，捕虫能手保庄家。(青蛙)</p> <p>ใส่เสื้อคอกสีเขียวอยู่บนตัว ในน้ำหรือบนบกเป็นบ้านได้ทั้งนั้น นักรว่ายน้ำมืออาชีพ ร้องดัง “อ๊ับ อ๊ับ” ผู้เชี่ยวชาญการจับแมลงเพื่อปกป้องรัฐพีช (กบ)</p>
2.2.11	<p>zhāngzhe liǎng zhī jiǎo fān chuān dà pí áo féng rén miēmiē jiào 张着两只角，翻穿大皮袄，逢人咩咩叫， zhuān ài chī qīngcǎo yáng 专爱吃青草。(羊)</p> <p>มีเขางอกอยู่ 2 ข้าง ใส่เสื้อหนังตัวใหญ่เพิ่มเวลาเจอคนร้องแมะๆ ชอบกินแต่หญ้า สดๆ(แพะ)</p>
2.2.12	<p>húzi búduō liǎngbiān qiào kāikǒu zǒng shuō miāomiāomiāo hēiyè xún 胡子不多两边翘，开口总说喵喵喵，黑夜巡 luó yǎnsì dēng jiànzhe lǎoshǔ jué bùráo māo 逻眼似灯，见着老鼠决不饶。(猫)</p> <p>หนวดหรือมเหรีม กระดกทั้ง 2 ข้าง มักเอ่ยปากบอก “เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยว” กลางคืน ออกลาดตระเวน ตามันเหมือนดวงไฟ ถ้าพบเห็นหนูเข้ามันไม่ละเว้นโดยเด็ดขาด (แมว)</p>
2.2.13	<p>jiǎo chuān tiěxié guā dādā shēnglái xǐhuanrén jì tā láodòng yì 脚穿铁鞋呱呱哒哒，生来喜欢人骑它，劳动一 tiān bù jiào lèi zhànzhe shuìjiào bú tǎng xià mǎ 天不叫累，站着睡觉不躺下。(马)</p> <p>เท้าใส่รองเท้าเหล็กเสียงดังกุกกัก โดยธรรมชาติชอบให้คนขี่มัน ใช้แรงงานทั้งวัน ไม่บ่นว่าเหนื่อยขึ้นนอนหลับได้ไม่ต้องเอนกายลง(ม้า)</p>
2.2.14	<p>huì fēi búshì niǎo yǒu chì bú cháng máo bái tiānyán xià shuì dà jiào 会飞不是鸟，有翅不长毛，白天檐下睡大觉， yèwǎn zhuō chóng zīzī jiào biānfú 夜晚捉虫吱吱叫。(蝙蝠)</p> <p>บินได้แต่ไม่ไช่นก มีปีกแต่ไม่มีขน กลางวันนอนหลับยาวใต้ชายคา กลางคืนร้องจืดจืด จับแมลง (ค้างคาว)</p>
2.2.15	<p>xiǎoxiǎo chóng wēngwēngwēng fēilái fēiqù huācóng zhōng cǎi huāmì 小小虫，嗡嗡嗡嗡，飞来飞去花丛中，采花蜜， chuánhuāfěn rénrén kuā tā ài láodòng mìfēng 传花粉，人人夸它爱劳动。(蜜蜂)</p> <p>แมลงตัวเล็กๆ หึ่ง หึ่ง หึ่ง บินไปบินมา กลางพุ่มไม้เก็บน้ำหวานเกสร แพร่ถ่ายเรณู ใครๆก็ชมว่ามันชอบทำงาน (ผึ้ง)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.16	<p>xiǎo fēizéi shuǐlǐ shēng gàn huàishì hěn yòu xiōng tōutōu mōmō 小飞贼，水里生，干坏事，狠又凶，偷偷摸摸 xī rén xuè hái yào wēngwēng jiào yī tòng chuánrǎn jíbìng tài kěpà 吸人血，还要嗡嗡叫一通。传染疾病太可怕， kuàikuài bǎ tā xiāomiè jìng wénzi 快快把它消灭净。(蚊子)</p> <p>โจรบินจิว เกิดในน้ำ ทำเรื่องเลว โหดเหี้ยมดุร้าย ทำลับลับต่อต่อ แอบดูดเลือดคน แคมย้งร้องหึ่งหึ่ง อีกพักหนึ่ง โรคภัยติดต่อน่ากลัวชะมัด รีบกำจัดมันให้เกลี้ยงเสี้ยง โดยเร็ว(ยุง)</p>
2.2.17	<p>yī duǒ hóng huā tóu shàng dài yī fu bú shì jiǎn dāo cái měi tiān zǎo 一朵红花头上戴，衣服不是剪刀裁，每天早 shàng wō wō jiào qiān jiā wàn hù mén dǎ kāi gōng jī 上喔喔叫，千家万户门打开。(公鸡)</p> <p>บนหัวมีดอกไม้แดงประดับไว้ ใส่เสื้อผ้าที่ไม่ใช่กรรไกรตัด ทุกวันเช้าร้อง <u>อ็อกอ้ออ็อก</u> <u>อ็อก</u> กรอบครวทึ่หลายเปิดประตูออกมา (ไก่ตัวผู้)</p>
2.2.18	<p>yī wèi gūniáng shòutiáotiáo tóu zhòng jiǎo qīng zhàn bú láo liǎng 一位姑娘瘦条条，头重脚轻站不牢，两 gè ěrhuán piāo zuǒ yòu shuō qǐ huà lái dōng dōng jiào yáo gǔ 个耳环飘左右，说起话来咚咚叫。(摇鼓)</p> <p>หญิงสาวนางหนึ่งผอมชะลูด หัวหนักเท้าเบายืนไม่มั่น คุ้มหู 2 ข้าง ปลิวว่อนซ่ายขวา เอ่ยคำขึ้นมาเรื่อยๆ ดังตุง (กลองปี่องแป็ง)</p>
2.2.19	<p>xiǎo xiǎo yī zhàn chǎng yǒu bīng yòu yǒu jiāng liǎng gè yuánshuài 小小一战场，有兵又有将，两个元帅 duì miàn zuò pīng pīng pāng pāng shā yī chǎng xiàngqí 对面坐，乒乒乒乒杀一场。(象棋)</p> <p>สมรภูมิล็กๆ แห่งหนึ่ง มีไพร่พลและก็มีขุนพล จอมพล 2 คนนั่งประจันหน้า <u>ปิงปิง ปิงปิง</u> ฆ่ากันไป 1 ยก (หมากรุกจีน)</p>
2.2.20	<p>shēn zǐ xiàng lóng bēn pǎo hōng lōng lōng guò dà qiáo chuān shān 身子像龙，奔跑“轰隆隆”，过大桥，穿山 dòng kāi wǎng dōng xī nán běi zhōng huǒ chē 洞，开往东西南北中。(火车)</p> <p>ลำตัวเหมือนมังกร วิ่งหือ "<u>ครื้นครื้นครื้น</u>" ข้ามสะพานใหญ่ ทะเลถ้ำภูเขาขับไป ออก - ตก - ใต้ - เหนือ - กลาง (รถไฟ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.21	tiě xīguā yuán yòu dà búzhǎng yè mái dì xià dírén yī pèng hōng 铁西瓜，圆又大，不长叶，埋地下，敌人一碰 <u>轰</u> lōng xiǎng nǎodài shēnzi fēn le jiā diléi <u>隆</u> 响，脑袋身子分了家。(地雷) แดงโมเหล็กกลมและใหญ่ด้วย ไม่งอกใบ ฝังใต้ดิน พอข้าศึกกระทบก็ดังตามตาม หัว กับตัวแยกสำนักไปคนละทาง (กับระเบิด)
2.2.22	dū dū dū dū dū dū néng sǎodì huì zhuāngtǔ āyí kāi tā sǎo jiēdào 嘟嘟嘟，嘟嘟嘟，能扫地，会装土，阿姨开它扫街道， yòukuàiyòuhǎo bú qǐ tǔ sāochénjī 又快又好不起土。(扫尘机) <u>ตบ ตบ ตบ ตบ ตบ</u> กวาดพื้นได้ ใส่จี๋ดินได้ คุณน้าเปิดมันกวาดถนน หนทาง ทั้งเร็วทั้งดี ดินก็ไม่ฟุ้ง (เครื่องกวาดฝุ่น)
2.2.23	shēnshàng bèi gè dà shuǐxiāng zǒu qǐ lù lái dīngdīng dāng yī tiān 身上背个大水箱，走起路来 <u>叮叮当</u> ，一天 néng hē wàn tǒng shuǐ dī dī sǎ zài mǎ lù shàng sǎshuǐchē 能喝万桶水，滴滴洒在马路上。(洒水车) ตัวแบกแบกน้ำใบใหญ่ เดินออกถนนมา <u>ติ๊ง ติ๊ง ต๋อง</u> วันหนึ่งๆ ดื่มน้ำได้ เป็นหมื่นถัง รวดราดหยาด หยดอยู่บนถนน (รถราดน้ำ)
2.2.24	dàgē yǒu zuǐ búkāi qiāng èrgē wúzuǐ xiǎng tāngtāng sāngē yǒu jiǎo bù 大哥有嘴不开腔，二哥无嘴 <u>响 啜 啜</u> ，三哥有脚不 kěnzǒu sìgē wújiǎo zǒu sìfāng hú luó zhuō chuán 肯走，四哥无脚走四方。(壶、锣、桌、船) พี่ใหญ่มีปาก ไม่เอ่ยคำ พี่รองไร้ปาก ดังผ่างผ่าง พี่สามมีเท้า ไม่ยอมเดิน พี่สี่ไร้เท้า ไปทั่วทุกทิศ (กาน้ำ ฆ้อง โຕ้ะ เรือ)
2.2.25	liǎngtuǐ chàkāi lòuchū gè dà jiāhuǒ jìn de shíhòu gǔgǔ de bá chū lái 两腿岔开，漏出个大家伙，进的时候 <u>汨汨</u> 的，拔出来 de shíhòu dīdā jǐngzhōngtíshuǐ 的时候 <u>滴答</u> (井中提水) ยืนอ้าขา ของใหญ่ออกมา ตอนเข้ามีเสียงน้ำดัง “ <u>กู่ กู่</u> ” ตอนออกมีเสียงน้ำหยดดัง “ <u>ติ ตา</u> ” (คนตักน้ำในบ่อน้ำ)

2.3 การใช้โวหารปฏิกิริยาของ

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.1	<p>rètiān kàn bùjiàn lěngtiān cái chūxiàn dào guà yù kuàizǐ shēng gēn <u>热天看不见, 冷天才出现, 倒挂玉筷子, 生根</u> zài wūyán bīnglíng 在屋檐。(冰凌) เมื่ออากาศ<u>ร้อน</u>ไม่เห็น จะออกมาตอนอากาศ<u>หนาว</u> เหมือนตะเกียบหยกที่แขวน กลับหัว รากติดอยู่กับชายคา (น้ำค้างแข็ง)</p>
2.3.2	<p>yuǎnkàn lián zhe tiān jìnkàn làng yīpiàn dùli cáng bǎibǎo chuán háng <u>远看</u>连着天,<u>近看</u>浪一片,肚里藏百宝,船行 tāshàngmian dàhǎi 它上面。(大海) <u>มองไกลๆ</u>ติดกับขอบฟ้า <u>มองใกล้ๆ</u>คือคลื่นผืนหนึ่ง ในท้องช่องของลำค้ำ นานาชนิด เรือแล่นข้างบนมัน (ทะเล)</p>
2.3.3	<p>yínsè dài zǐ yǒu duǎn yǒu cháng jiǎo zài hǎi lǐ tóu zài shān shàng 银色带子, <u>有短有长</u>, 脚在海里, 头在山上。 jiāng hé (江河) เข็มขัดสีเงิน มี<u>สั้นมียาว</u> ปลายสุดอยู่ในทะเล หัวอยู่บนภูเขา (แม่น้ำ)</p>
2.3.4	<p>xuányá guà kuài dà yín bù qiānshǒu wànjiǎo zhuō bùzhù yuǎntīng 悬崖挂块大银布, 千手万脚捉不住, <u>远听</u> qiānjūnwàn wàn mǎ hǒu jìn kàn yín lóng fēi xià gǔ pù bù 千军万马吼, <u>近看</u>银龙飞下谷。(瀑布) หน้าผาสูงแขวนผ้าเงินหนึ่งผืนใหญ่ มือไม้มากมายจับไม่อยู่ ฟัง<u>ไกลๆ</u>กำลังทหาร นับหมื่นพันแผดเสียงก้อง ดู<u>ใกล้ๆ</u>มังกรเงินบินลงสู่หุบเขา (น้ำตก)</p>
2.3.5	<p>xiǎolái zhēnyǎn dà dàlái mǎnshān pō néng guò qiānshān líng bùnéng <u>小</u>来针眼大, <u>大</u>来满山坡, 能过千山岭, 不能 guò xiǎohé huǒ 过小河。(火) มาตอน<u>เล็ก ๆ</u>เท่ารูเข็มใหญ่ มาตอนโตเต็มเนินเขา สามารถข้ามเขายาวเหยียดนับพัน ไม่สามารถข้ามแม่น้ำสายน้อย (ไฟ)</p>
2.3.6	<p>yīdǐng xiǎo sǎn cháng zài línzhōng yīdàn chēngkāi zài nán shōulǒng 一顶小伞, 长在林中, 一旦<u>撑开</u>, 再难<u>收拢</u>。 mógū (蘑菇) ร่มน้อยคันหนึ่ง เติบโตในป่า ยามใด<u>กาง</u>ออก ยากจะ<u>หุบ</u>อีก (เห็ด)</p>
2.3.7	<p>wàimiàn cūmá zhòngxiào libian dàhóng jiādǎo huāshēng <u>外面</u>粗麻重孝, <u>里边</u>大红夹袄。(花生) <u>ข้างนอก</u>เป็นชุดงานศพ <u>ข้างใน</u>นุ่งเสื้อแดง (ถั่วลิสง)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.8	<p>yǒutóu wújǐng yǒuyǎn wúméi wújiǎo néng zǒu yǒuchì nánfēi yú <u>有头无颈</u>，<u>有眼无眉</u>，<u>无脚能走</u>，<u>有翅难飞</u>。(鱼) มีหัวไม่มีคอ มีตาไม่มีคิ้ว ไม่มีเท้าเคลื่อนไหวได้ มีปีกยากจะบิน (ปลา)</p>
2.3.9	<p>shēnchuān huāhuā lǜlǜ zǒulù wānwān qūqū dònglǐ pá lái pá qù yá chǐ 身 穿 花 花 绿 绿，走 路 弯 弯 曲 曲，洞 里 <u>爬 来 爬 去</u>，牙 齿 dǐngdǐng è dú shé 顶 顶 恶 毒。(蛇) ร่างกายสวมชุดสีเขียวฉูดฉาด เดินคดๆเกี้ยวๆ <u>เลื้อยไปเลื้อยมา</u>ในรู ฟันมีพิษร้ายอย่างยิ่ง (งู)</p>
2.3.10	<p>liǎnggè xiōngdì bìng pái zǒu bèijǐ xiàngqián dù xiànghòu xiǎotǔi 两 个 兄 弟 并 排 走，背 脊 <u>向 前</u> 肚 <u>向 后</u>。(小 腿) พี่น้องสองคนเดินด้วยกัน หลังอยู่ข้างหน้าท้องข้างหลัง (แข้ง)</p>
2.3.11	<p>zuǒ yīkǒng yòu yīkǒng shì xiāng shì chòu tā néngdǒng bízi 左 一 孔，右 一 孔，是 <u>香</u> 是 <u>臭</u> 它 能 懂。(鼻 子) ซ้ายหนึ่งรู ขวาหนึ่งรู คือหอมคือเหม็นมันรู้ได้ (จมูก)</p>
2.3.12	<p>shí jiā shí děngyú shí shí jiǎn shí děngyú èrshí tiān nuǎn biàn 十 <u>加</u> 十 等 于 十，十 <u>减</u> 十 等 于 二 十，天 <u>暖</u> 变 èrshí tiānhán dé yīshí shǒutào 二 十，天 <u>寒</u> 得 一 十。(手 套) สิบบวกสิบเท่ากับสิบ สิบลบสิบเท่ากับยี่สิบ อากาศอุ่นกลายเป็นยี่สิบ อากาศหนาว เป็นสิบ (ถุงมือ)</p>
2.3.13	<p>liǎngzhī xiǎochuán gè xīdōng shí gè kèrén zuò dāngzhōng bái tiān 两 只 小 船 各 西 东，十 个 客 人 坐 当 中，<u>白 天</u> lái wǎng yùn kè máng yè wǎn kè qù chuán zì kōng xié 来 往 运 客 忙，<u>夜 晚</u> 客 去 船 自 空。(鞋) เรือน้อยสองลำไปกันคนละทาง แจกสิบคนนั่งอยู่ตรงกลาง <u>กลางวัน</u> ไปมาวุ่นส่งแขก กลางคืนแจกไปเรือเองว่าง (รองเท้า)</p>
2.3.14	<p>zhèduǒ huāer zhēn qíguài dìshàng bùkāi shǒushàng kāi qíngtiān bùkāi 这 朵 花 儿 真 奇 怪，地 上 <u>不 开</u> 手 上 <u>开</u>，晴 天 不 开 yǔtiānkāi jiājiā dōuyǒu búyòng zāi yǔsǎn 雨 天 开，家 家 都 有 不 用 栽。(雨 伞) ดอกไม้ดอกนี้แปลกจริงๆ <u>ไม่บานบนพื้น</u> บานบนมือ ฟ้าใสไม่บานหน้าฝนบาน ทุก บ้านต่างมีไม่ต้องปลูก (ร่ม)</p>
2.3.15	<p>yǐwéi zài qiánmiàn qíshí zài hòumiàn yǐwéi zài lǐmiàn qíshí zài wài 以 为 在 <u>前 面</u>，其 实 在 <u>后 面</u>，以 为 在 里 面，其 实 在 外 miàn jìngzi 面。(镜 子) คิดว่าอยู่ข้างหน้า ที่แท้อยู่ข้างหลัง คิดว่าอยู่ข้างใน ที่แท้อยู่ข้างนอก (กระจก)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.16	<p>zuǐbā lǐ chī jìnqù dǔzǐ lǐ tāo chūlái liánzhe dōngnán xīběi tōng 嘴巴里吃<u>进去</u>，肚子里掏<u>出来</u>，连着东南西北，通 xiàng wǔzhōu sìhǎi yóutǒng 向五洲四海。(邮筒)</p> <p>กินเข้าไปในปาก ล้วงออกมาจากในท้อง เชื่อมออกตกเหนือได้ ส่งข่าวคราวห้าทวีป ทั่วโลก (ตู้จดหมาย)</p>
2.3.17	<p>shàngmian búpàshuǐ xiàmiàn búpà huǒ jiājiā chúfáng lǐ zhìshǎo yǒu <u>上</u>面不怕水，<u>下</u>面不怕火，家家厨房里，至少 yīgè guō 一个。(锅)</p> <p>ข้างบนไม่กลัวน้ำ ข้างล่างไม่กลัวไฟ ในครัวของทุกบ้าน อย่างน้อยมีหนึ่งใบ (หม้อ)</p>
2.3.18	<p>yuǎnkàn xiàng gāopō jìnkan xiàng lóugé shàngpō mànman zǒu xiàpō <u>远</u>看像高坡，<u>近</u>看像楼阁，上坡慢慢走，下坡 kuài rúsuǒ huátī 快如梭。(滑梯)</p> <p>ดูไกลๆคล้ายเนินสูง ดูใกล้คล้ายศาลา ขึ้นเนินเดินช้าๆ ลงเนินเร็วเหมือนกระสวย (บันไดเลื่อน)</p>
2.3.19	<p>shàngqù yītuán yān xiàlái yītiáo xiàn lěngle yòu biàn yàng biànchéng <u>上</u>去一团烟，<u>下</u>来一条线，冷了又变样，变成 bōlipiàn shuǐ 玻璃片。(水)</p> <p>ตอนขึ้นไปเป็นควันกลุ่มหนึ่ง ตอนลงมาเป็นเส้นสายหนึ่ง เวลาหนาวก็เปลี่ยนเป็นอีก แบบ กลายเป็นแผ่นกระจกไป (น้ำ)</p>
2.3.20	<p>qīngqīng chǔchǔ yīfú huà yǒu shù yǒu cǎo yěyǒu huā biéchù huācǎo 清清楚楚一幅画，有树有草也有花，别处花草 tóu cháo shàng zhèlǐ huācǎo tóuxiàngxià shuǐ zhōng dàoyǐng 头朝<u>上</u>，这里花草头<u>向</u>下。(水中倒影)</p> <p>เห็นชัดเจนว่าเป็นภาพผืนหนึ่ง มีต้นไม้ใบหญ้า ดอกไม้ด้วย ดอกไม้หญ้าที่อื่น หันหัวขึ้นข้างบน ดอกไม้ใบหญ้าที่นี่ หัวชี้ลง (เงากลับหัวในน้ำ)</p>
2.3.21	<p>gāoliáng miáomiáo mǎnshēn zhā gèzi bù gāo jiǎoyā dà wūlǐwūwài 高粱苗苗满身扎，个子不高脚丫大，屋里屋外 tiāntiān pǎo jiǎngjiū wèishēng rén rén kuā sàozhōu 天天跑，讲究卫生人人夸。(扫帚)</p> <p>ต้นกล้าข้าวเกาหลียังปักอยู่เต็มตัว รูปร่างไม่สูงแต่เท้าใหญ่ <u>ในบ้านนอกบ้าน</u>วิ่งทุกวัน พิถีพิถันในเรื่องอนามัยใคร ๆ ก็ชมเชย (ไม้กวาด)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.22	shàng búpà huǒ xià búpà huǒ nǐ jiā wǒ jiā dōu yǒu jǐgè guō <u>上</u> 不怕火, <u>下</u> 不怕火, 你家我家, 都有几个。(锅) ช้างบนไม้กลัวไฟ ช้างล่างไม้กลัวไฟ บ้านเรอบ้านฉัน มีด้วยกันหลายใบ (หม้อ)
2.3.23	nǐ yào tuō yīshang tā jiù chuān yīshang nǐ yào dài màozi tā jiù 你要 <u>脱</u> 衣裳, 它就 <u>穿</u> 衣裳, 你要戴帽子, 它就 zhāi màozi yījià 摘 帽子。(衣架) เมื่อเธอจะถอดเสื้อผ้า มันก็จะใส่เสื้อผ้า เมื่อเธอจะสวมหมวก มันก็จะถอดหมวก (ไม้แขวนเสื้อ)
2.3.24	xiōngdì sānrén qí shànglù yǒukuài yǒumàn bùtíng bù zǒule sānbǎi liù 兄弟三人齐上路, 有快有慢不停步, 走了三百六 shí rì méiyǒu zǒuchū bōlibū pū biǎo 十日, 没有走出玻璃铺。(表) พี่น้อง 3 คนออกเดินทางพร้อมกัน <u>บ้างเร็วบ้างช้า</u> ก้าวไปไม่หยุด เดินไปถึง 360 วัน แล้ว ยังไม่ได้เดินออกจากร้านกระจก (นาฬิกาข้อมือ)
2.3.25	niǎoér lóngzhōng zhào chìduō yě nántáo tiānrè lóngzhōng fēi tiān 鸟儿笼中罩, 翅多也难逃, <u>天热</u> 笼中飞, <u>天</u> lěngshuì dàjiào diànshàn <u>冷</u> 睡大觉。(电扇) นกน้อยถูกรออยู่ในกรง ถึงมีปีกมากก็ยากจะหนี <u>อากาศร้อน</u> บินอยู่ในกรง <u>อากาศหนาว</u> นอนหลับยาว (พัดลม)
2.3.26	yí gè tán liǎng gè kǒu yī duǒ hóng huā kāi lǐ tóu bái tiān bú jiàn yè wǎn 一个坛, 两个口, 一朵红花开里头, <u>白天</u> 不见 <u>夜晚</u> yǒu dēnglong 有。(灯笼) ไหใบหนึ่ง มีปาก 2 ปาก ดอกไม้แดงดอกหนึ่งบานอยู่ข้างใน <u>ตอนกลางวัน</u> <u>ไม่เห็น ตอนกลางคืน</u> มีอยู่ (โคมไฟ)
2.3.27	jiěmèi liǎnggè yíyàng cháng jìn jìn chū chū zǒng chéngshuāng duōshǎo 姐妹两个一样长, <u>进进出出</u> 总成双, 多少 kǔ là suān tián wèi xiān qǐng tāmen cháng yī cháng kùdizi 苦辣酸甜味, 先请她们尝一尝。(筷子) พี่น้อง 2 คน รูปพรรณเหมือนกัน <u>เข้าเข้าออกออก</u> รวมกันเป็นคู่ รสขม เผ็ด เปรี้ยว หวาน ก็มากน้อย เจริญให้พวกเขาลองลิ้มชิมก่อน (ตะเกียบ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.28	qiángshàng yī yínhé fēngchuī búqǐ bō tiānrè héshuǐ zhǎng tiānlěng 墙 上 一 银 河 ， 风 吹 不 起 波 ， 天 热 河 水 涨 ， 天 冷 héshuǐ luò wēndùjì 河 水 落 。 (温 度 计) แม่น้ำเงินสายหนึ่งบนผนัง ลมพัดไม่เกิดคลื่น <u>ตอนอากาศร้อนน้ำขึ้น ตอนอากาศ หนาวน้ำลง (เทอร์โมมิเตอร์)</u>
2.3.29	xiǎoxiǎo gūniáng hēiyòuhēi jiānjiān zuǐbā jiǎndāo wěi zhuānmén zhù 小 小 姑 娘 黑 又 黑 ， 尖 尖 嘴 巴 剪 刀 尾 ， 专 门 住 zài wūyán xià qiūtiān fēiqù chūntiān huí yànzi 在 屋 檐 下 ， 秋 天 飞 去 春 天 回 。 (燕 子) สาวน้อยตัวนิดๆ ดำ ดำ ดำ ปากแหลมๆ หางตะไกร อาศัยอยู่ที่ใต้ชายคาโดยเฉพาะ <u>ฤดูใบไม้ร่วงบินไป ฤดูใบไม้ผลิกกลับมา (นกนางแอ่น)</u>
2.3.30	jiéban lǚxíng duì chéng xíng yǒuqián yǒuhòu bú luàn rǎng chūnnuǎn 结 伴 旅 行 对 成 行 ， 有 前 有 后 不 乱 嚷 ， 春 暖 huākāiwǎng běi qù qiūfēng yìqǐ huí nán guó yàn 花 开 往 北 去 ， 秋 风 一 起 回 南 国 。 (雁) คณะเดินทางที่เคียงข้างกันเป็นแถว <u>ข้างหน้าข้างหลังเป็นระเบียบไม่อะอะวุ่นวาย มุ่งเหนือไปในฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่นดอกไม้บาน แล้วกลับทางใต้ด้วยกันพร้อมกับ ลมแห่งฤดูใบไม้ร่วง (ห่านป่า)</u>
2.3.31	xiǎoxiǎo chóng wēngwēngwēng fēilái fēiqù huācóng zhōng cǎihuāmì 小 小 虫 ， 嗡嗡 嗡嗡 ， 飞 来 飞 去 花 丛 中 ， 采 花 蜜 ， chuánhuāfěn rénrén kuā tā ài láodòng mìfēng 传 花 粉 ， 人 人 夸 它 爱 劳 动 。 (蜜 蜂) แมลงตัวเล็กๆ หึ่ง หึ่ง หึ่ง <u>บินไปบินมา กลางพุ่มไม้เก็บน้ำหวานเกสร แพร่ถ่ายเรณู ใครๆก็ชมว่ามันชอบทำงาน (ผึ้ง)</u>
2.3.32	xiǎo fēijī shā chibǎng fēilái yòu fēiqù tiāntiān miè chóng máng 小 飞 机 ， 纱 翅 膀 ， 飞 来 又 飞 去 ， 天 天 灭 虫 忙 ， yǔtiān fēi dé dī qíngtiān fēi dé gāo xiǎng zhī tiānqì hǎo yǔ huài 雨 天 飞 得 低 ， 晴 天 飞 得 高 ， 想 知 天 气 好 与 坏 ， qǐng tā lái bāngmáng qīngtíng 请 它 来 帮 忙 。 (蜻 蜓) เครื่องบินลำเล็ก ปีกเป็นผ้าโปร่ง <u>บินมาแล้วก็บินไป วันวันวุ่นวายอยู่กับการกำจัด แมลง วันไหนฝนตกจะบินได้ต่ำ วันไหนท้องฟ้าแจ่มใสจะบินได้สูง ถ้าอยากจะรู้ ว่าอากาศจะดีจะเลวอย่างไร ก็ขอเชิญมันมาช่วยบอกให้ (แมลงปอ)</u>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.33	<p>yí gè zhù zài zhè biān yí gè zhù zài nà biān shuō huà dōu néng tīng jiàn 一个住在这边，一个住在那边，说话都能听见， jiù shì méi fǎ jiàn miàn ěr 就是没法见面。(耳)</p> <p>อันหนึ่งอยู่ทางนี้ อันหนึ่งอยู่ทางโน้น พูดจาอะไรได้ยินหมด แต่ไม่มีวันที่จะพบหน้ากัน (หู)</p>
2.3.34	<p>shàng biān cǎo xià biān cǎo dāng zhōng yī kē hēi pú táo yǎn jīng 上边草，下边草，当中一颗黑葡萄。(眼睛)</p> <p>ข้างบนก็หญ้า ข้างล่างก็หญ้า ตรงกลางค้ำมะเมื่อมดวงหนึ่ง (ตา)</p>
2.3.35	<p>bù guǎn tiān qì lěng hé rè mù tóu yī fu shēn shàng guǒ shēn ér xì lái shēn 不管天气冷和热，木头衣服身上裹，身儿细来身 zǐ cháng xuē jiān nǎo dai cái gōng zuò qiān bǐ 子长，削尖脑袋才工作。(铅笔)</p> <p>ไม่สนใจอากาศจะหนาวจะร้อน เสื้อผ้าท่อนไม้ ห่อหุ้มกายา ใ้กกลางแบบบาง ลำตัวนั้นยาว เหลาหัวให้แหลมจึงจะทำงาน (ดินสอ)</p>
2.3.36	<p>mǎi lái shí zuì dà yòng qǐ lái biàn xiǎo gōng zuò bù pà zāng zhuān bǎ cuò 买来时最大，用起来变<u>小</u>，工作不怕脏，专把错 zì sǎo xiàng pí cā 字扫。(橡皮擦)</p> <p>ตอนซื้อมาใหญ่ที่สุด พอใช้ไปกลายเป็นเล็ก ทำงานไม่กลัวสกปรก มุ่งแต่กวาด คำผิดทิ้ง (ยางลบ)</p>
2.3.37	<p>kào qiáng yī tiáo dào hǎo xiàng shàng shān lù yǒu rén xiàng shàng zǒu yǒu 靠墙一条道，好像上山路，有人<u>向</u><u>上</u>走，有 rén xiàng xià xíng tī 人<u>向</u><u>下</u>行。(梯)</p> <p>ทางสายหนึ่งชิดผนัง เหมือนกับทางขึ้นเขา บางคนเดินขึ้นข้างบน บางคนเดินลง ข้างล่าง (บันไดในอาคาร)</p>
2.3.38	<p>zhè gè jī qì liǎo bù qǐ zuǐ bā dà dé zhēn xī qí yī zhāng yī hé sòng 这个机器了不起，嘴巴大得真稀奇，<u>一</u><u>张</u><u>一</u><u>合</u><u>送</u> lái sòng qù wā hé yùn tǔ shěng lì qì wātǔ jī <u>来</u><u>送</u><u>去</u>，挖河运土省力气。(挖土机)</p> <p>เครื่องจักรกลอันนี้ยอดเยี่ยม ปากมันใหญ่เสียจนแปลกจริงๆ <u>อ้า</u>ที่<u>หุบ</u>ที่<u>ส่ง</u>ไป<u>ส่ง</u>มา จุดแม่น้ำชนดินทუნแรงดี (เครื่องขุดดิน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.39	<p>xiàng zhī dàniǎo tiānshàng fēi méiyǒu zuǐbā méiyǒu tuǐ qiānlǐ wànlǐ 像 只 大 鸟 天 上 飞， 没 有 嘴 巴 没 有 腿， 千 里 万 里 lái huí pǎo wèi le yǒu yì fēi ya fēi fēi jī 来 回 跑， 为 了 友 谊 飞 呀 飞。(飞 机)</p> <p>เหมือนนกใหญ่บินบนฟ้า ไม่มีปาก ไม่มีขา บินไปกลับนับพันนับหมื่นที เพื่อ มิตรภาพแล้วจงบินละละบิน (เครื่องบิน)</p>
2.3.40	<p>kōngzhōng yīzhī niǎo tóu dà wěiba xiǎo zhǎnchì fēi shàngtiān huì fēi 空 中 一 只 鸟， 头 太 尾 巴 小， 展 翅 飞 上 天， 会 飞 bú huì pǎo zhíshēng fēijī 不 会 跑。(直 升 飞 机)</p> <p>นกบนฟ้าตัวหนึ่ง หัวโตหางเล็ก กางปีกบินขึ้นฟ้า บินได้วิ่งไม่ได้ (เฮลิคอปเตอร์)</p>
2.3.41	<p>yǒu gè dì fāng néng jìn bù néng chū qǐng wèn shì shén me dì fāng fén mù 有 个 地 方 能 进 不 能 出， 请 问 是 什 么 地 方？(坟 墓)</p> <p>มีหนึ่งที่เข้าได้แต่ออกไม่ได้ ถามว่าที่ไหน (สุสาน)</p>

2.4 การใช้โวหารบุคลาธิษฐาน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.1	<p>tóushàng dàizhe hóng yīngmào shēnchuān yīfu hǎoduō tào wúshù 头 上 戴 着 红 缨 帽， 身 穿 衣 服 好 多 套， 无 数 zhēnzhū huáilǐ cáng bùtuō yīfu nán kàndào yùmǐ 珍 珠 怀 里 藏， 不 脱 衣 服 难 看 到。(玉 米)</p> <p>บนศีรษะสวมหมวกพู่แดง ร่างกายสวมเสื้อผ้าหลายชุด มุกนับไม่ถ้วนซ่อนในอก ไม่ถอดเสื้อผ้ายากจะเห็น (ข้าวโพด)</p>
1.4.2	<p>tóushàng liǎnggēn máo shēnchuān cǎi huāpào fēiwǔ huācóng zhōng kuài 头 上 两 根 毛， 身 穿 彩 花 袍， 飞 舞 花 丛 中， 快 lè yòuxiāoyáo húdié 乐 又 逍 遥。(蝴 蝶)</p> <p>ขนสองเส้นบนศีรษะ ร่างกายสวมเสื้อคลุมหลายหลากสี บินว่อนกลางพุ่มดอกไม้ มีความสุขและอิสระสบายใจ (ผีเสื้อ)</p>
2.4.3	<p>suīrán shēntǐ xiǎo tuánjié yòu qínláo dàjiā zài yìqǐ yùnlíang wā dì 虽 然 身 体 小， 团 结 又 勤 劳， 大 家 在 一 起， 运 粮 挖 地 dào mǎyǐ 道。(蚂 蚁)</p> <p>ถึงแม้ร่างกายเล็ก สามัคคีและบากบั่น ทุกคนอยู่ด้วยกัน ขนอาหารขุดอุโมงค์ (มด)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.4	<p>chìbǎng yīzhǎn liàngjīngjīng zhěngtiān fēiwǔ huācóng zhōng shǒuzú 翅膀一展亮晶晶，整天飞舞花丛中，手足 bù xiánài láodòng niàngzào mìtáng hǎo guòdōng mìfēng 不闲爱劳动，酿造蜜糖好过冬。(蜜蜂)</p> <p>พอกางปีกเปล่งแสงแวววาว ทั้งวันบินว่อนกลางดอกไม้ มือเท้าไม่ว่างชอบใช้แรงงาน ทำน้ำหวานผ่านหน้าหนาวอย่างสบาย (ผึ้ง)</p>
2.4.5	<p>chàng qǐ gē lái zhēn nántīng zǒu qǐ lù lái màn tūntūn yāo lǐ chāzhe 唱起歌来真难听，走起路来慢吞吞，腰里插着 liǎngbǎshàn diēdǎo héli búhuì chén yā 两把扇，跌倒河里不会沉。(鸭)</p> <p>เวลาร้องเพลงช่างไม่เพราะ เวลาเดินชักช้ารำไร ที่เอวเสียบพัดไว้สองด้าม ตกลงไปใน แม่น้ำไม่มีจม (เป็ด)</p>
2.4.6	<p>tóudài hóng màozi shēnchuān wǔcǎi yī hǎoxiàng xiǎo nàozhōng yìzǎo 头戴红帽子，身穿五彩衣，好像小闹钟，一早 cuīrénqǐ gōngjī 催人起。(公鸡)</p> <p>ศีรษะสวมหมวกแดง ร่างกายสวมเสื้อหลากสี เหมือนเป็นนาฬิกาปลุกน้อย เข้าตรู เร่งคนตื่น (พ่อไก่)</p>
2.4.7	<p>zhàn zhe méiyǒu zuò zhe gāo yīnián sìjì chuān píáo méishì ài zài 站着没有坐着高，一年四季穿皮袄，没事爱在 ménkǒu zuò zhǔrén lái le wěibayáo gǒu 门口坐，主人来了尾巴摇。(狗)</p> <p>ยืนอยู่ไม่สูงเท่าที่นั่งอยู่ หนึ่งปีสี่ฤดูสวมเสื้อหนัง ไม่มีธุระชอบนั่งหน้าประตู เจ้าของ บ้านมาแล้วหางกระดิก (สุนัข)</p>
2.4.8	<p>tuǐér cháng gèr gāo bózi shēndào shù dǐng shāo yòu shànliáng yòu 腿儿长，个儿高，脖子伸到树顶梢，又善良，又 héqì jiàndào měngshòu tā jiù táo chángjǐnglù 和气，见到猛兽它就逃。(长颈鹿)</p> <p>ขายาว ตัวสูง ยืนคอไปถึงยอดต้นไม้ ทั้งใจงาม ทั้งอ่อนโยน พบเจอสัตว์ร้ายมันก็หนี (ยีราฟ)</p>
2.4.9	<p>niánjì bùsuàn dà húzi yī dà bǎ bùguǎn jiàndào shuí zǒngài jiào māma 年纪不算大，胡子一大把，不管见到谁，总爱叫妈妈。 yáng (羊)</p> <p>อายุไม่นับว่ามาก หนวดเคราหนึ่งกำใหญ่ ไม่ว่าพบเจอใคร มักชอบเรียกหาแม่ (แพะ)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.10	<p>shēnchuān huāhuā lǜlǜ zǒulù wānwān qūqū dònglǐ pá lái pá qù yá chǐ 身 穿 花 花 绿 绿, 走 路 弯 弯 曲 曲, 洞 里 爬 来 爬 去, 牙 齿 dǐngdǐng è dú shé 顶 顶 恶 毒。(蛇)</p> <p>ร่างกายสวมชุดสีเขียวคลาด เดินคดๆเกี้ยวๆ เลื้อยไปเลื้อยมาในรู ฟันมีพิษร้ายอย่างยิ่ง (งู)</p>
2.4.11	<p>bái chènshān hēi dàguà yáoyáo huànguàng fēngdù yǎ bīngtiān xuědì 白 衬 衫, 黑 大 褂, 摇 摇 晃 晃 风 度 雅, 冰 天 雪 地 shì tājiā qī é 是 它 家。(企 鹅)</p> <p>เช็ดสีขาว เสื้อคลุมยาวสีดำ โยกย้ายไปมาทำทางงามสง่า หิมะและน้ำแข็งทั่วพื้นปฐพี คือบ้านมัน (นกเพนกวิน)</p>
2.4.12	<p>tóushàng dài dǐng huāhuā mào zuò zài zhuōtóu wēiwēi xiào kàn wǒ dúshū 头 上 戴 顶 花 花 帽, 坐 在 桌 头 微 微 笑, 看 我 读 书 qiānbān kǔ chángcháng zuòbàn dào jījiào dēng 千 般 苦, 常 常 做 伴 到 鸡 叫。(灯)</p> <p>บนหัวสวมหมวกกลาย นั่งบน โต๊ะยิ้มละไม เห็นฉันอ่านหนังสือแสนลำบาก อยู่เป็น เพื่อนจนไถ่ขันเป็นประจำ (โคมไฟ)</p>
2.4.13	<p>zuǐbā lǐ chī jìnqù dǔzi lǐ tāo chū lái liánzhe dōngnán xīběi tōng 嘴 巴 里 吃 进 去, 肚 子 里 掏 出 来, 连 着 东 南 西 北, 通 xiàng wǔzhōu sìhǎi yóutǒng 向 五 洲 四 海。(邮 筒)</p> <p>กินเข้าไปในปาก ล้วงออกมาจากในท้อง เชื่อมออกตกเหนือได้ ส่งข่าวคราวห้าทวีป ทั่วโลก (ตู้จดหมาย)</p>
2.4.14	<p>méi yǎn yǒu yǎnlì bù wèn dōng hé xī dài tā zǒu sìhǎi fāngxiàng yǒng 没 眼 有 眼 力, 不 问 东 和 西, 带 它 走 四 海, 方 向 永 bù mí 不 迷。 zhǐnánzhēn (指 南 针)</p> <p>ไม่มีตามีวิจารณ์ญาณ ไม่ถามตะวันออกและตะวันตก พามันไปทั่วทุกหน ทิศทาง ไม่หลงตลอดกาล (เข็มทิศ)</p>
2.4.15	<p>méijiǎo zǒu bùtíng méizǔi fā mìnglìng mìnglìng yì fāchū rén rén dōu 没 脚 走 不 停, 没 嘴 发 命 令, 命 令 一 发 出, 人 人 都 dé tīng 得 听。 nào zhōng (闹 钟)</p> <p>ไม่มีเท้าเดินไม่อยู่ ไม่มีปากออกคำสั่ง เมื่อออกคำสั่งมา ทุกคนล้วนต้องฟัง (นาฬิกาปลุก)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.16	<p>búchī sù búchī hūn zhīchī huīchén lái chōngjī huánjìng wèishēng tā 不吃素, 不吃荤, 只吃灰尘来充饥, 环境卫生它 bǎohù qīngjié gōngrén dōu ài tā xīchénqì 保护, 清洁工人都爱它。(吸尘器)</p> <p>ไม่กินอาหารเจ ไม่กินอาหารคาว กินแต่ละอองฝุ่นแก้หิว อนามัยสิ่งแวดล้อมมันดูแล คนงานทำความสะอาดต่างชอบมัน (เครื่องดูดฝุ่น)</p>
2.4.17	<p>mù wěiba tiě nǎodài dàbǎn yáchǐ zhēn jiào kuài cónglái bújiàn tā 木尾巴, 铁脑袋, 大板牙齿真叫快, 从来不见它 hēshuǐ jīngcháng chī ròu yòu chī cài cài dāo 喝水, 经常吃肉又吃菜。(菜刀)</p> <p>หางไม้ หัวเหล็ก ฟันแผ่นใหญ่คมยิ่งนัก แต่ไรมาไม่เห็นมันค้ำน้ำ มักจะกินเนื้อและกิน ผัก (อีโต้)</p>
2.4.18	<p>shàngmian búpà shuǐ xiàmiàn búpà huǒ jiājiā chūfáng lǐ zhìshǎo yǒu 上面不怕水, 下面不怕火, 家家厨房里, 至少有 yīgè guō 一个。(锅)</p> <p>ข้างบนไม่กลัวน้ำ ข้างล่างไม่กลัวไฟ ในครัวของทุกบ้าน อย่างน้อยมีหนึ่งใบ (หม้อ)</p>
2.4.19	<p>yíyàng xìcháng jiéban chéngshuāng zhīchī fàncài bùhē xītāng kuàizi 一样细长, 结伴成双, 只吃饭菜不喝稀汤。(筷子)</p> <p>เล็กยาวเท่ากัน รวมกันเป็นคู่ กินแต่อาหาร ไม่ค้ำน้ำแคง (ตะเกียบ)</p>
2.4.20	<p>shēn shì zhú tóu shì máo wūpén lǐ chī shí bái zhǐ shàng yáotóu máobǐ 身是竹, 头是毛, 乌盆里吃食, 白纸上摇头。(毛笔)</p> <p>ตัวเป็นไผ่ หัวเป็นขน กินอาหารในกะละมังดำ สายหวับนกระดาศขาว (พู่กัน)</p>
2.4.21	<p>liǎnpí hòu dǔzi kōng dǎtā sān gùnzi tāhǎn dōngdōngdōng gǔ 脸皮厚, 肚子空, 打它三棍子, 它喊“咚咚咚”。(鼓)</p> <p>หน้าหนา ท้องว่างเปล่า ตีมันสามที มันตะโกน “ตุง ตุง ตุง” (กลอง)</p>
2.4.22	<p>yǒujiǎo búhuì zǒu yǒuzuǐ bù shuōhuà liǎnr zǒngshì xiào shuí jiàn 有脚不会走, 有嘴不说话, 脸儿总是笑, 谁见 dōu xǐài yángwáwá 都喜爱。(洋娃娃)</p> <p>มีขาเดินไม่ได้ มีปากไม่พูดจา ใบหน้ายิ้มเสมอ ใครเห็นใครก็รัก (ตุ๊กตา)</p>
2.4.23	<p>niánnián yuèyuè lì shuǐ zhōng búpà yǔ lái búpà fēng zhīwéi fāngbiàn 年年月月立水中, 不怕雨来不怕风, 只为方便 dàjiāzǒu jiānchí rìyè bù shōugōng qiáo 大家走, 坚持日夜不收功。(桥)</p> <p>ทั้งปีทั้งเดือนยืนกลางน้ำ ไม่กลัวฝนและไม่กลัวลม เพียงเพื่อทุกคนเดินสะดวก ยืนหยัดทั้งวันคืนไม่เลิกงาน (สะพาน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.24	xiǎoshuǐzhū liàngjīngjīng qiānwànkē luòcǎopíng tàiyánggōnggōng 小水珠, 亮晶晶, 千万颗, 落草坪, 太阳公公 yīchūlái qiāoqiāoduǒkāiwúzōngyīng lùzhū 一出来, 悄悄躲开无踪影。(露珠) หยดน้ำเล็กๆ ไสแวววาว พันหยดหมื่นหยด ร่วงลงสนามหญ้า พอคุณตาพระอาทิตย์ ออกมา หลบหายไปอย่างเงียบๆ ไร้ร่องรอย (หยดน้ำค้าง)
2.4.25	yǒushí zhē bàn tiān yǒushí yī duǒ duǒ bú pà tài yáng shài jiù pà dà fēng 有时遮半天, 有时一朵朵, 不怕太阳晒, 就怕大风 chuī wù 吹。(雾) บางทีบดบังไปตั้งครึ่งฟ้า บางทีเป็นก้อนๆ ไม่กลัวตะวันแดดแสงส่อง กลัวก็แต่พายุ พัด (เมฆ)
2.4.26	yī wù shēng dé guài xǐ dòng bù xǐ shài yuè dòng yuè jiē shí yī shài shòu 一物生得怪, 喜冻不喜晒, 越冻越结实, 一晒瘦 dé kuài bīng 得快。(冰) สิ่งหนึ่งเกิดอย่างแปลก ชอบหนาวไม่ชอบตากแดด ยิ่งหนาวยิ่งแข็งแรง พอตากแดด ผอมอย่างรวดเร็ว (น้ำแข็ง)
2.4.27	yǒu gè dōng xī zhēn qí guài shēng lái jiù pà tài yáng shài tài yáng bù shài 有个东西真奇怪, 生来就怕太阳晒, 太阳不晒 tā bù shī yuè shài yuè shì shī dé kuài bīng 它不湿, 越晒越是湿得快。(冰) มีของอย่างหนึ่งประหลาดจริง เกิดมาก็กลัวโดนแดดส่อง ถ้าแดดไม่ส่องมันก็ไม่เปียก ชื้น ยิ่งตากแดดยิ่งเปียกชื้นอย่างรวดเร็ว (น้ำแข็ง)
2.4.28	shuǐ zhòu méi shù yáo tóu huā ér jiàn tā jū gōng yún ér jiàn tā táo zǒu 水皱眉, 树摇头, 花儿见它鞠躬, 云儿见它逃走。 fēng (风) สายน้ำขมวดคิ้ว ต้นไม้ส่ายหน้า ดอกไม้เห็นมันดอกไม้โค้งคารวะ เมฆน้อยพบบัน เมฆน้อยลอยหนี (ลม)
2.4.29	dà shí bǎn qīng yòu qīng shí bǎn shàng miàn dīng yín dīng yín dīng gè gè huì 大石板, 青又青, 石板上 面钉银钉, 银钉个个会 zhǎn yǎn shǎn shǎn shuǒ shuǒ liàng jīng jīng xīng 眨眼, 闪闪烁烁亮晶晶。(星) แผ่นหินใหญ่ สีน้ำเงินเข้ม ตอกตะปูเงินข้างบนแผ่นหิน ตะปูเงินแต่ละตัวกะพริบตา ได้ ระยิบระยับพราวแพรวแวววาว (ดาว)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.30	<p>méi zhī méi yè méi rén zāi yīyè běifēng yín huākāi huāer suí fēng 没 枝 没 叶 没 人 栽, 一 夜 北 风 银 花 开, 花 儿 随 风 màntiān wǔ tiāndì shānhé quán biàn bái xuě 漫 天 舞, 天 地 山 河 全 变 白。(雪)</p> <p>ไม่มีกิ่ง ไม่มีใบไม่มีใครปลูก ลมเหนือพัดมาคืนหนึ่ง ดอกเงินบาน ดอกไม้ไหวตามลม เต็มไร่เต็มฟ้า ท้องฟ้า พื้นดิน ภูเขา แม่น้ำ ล้วนกลายเป็นสีขาว (หิมะ)</p>
2.4.31	<p>wūyún lǐmiàn bǎ shēn cáng bùzhī tāshì shá mó yàng tāde píqì tèbié 乌 云 里 面 把 身 藏, 不 知 它 是 啥 模 样, 它 的 脾 气 特 别 bàoshēngqì qǐlái lónglóngjiào léi 暴, 生 气 起 来 隆 隆 叫。(雷)</p> <p>ซ่อนตัวไว้อยู่ใสมะเมคำ ไม่รู้รูปลักษณะมันเป็นอย่างไ ความโกรธของมันรุนแรงเป็น พิเศษ เมื่อโมโหขึ้นมา ร้องดังเบรียงเบรียง (ฟ้าร้อง)</p>
2.4.32	<p>yǎlíng xiǎo xiǎo yǎlíng yītóu shuōhuà yītóu tīng búpà géshān yòu gé 哑 铃 小, 小 哑 铃, 一 头 说 话 一 头 听, 不 怕 隔 山 又 隔 shuǐ hùxiāng shuōhuà tīng dé qīng diànhuà 水, 互 相 说 话 听 得 清。(电 话)</p> <p>ดัมเบลล์ขนาดเล็ก ดัมเบลล์เล็ก ข้างหนึ่งใช้พูดจากอีกข้างหนึ่งใช้ฟัง ไม่กลัวทั้งภูเขา และแม่น้ำขวางกั้น พูดจากันและกันได้ยินชัดเจน (โทรศัพท์)</p>
2.4.33	<p>xiàng biǎo búshì biǎo bú bào fēn hé miǎo shēn shān qù kāntàn tā 像 表 不 是 表, 不 报 分 和 秒, 深 山 去 勘 探, 它 shì hǎo xiàngdǎo zhǐnánzhēn 是 好 向 导。(指 南 针)</p> <p>เหมือนนาฬิกาแต่ไม่ใช่นาฬิกา ไม่บอกนาทีและวินาทีเวลาไปสำรวจภูเขาที่อยู่ลึกๆ มันเป็นมักคุเทศก์ชั้นดี (เข็มทิศ)</p>
2.4.34	<p>shuāngjiǎo yītà dādāxiǎng pídài yīzhuǎn diǎntóu máng zuǐlǐ chī 双 脚 一 踏 嗒 嗒 响, 皮 带 一 转 点 头 忙, 嘴 里 吃 jìn wǔcǎibù tǔchū jiànjiàn huāyīshang féngrenjī 进 五 彩 布, 吐 出 件 件 花 衣 裳。(缝 纫 机)</p> <p>พอเหยียบเท้าทั้งคู่ ก็ดังต๊อกต๋อ พอสายหนังหมุนก็พยักหน้าจิกจัก กินผ้าหลากสีเข้า ไปในปากคายเสื่อผ้าลายดอกออกมาเป็นตัวๆ (จักรเย็บผ้า)</p>
2.4.35	<p>yīzhāng xiǎohuà bùsuàn dà sìzhōu quán shì xiǎo chīyá tiānnán hǎiběi 一 张 小 画 不 算 大, 四 周 全 是 小 齿 牙, 天 南 海 北 chuányīnxìn méi jiǎo yě néng zǒu tiānxià yóupiào 传 音 信, 没 脚 也 能 走 天 下。(邮 票)</p> <p>ภาพน้อยใบหนึ่งไม่ถึงกับใหญ่ รอบๆ ทั้ง 4 ด้านเป็นฟันซี่เล็กๆ ถ่ายทอดส่งข่าวไป ทุกสรรพสารทิศ ถึงไม่มีขา ก็สามารถท่องไปทั่วโลก (แสตมป์)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.36	<p>dài lǜmào pī hóngshān bái tiān hēiyè zhàn lùbiān shūxìn wǎng lái tā 戴绿帽, 披红衫, 白天黑夜站路边, 书信往来它 guǎnchuán zhǔnquè jíshí yòu ānquán yóutǒng 管传, 准确及时又安全。(邮筒)</p> <p>สวมหมวกเขียว คลุมเสื้อเขียว ทั้งวันทั้งคืนยืนอยู่ข้างทาง มันจัดการส่งจดหมายไป มาทั้งแม่น้ำทันเวลาทั้งปลอดภัย (ตู้ไปรษณีย์)</p>
2.4.37	<p>shì dēng bùjiào dēng yǒu diàn bùshāng rén yèwǎn zǒu hēilù lái qù tā 是灯不叫灯, 有电不伤人, 夜晚走黑路, 来去它 sòngxíng shǒu diàntǒng 送行。(手电筒)</p> <p>เป็นตะเกียงแต่ไม่เรียกว่าตะเกียง มีไฟฟ้าอยู่แต่ไม่ทำร้ายคน ยามค่ำคืนสัญจรหนทาง มืด มันพาส่งไปให้ไปๆ มาๆ (ไฟฉาย)</p>
2.4.38	<p>yíng rén xiān wòshǒu sòngshuǐ xiān tuōmào yīpiàn rè xīncháng fúwù 迎人先握手, 送水先脱帽, 一片热心肠, 服务 yǒu lǐmào rè shuǐpíng 有礼貌。(热水瓶)</p> <p>เวลาต้อนรับคนให้จับมือก่อน เวลาส่งน้ำให้ถอดหมวกก่อน จากใจดวงหนึ่ง ซึ่งกระดือหรือร้อนให้บริการอย่าง มารยาทดี (กระติกน้ำร้อน)</p>
2.4.39	<p>shuō tā xiàng lóng búshì lóng yīdiǎn zhūshā tóudǐng hóng xìngyún 说它像龙不是龙, 一点朱砂头顶红, 兴云 zuòwù běnlǐngdà yèyè wéi rén chúwénchóng wénxiāng 作雾本领大, 夜夜为人除蚊虫。(蚊香)</p> <p>บอกว่ามันเหมือนมังกรแต่มันไม่ใช่มังกร ซาดหนึ่งแต่มันบนยอดหัวแดง มีฝีมือสูง ทำเมฆให้กลายเป็นหมอก คอยกำจัดยุงให้คนทุกคำคืน (ยากันยุง)</p>
2.4.40	<p>gāoliáng miáomiáo mǎnshēn zhā gèzi bù gāo jiǎoyā dà wūlǐwūwài 高粱苗苗满身扎, 个子不高脚丫大, 屋里屋外 tiāntiān pǎo jiǎngjiūwèishēng rén rén kuā sàozhōu 天天跑, 讲究卫生人人夸。(扫帚)</p> <p>ต้นกล้าข้าวเกาเหลียงปักอยู่เต็มตัว รูปร่างไม่สูงแต่เท้าใหญ่ ในบ้านนอกบ้านวังทุกวัน พิถีพิถันในเรื่องอนามัยใคร ๆ ก็ชมเชย (ไม้กวาด)</p>
2.4.41	<p>tóufàchángzài jǐǎoshàng shēn zīyòu shòu yòu cháng píngshízhàn zhebù 头发长在脚上, 身子又瘦又长, 平时站着不 dòng yīdòng dìmiàn gānjìng sàozhōu 动, 一动地面干净。(扫帚)</p> <p>เส้นผมงอกอยู่บนเท้า ลำตัวทั้งผอมทั้งยาว ยามปกติยืนอยู่ไม่ขยับเขยื้อน พอลื่อนไหว พื้นก็สะอาดเอี่ยม (ไม้กวาด)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.42	tiě zuǐbā mù xiàbā zuǐlǐ diào kuài zhū yóuzhā zhǐ děng lǎoshǔ 铁 嘴 巴，木 下 巴，嘴 里 叼 块 猪 油 渣，只 等 老 鼠 shàngmén lái dà hē yī shēng zhuāzhù tā lǎoshǔjiā 上 门 来，大 喝 一 声 抓 住 它。(老 鼠 夹) ปากเหล็ก คางไม้ คางขึ้นคากมันหมูไว้ในปาก เพียงแต่รอให้หนูเข้าประตูมา ตวาดเสียงดังลั่นจับมันไว้ (กับดักหนู)
2.4.43	shēnglái gāngtóutiěbì yīnǐng jiù liú yǎnlèi yǎnlèi huāhuā rúyǔ 生 来 钢 头 铁 臂，一 拧 就 流 眼 泪，眼 泪 哗 哗 如 雨， qiānwàn búyào làngfèi shuǐlóngtóu 千 万 不 要 浪 费。(水 龙 头) เกิดมามีหัวเหล็กกล้ามี่แขนเหล็ก พอบิดก็หลั่งน้ำตาไหล น้ำตาดังซ่าซ่าราวห่าฝน อย่างไรก็ขออย่าได้ฟุ่มเฟือยเลย (ก๊อกน้ำ)
2.4.44	xiǎoxiǎo yínmù bú suàn dà tiāntiān jiémù yǒu biànhuà tiàowǔ chàng 小 小 银 幕 不 算 大，天 天 节 目 有 变 化，跳 舞 唱 gē yòu yǎnxì guójiā dàshì chuán tiānxià diànshìjī 歌 又 演 戏，国 家 大 事 传 天 下。(电 视 机) จอเงินเล็กๆ ไม่ใหญ่อะไร รายการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวัน ทั้งเต้นรำ ร้องเพลง ทั้งแสดงละคร ถ่ายทอดเรื่องสำคัญของชาติไปทั่วโลก (โทรทัศน์)
2.4.45	shàng búpà huǒ xià búpà huǒ nǐ jiā wǒ jiā dōu yǒu jǐgè guō 上 不 怕 火，下 不 怕 火，你 家 我 家，都 有 几 个。(锅) ข้างบนไม่กลัวไฟ ข้างล่างไม่กลัวไฟ บ้านเธอบ้านฉัน มีด้วยกันหลายใบ (หม้อ)
2.4.46	nǐ yào tuō yīshang tā jiù chuān yīshang nǐ yào dài màozi tā jiù zhāi 你 要 脱 衣 裳，它 就 穿 衣 裳，你 要 戴 帽 子，它 就 摘 màozi yījià 帽 子。(衣 架) เมื่อเธอจะถอดเสื้อผ้า มันก็จะใส่เสื้อผ้า เมื่อเธอจะสวมหมวก มันก็จะถอดหมวก (ไม้แขวนเสื้อ)
2.4.47	húnshēn máo yī tiáo tuǐ búpà huīchén zhǐpà shuǐ jīmáo Zhou 浑 身 毛，一 条 腿，不 怕 灰 尘 只 怕 水。(鸡 毛 帚) มีขนทั้งตัว มีขา 1 ข้าง ไม่กลัวฝุ่นละออง กลัวแต่น้ำ (ไม้ขนไก่)
2.4.48	dà dùzi yuángǔgǔ xì bózi gūlūlū kèréndào tā jiù xiào shēn jū 大 肚 子，圆 鼓 鼓，细 脖 子，咕 噜 噜，客 人 到，它 就 笑，深 鞠 yī gōng wèn shēng hǎo cháhú 一 躬 问 声 好。(茶 壶) ท้องใหญ่ กลมตุ้ดตุ้ด คอแบบบาง ไหลจ็อกจ็อก แยกมาถึง มันก็ยิ้ม ค้อมกายต่ำลง คำนับถามทักทาย (กาน้ำชา)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.49	<p>yòuyuán yòubiǎn dùlǐ kōng huódòng jìngzi zài dāngzhōng wúlùn hérén 又圆又扁 肚里空，活动镜子在当中，无论何人 jiànle tā wānxià shēnzi dōu jūgōng xǐliǎnpén 见了他，弯下身子都鞠躬。(洗脸盆) รูปร่างทั้งกลมทั้งแบนข้างในท้องว่าง กระจกที่อยู่ตรงกลางนั้นขยับได้ ไม่ว่าใคร ถ้าเห็นมันเข้าแล้ว ต้องงอตัวลงโค้งคำนับกันทุกคน (อ่างล้างหน้า)</p>
2.4.50	<p>zhǎngdé xìcháng zhǎibiǎn shēnchuān héngwén yīshān cónglái bùguǎn zì 长得细长 窄扁，身穿横纹衣衫，从来不管自 jǐ zhuānliàng biérén chángduǎn chǐ 己，专量别人长短。(尺) มีรูปร่างเล็ก ยาว แคบ แบน ตัวใส่เสื้อผ้าลายขวาง แต่ไหนแต่ไรมาไม่ดูแล ตัวเอง เอาแต่คอยวัดความยาวของคนอื่น (ไม้บรรทัด)</p>
2.4.51	<p>yīwù hěn píngcháng yǒu fù hǎo xīncháng wéirén chú wūzì nìngyuàn zì 一物很平常，有副好心肠，为人除污渍，宁愿自 jǐ zāng mǎbù 己脏。(抹布) สิ่งหนึ่งธรรมดาจึ่ง เป็นผู้ช่วยน้ำใจดี เพื่อจะจัดการสกปรกให้คน ขอมให้ตนเอง เลอะเทอะ (ผ้าจี้ริ้ว)</p>
2.4.52	<p>zhǎng dé xiàng gè xiǎo qīngwā chàng qǐ gē lái chāchāzhā yào chī 长得像个 小青蛙，唱起歌来 喳喳喳，要吃 dōngxī lùyáochǐ búchī chóngzǐ chī tóufà lǐfàtuǐzi 东西露牙齿，不吃 虫子吃头发。(理发推子) รูปร่างเหมือนกบตัวเล็กๆร้องเพลงขึ้นมา จา จา จาเวลาจะกินของ ฟันไพล่ ออกมา ไม่กินแมลง กินแต่เส้นเกศา(ปัตตาเลี่ยน)</p>
2.4.53	<p>hē qìyóu chuān tiějiǎ àn tā yīzhǐ tóu kāi duǒ xiǎo jīnhuā dǎhuǒjī 喝汽油，穿铁甲，按它一指头，开朵小金花。(打火机) ซดเบนซิน ใส่เกราะเหล็ก ใช้นิ้วกดมันที ออกดอกไม้ทองดอกเล็กๆ (ไฟแช็ก)</p>
2.4.54	<p>kōng dùzi shàngjiē mǎn dùzi huílái yòuchī yú ròu yòuchī qīngcài 空肚子上街，满肚子回来，又吃鱼肉，又吃青菜。 cǎilán (菜篮) ไปตลาดท้องว่าง กลับมาท้องเต็ม กินทั้งเนื้อและปลา กินทั้งผักสดด้วย (ตะกร้าจ่ายตลาด)</p>
2.4.55	<p>chángcháng bózi xiǎoxiǎo kǒu hēbǎo qīngshuǐ zhù gāolóu shù tā zuì zuì 长长脖子小小口，喝饱清水住高楼，数它最最 ài dǎban hóng hóng lǜ lǜ chā mǎntóu huāpíng 爱打扮，红红绿绿插满头。(花瓶) คอยยาวๆ ปากเล็กๆ ดื่มน้ำใสจนอ้อมอยู่ตึกสูง นับว่ามันชอบแต่งตัวเป็นที่สุด สีแดงๆ สีเขียวๆ เสียบเต็มหัว (แจกัน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.56	<p>tǔchū yínsī xiàn zhīchéng tiānlúo wǎng bǎixià bāguà zhèn zhuān ná 吐出银丝线，织成天罗网，摆下八卦阵，专拿 fēilái chóng zhīzhū 飞来虫。(蜘蛛)</p> <p>คายด้ายไหมเงินออก ถักทอเป็นตาข่ายฟ้า จัดวางขบวนแผนภูมิ 8 ไว้จับแมลง ที่บินมาโดยเฉพาะ (แมงมุม)</p>
2.4.57	<p>zhāngzhe liǎng zhī jiǎo fān chuān dà pí áo féng rén miēmiē jiào 张着两只角，翻穿大皮袄，逢人咩咩叫， zhuān ài chī qīngcǎo yáng 专爱吃青草。(羊)</p> <p>มีเขางอกอยู่ 2 ข้าง ใส่เสื้อหนังตัวใหญ่เพิ่ม เวลาเจอคนร้องเมะๆ ชอบกินแต่หญ้า สดๆ(แพะ)</p>
2.4.58	<p>húzi búduō liǎngbiān qiào kāikǒu zǒng shuō miāomiāomiāo hēiyè xún 胡子不多两边翘，开口总说喵喵喵，黑夜巡 luó yǎnsì dēng jiànzhe lǎoshǔ jué bùráo māo 逻眼似灯，见着老鼠决不饶。(猫)</p> <p>หนวดหรือมเหรีม กระดกทั้ง 2 ข้าง มักเอ่ยปากบอก “เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยว” กลางคืนออกลาดตระเวน ตามันเหมือนดวงไฟ ถ้าพบเห็นหนูเข้ามันไม่ละเว้น โดยเด็ดขาด (แมว)</p>
2.4.59	<p>tóushàng liǎngkē shù shēnchuān huā diǎn yī fēi lú yòu fēi mǎ bēn 头上两棵树，身穿花点衣，非驴又非马，奔 pǎo kuàirú fēi méihuālù 跑快如飞。(梅花鹿)</p> <p>บนหัวมีต้นไม้ 2 ต้น ตัวใส่เสื้อลายดอก ไม่ใช่ลาและก็ไม่ใช่ม้า วิ่งเร็วดังเหินบิน (กวางดอกเหมย)</p>
2.4.60	<p>jiǎo chuān tiěxié guādādā shēnglái xǐhuanrén jì tā láodòng yì 脚穿铁鞋呱哒哒，生来喜欢人骑它，劳动一 tiān bù jiào lèi zhànzhe shuǐjiào bú tǎng xià mǎ 天不叫累，站着睡觉不躺下。(马)</p> <p>เท้าใส่รองเท้าเหล็กเสียงดังกุกกัก โดยธรรมชาติชอบให้คนขี่มัน ใช้แรงงานทั้งวัน ไม่บ่นว่าเหนื่อย ยืนนอนหลับได้ไม่ต้องเอนกายลง (ม้า)</p>
2.4.61	<p>bā bǎ jiǎndāo liǎngbǎ jiǎndāo shēn bèi yàobāo zǒulù héngpǎo 八把剪刀，两把剪刀，身背药包，走路横跑。 pángxiè (螃蟹)</p> <p>ตะไกร 8 เล่ม มีดแหลม 2 เล่ม ตัวแบกกระเป๋า ยา เวลาเดินเดินทางขวาง (ปู)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.62	<p>huì fēi búshì niǎo yǒu chì bú cháng máo bái tiānyán xià shuì dà jiào 会飞不是鸟，有翅不长毛，白天檐下睡大觉， yè wǎn zhuō chóng zī zī jiào biānfú 夜晚捉虫吱吱叫。(蝙蝠)</p> <p>บินได้แต่ไม่ใช่นก มีปีกแต่ไม่มีขน กลางวันนอนหลับยาวใต้ชายคา กลางคืน ร้องจืดจืดจับแมลง (ค้างคาว)</p>
2.4.63	<p>tóu dài hóng yīng mào shēn chuān shuǐ lǜ páo huì xué rén shuō huà xiǎo zuǐ 头戴红缨帽，身穿水绿袍，会学人说话，小嘴 guāi yòu qiǎo yīng wǔ 乖又巧。(鹦鹉)</p> <p>หัวสวมหมวกพู่แดง ตัวใส่เสื้อคลุมเขียวอ่อน เรียนจากคนจนพูดเป็น ปากเล็กๆ นำรักฉลาดด้วย (นกแก้ว)</p>
2.4.64	<p>yǒu wěi méi yǒu jiǎo xiàng gè xiǎo fàn sháo tiān tiān shuǐ lǐ wán dào chù 有尾没有脚，像个小饭勺，天天水里玩，到处 zhǎo mā ma kē dǒu 找妈妈。(蝌蚪)</p> <p>มีหางไม่มีเท้า เหมือนซ็อนข้าวอันเล็กๆ เล่นอยู่ในน้ำทั้งวัน เทียวหาแม่ไปทุกที่ (ลูกอ๊อด)</p>
2.4.65	<p>shēn chuān yìng qiào páo suō tóu yòu suō nǎo shuǐ lǐ sì jiǎo huá àn shàng 身穿硬壳袍，缩头又缩脑，水里四脚划，岸上 màn màn pǎo wǔ guī 慢慢跑。(乌龟)</p> <p>ตัวใส่เสื้อคลุมเปลือกแข็ง หดหัวและหดสมอง 4เท้าพายอยู่ในน้ำ บนบกมันค่อยๆ เดิน (เต่า)</p>
2.4.66	<p>pú shàn jiǎo gēn mù piào zuǐ chún sài pǎo bù xíng yóu yǒng yǒu míng yā 蒲扇脚跟，木瓢嘴唇，赛跑不行，游泳有名。(鸭)</p> <p>สั้นเท้าดังพัดใบปาล์ม ริมฝีปากดังกระบวยไม้ ถ้าวิ่งแข่งแล้วใช้ไม่ได้ ถ้าว่ายน้ำแล้ว ลือชื่อ (เป็ด)</p>
2.4.67	<p>yī zhī shùn fēng chuán bái péng hóng chuán tóu huá qǐ liǎng zhī jiǎng 一只顺风船，白蓬红船头，划起两支桨， shuǐ shàng sì chù yóu é 水上四处游。(鹅)</p> <p>เรือลำหนึ่งลอยตามลม ใบเรือขาวหัวเรือแดง พายจับ ใบพายคู่ ท่องเที่ยวไปในน้ำทุกแห่งหน (ห่าน)</p>
2.4.68	<p>tóu dài hóng mào zi shēn chuān bái páo zi zǒu lù bǎi jià zi shuō huà shēn 头戴红帽子，身穿白袍子，走路摆架子，说话伸 bó zi é 脖子。(鹅)</p> <p>หัวสวมหมวกแดง ตัวใส่เสื้อคลุมขาว เดินเหินวางมาดใหญ่ พูดจาทำยึด คอ (ห่าน)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.69	<p>yī duǒ hóng huā tóu shàng dài yī fu bú shì jiǎn dāo cái měi tiān zǎo 一朵红花头上戴，衣服不是剪刀裁，每天早 shàng wō wō jiào qiān jiā wàn hù mén dǎ kāi gōng jī 上喔喔叫，千家万户门打开。(公鸡)</p> <p>บนหัวมีดอกไม้แดงประดับไว้ ใส่เสื้อผ้าที่ไม่ใช้กรรไกรตัด ทุกวันเช้าร้อง โกกอีโອ້ก โອ້ก ครอบครัวทั้งหลายเปิดประตูออกมา (ไก่ตัวผู้)</p>
2.4.70	<p>bái tiān shuì yè lǐ háng wěi ba shàng miàn guà xīng xīng yíng huǒ chóng 白天睡，夜里行，尾巴上面挂星星。(萤火虫)</p> <p>กลางวันนอนหลับ กลางคืนสัญจร แขนงดวงดาวไว้บนหางระยิบระยับ (หิ่งห้อย)</p>
2.4.71	<p>tā bú rèn zì huì bǎ zì pái qiū tiān nán fēi chūn tiān běi lái yàn 它不认字，会把字排，秋天南飞，春天北来。(雁)</p> <p>มันไม่รู้หนังสือ แต่สามารถเรียงอักษรได้ ฤดูใบไม้ร่วงบินไปทางใต้ ฤดูใบไม้ผลิ กลับมาทางเหนือ (ห่านป่า)</p>
2.4.72	<p>xiǎo fēi jī shā chì bǎng fēi lái yòu fēi qù tiān tiān miè chóng máng 小飞机，纱翅膀，飞来又飞去，天天灭虫忙， yǔ tiān fēi dé dī qíng tiān fēi dé gāo xiǎng zhī tiān qì hǎo yǔ huài 雨天飞得低，晴天飞得高，想知天气好与坏， qǐng tā lái bāng máng qīng tíng 请它来帮忙。(蜻蜓)</p> <p>เครื่องบินลำเล็ก ปีกเป็นผ้าโปร่ง บินมาแล้วก็บินไป วันวันวุ่นวายอยู่กับการกำจัด แมลง วันไหนฝนตกจะบินได้ต่ำ วันไหนท้องฟ้าแจ่มใสจะบินได้สูง ถ้าอยากจะรู้ ว่าอากาศจะดีจะเลวอย่างไร ก็ขอเชิญมันมาช่วยบอกให้ (แมลงปอ)</p>
2.4.73	<p>yí gè zhù zài zhè biān yí gè zhù zài nà biān shuō huà dōu néng tīng jiàn 一个住在这边，一个住在那边，说话都能听见， jiù shì méi fǎ jiàn miàn ěr 就是没法见面。(耳)</p> <p>อันหนึ่งอยู่ทางนี้ อันหนึ่งอยู่ทางโน้น พูดจาอะไรได้ยินหมด แต่ไม่มีวันที่จะพบ หน้ากัน (หู)</p>
2.4.74	<p>bái tiān máng máng lù lù yè lǐ máo cǎo gài wū tiān xià wàn shì wàn wù tā dōu 白天忙忙碌碌，夜里茅草盖屋，天下万事万物，它都 kàn de qīng chǔ yǎn jīng 看得清楚。(眼睛)</p> <p>ตอนกลางวันยุ่งยุ่งวุ่นวุ่น ตอนกลางคืนเอาหญ้าคาคลุมบ้านไว้ สารพัดเรื่องสารพัน สิ่งในโลกนี้ มันมองเห็นอย่างชัดเจนทั้งหมด (ตา)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.75	<p>shēnchuān lǜ yīshang dùlǐ shuǐ wāngwāng shēng de érzi duō gègè hēi 身穿绿衣裳，肚里水汪汪，生的儿子多，个个黑 liǎntáng xīguā 脸膛。(西瓜)</p> <p>ตัวใส่เสื้อสีเขียว น้ำในท้องเอ่อปริ่ม ลูกลูกที่เกิดมามากมาย ใบหน้าดำกันทุกคน (แตงโม)</p>
2.4.76	<p>qíguài qíguài zhēn qíguài tóudǐng zhǎngchū húzi lái jiěkāi yīfu kàn 奇怪奇怪真奇怪，头顶长出胡子来，解开衣服看 yīkàn kēkē zhēnzhū lù chū lái yùmǐ 一看，颗颗珍珠露出来。(玉米)</p> <p>แปลกแปลก แปลกจริงๆ ยอดหัวออกออกหนวดเครามา ถอดเสื้อผ้าออกดู ไข่มุก เป็นเม็ดๆ โผล่ออกมา (ข้าวโพด)</p>
2.4.77	<p>má wūzi hóng zhàngzi lǐmiàn zhùzhe bái pàngzi huāshēng 麻屋子，红帐子，里面住着白胖子。(花生)</p> <p>ห้องหยวบๆ มุ้งสีแดง ข้างในมีเจ้าอ้วนตัวขาวพ้านักอยู่ (ถั่วลิสง)</p>
2.4.78	<p>tóudài lǜ màozi shēnchuān zǐ qí áo xiǎoxiǎo zhīma zǐ dùzi quán 头戴绿帽子，身穿紫旗袍，小小芝麻籽，肚子全 zhuāngmǎn qiézi 装满。(茄子)</p> <p>ใส่หมวกสีเขียว สวมก็เพ้าสีม่วง ในท้องเต็มไปด้วยงาเล็กๆ (มะเขือ)</p>
2.4.79	<p>dàliǎn páner huáng mào yánér zǒngduì tàiyáng yáng xiàoliǎn xiàng rì 大脸盘儿，黄帽檐儿，总对太阳扬笑脸。(向日葵)</p> <p>งานหน้ากว้าง ชายหมวกเหลือง มักจะเชิดหน้ายิ้มแย้มหันไปทางดวงอาทิตย์ (ดอกทานตะวัน)</p>
2.4.80	<p>xiànr bǎ tā lā ài zài kōngzhōng shuǎ búpà dàfēng chuī jùpà yǔshuǐ 线儿把它拉，爱在空中耍，不怕大风吹，就怕雨水 dǎ fēngzhēng 打。(风筝)</p> <p>ใช้เชือกด้ายดึงมัน มันชอบเล่นอยู่บนฟ้า ไม่กลัวพายุพัด กลัวก็แต่น้ำฝนซัด (ว่าว)</p>
2.4.81	<p>yí gè yuán pán bǎoyòubáo yī gēn xì xiàn pán shàng rào zhēnér yán 一个圆盘薄又薄，一根细线盘上绕，针儿沿 zhe xì xiàn zǒu dòng rén yuèqǔ mǎn wū piāo chàngpiàn 着细线走，动人乐曲满屋飘。(唱片)</p> <p>จานกลมใบหนึ่งบางแสนบาง เส้นเล็กๆ เส้นเล็กๆ เส้นหนึ่งวนอยู่บนจาน เข็มเดิน เลาะตามเส้นเล็กๆ นั่น คนตรีที่ทำให้ซาบซึ้งปลิวว่อนไปทั้งห้อง (แผ่นเสียง)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.82	<p>bùguǎn tiānqì lěng hé rè mùtóu yīfu shēnshàng guǒ shēnér xì lái shēn 不管 天气 冷 和 热, 木头 衣服 身 上 裹, 身 儿 细 来 身 zǐcháng xuē jiān nǎodài cái gōngzuò qiānbǐ 子 长, 削 尖 脑 袋 才 工 作。(铅 笔)</p> <p>ไม่สนใจอากาศจะหนาวจะร้อน เลือเสื้อผ้าก่อนไม้ ห่อหุ้มกายา ใ้กลางแบบบาง ลำตัวนั้นยาว เหลาหัวให้แหลมจึงจะทำงาน (ดินสอ)</p>
2.4.83	<p>mǎilái shí zuìdà yòng qǐlái biànxiǎo gōngzuò búpà zāng zhuānbǎ cuò 买来 时 最大, 用 起来 变 小, 工 作 不 怕 脏, 专 把 错 zìsǎo xiàngpí cǎ 字 扫。(橡 皮 擦)</p> <p>ตอนซื้อมาใหญ่ที่สุด พอใช้ไปกลายเป็นเล็ก ทำงานไม่กลัวสกปรก มุ่งแต่กวาดคำผิดทิ้ง (ยางลบ)</p>
2.4.84	<p>zhú shēnzi zuǐbā duō rén rén shuō tā ài chàngē ruòshì wǔzhù tāde 竹 身 子, 嘴 巴 多, 人 人 说 他 爱 唱 歌, 若 是 捂 住 它 的 zuǐ yuèwǔ tā jiù yuè chàngē dízi 嘴, 越 捂 它 就 越 唱 歌。(笛 子)</p> <p>ตัวเป็นไผ่ มีปากมาก ใครใครบอกรับชอบร้องเพลง ถ้าหากอุดปากของมันไว้ ยิ่งอูดเท่าไรมันก็ยิ่งร้องเพลง (ขลุ่ย)</p>
2.4.85	<p>píqì shēng dé guài xǐhuan bàng dǎ tā zuǐ hǎn tòngtòngtòng xīnli 脾 气 生 得 怪, 喜 欢 棒 打 它, 嘴 喊 “ 痛 痛 痛 ”, 心 里 lè kāihuā gǔ 乐 开 花。(鼓)</p> <p>มีนิสัยโกรธง่ายแปลกๆ ชอบโดนกระบองตี ปากตะโกน ร้องโอดโอย ในใจกลับ สุขสำราญ (กลอง)</p>
2.4.86	<p>méijiǎo zǒu bùtíng méi zuǐ fā mìnglìng mìnglìng yì fāchū rén rén dōu 没 脚 走 不 停, 没 嘴 发 命 令, 命 令 一 发 出, 人 人 都 dé tīng nàozhōng 得 听。(闹 钟)</p> <p>ไม่มีเท้าเดินไม่อยู่ ไม่มีปากออกคำสั่ง เมื่อออกคำสั่งมา ทุกคนล้วนต้องฟัง (นาฬิกาปลุก)</p>
2.4.87	<p>zài jiā qīngqīng bái bái chū mén liǎn shàng huà huā zǒu guò qiān shān wàn 在 家 清 清 白 白, 出 门 脸 上 画 花, 走 过 千 山 万 shuǐ dǎ kāi dù zi shuō huà xìn fēng 水, 打 开 肚 子 说 话。(信 封)</p> <p>ตอนอยู่บ้านมันสะอาดบริสุทธิ์ ตอนออกจากบ้านวาดลายบนใบหน้าเดินข้ามภูเขาและ ธารน้ำพันนับหมื่น เปิดท้องมันออกมาเพื่อพุดจา (ซองจดหมาย)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.88	xiàng piáo bú yǎotāng xiàng shàn bú shànliáng chūlái chéng shuāng 像 瓢 不 舀 汤 ， 像 扇 不 扇 凉 ， 出 来 成 双 duì jiànmiàn dǎ yīchǎng pīngpāngqiúpāi 对 ， 见 面 打 一 场 。 (乒 乓 球 拍) เหมือนตะบวยแต่ไม่ตักน้ำแกง เหมือนพัดแต่ไม่พัดให้เย็น เวลาออกมาเป็นคู่ตรงข้าม กัน เจอหน้ากันต้องตีกันสักรอบ (ไม้ปิงปอง)
2.4.89	zuǐbā xiǎo sāngzǐ dà shēngxià jiù cānjūn cháng bǎ mìnglìngxià 嘴 巴 小 ， 嗓 子 大 ， 生 下 就 参 军 ， 常 把 命 令 下 。 jūnhào (军 号) ปากเล็ก คอใหญ่ พอเกิดมาก็เข้าเป็นทหาร ชอบออกคำสั่งเป็น (แตรทหาร)
2.4.90	liǎngguó dǎzhàng bīngqiáng mǎzhuàng mǎ bú chī cǎo bīng bú chī liáng 两 国 打 仗 ， 兵 强 马 壮 ， 马 不 吃 草 ， 兵 不 吃 粮 。 xiàngqí (象 棋) 2 ประเทศรบกัน ทหารกำยำม้าลำสัน ม้านั้นไม่กินหญ้า ทหารนั้นไม่กินข้าวปลา (หมากรุกจีน)
2.4.91	lúnzǐ dà yòu zhòng xíngdòng màn téngténg hǎolù tā búzǒu zuìài niǎn 轮 子 大 又 重 ， 行 动 慢 腾 腾 ， 好 路 它 不 走 ， 最 爱 碾 bùpíng yālùjī 不 平 。 (压 路 机) ล้อใหญ่ทั้งหนักด้วย เคลื่อนไหวช้าเนิบนาบ ทางดีมันไม่เดิน ชอบบดที่ไม่เรียบเป็น ที่สุด (รถบดถนน)
2.4.92	quánshēn gāngtiě zhòng wàndūn piāoyáng guōhǎi búhuì chén zǒubiàn yà 全 身 钢 铁 重 万 吨 ， 飘 洋 过 海 不 会 沉 ， 走 遍 亚 fēi hé lāměi xiānghù zhīchí yǒuyì shēn lúnchuán 非 和 拉 美 ， 相 互 支 持 友 谊 深 。 (轮 船) เหล็กกล้าทั้งตัวหนักหมื่นตัน ลอยสมุทรข้ามทะเลก็ไม่จม ไปด้วยเอเชีย – แอฟริกา และลาตินอเมริกา หนุนช่วยซึ่งกันและกัน มิตรภาพนั้นลึกซึ้ง (เรือยนต์)
2.4.93	yī zhǎn dēng liàng jīngjīng búpà hǎilàng hé kuángfēng yèyè zhēngyǎn 一 盏 灯 ， 亮 晶 晶 ， 不 怕 海 浪 和 狂 风 ， 夜 夜 睁 眼 dàotiānliàng mángmáng dàhǎi zhǐ hángchéng hángbiāodēng 到 天 亮 ， 茫 茫 大 海 指 航 程 。 (航 标 灯) โคมดวงหนึ่ง สว่างแวววาว ไม่กลัวคลื่นทะเล และพายุคลื่น สีมืดตลอดคืนยันฟ้า สว่าง ชีพัสัยการเดินเรือในทะเลหลวงที่เว้งว่าง (ไฟสัญญาณเดินเรือ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.94	<p>sānkē xīng liàng jīngjīng lái wǎng chē liàng tā zhǐhuī zūnshǒu jìlǜ 三颗星，亮晶晶，来往车辆它指挥，遵守纪律 shùnxù háng hónglǜdēng 顺序行。(红绿灯)</p> <p>ดาว 3 ดวง สว่างพร่างพราว มันคอยกำกับรถราที่แล่นไปมา ปฏิบัติตามระเบียบวินัยโดยสัญจรไปตามลำดับ (ไฟสัญญาณจราจร)</p>
2.4.95	<p>shēnzǐ xiàng lóng bēnpǎo hōnglōnglōng guò dà qiáo chuān shān dòng 身子像龙，奔跑“轰隆隆”，过大桥，穿山洞， kāi wǎng dōng xī nán běi zhōng huǒchē 开往东西南北中。(火车)</p> <p>ลำตัวเหมือนมังกร วิ่งหือ “ครื้นครื้นครื้น” ข้ามสะพานใหญ่ ทะเลถ้าภูเขาจับไปออก - ตก - ใต้ - เหนือ - กลาง (รถไฟ)</p>
2.4.96	<p>jiào rén búshì rén gàn huó fù zérén bù chī fàn hé cài yòu néng gēn nǐ wán jīqì rén 叫人不是人，干活负责人，不吃饭和菜，又能跟你玩。(机器人)</p> <p>ชื่อมนุษย์แต่ไม่ใช่คน ทำงานรับภาระหน้าที่ ไม่กินข้าวปลาอาหาร แคมยังเล่นกับเธอได้ (มนุษย์กล (หุ่นยนต์))</p>
2.4.97	<p>gāngtiě xiōngtáng zhǎng zuǐbā bèizài jiānshàng bú shuō huà shǒuzhǐ yí dòng jiù fāyán bǎowèi zǔguó gōngláo dà qiāng 钢铁胸膛长嘴巴，背在肩上不说话，手指一动就发言，保卫祖国功劳大。(枪)</p> <p>หน้าอกเหล็กกล้า ปากยาว แบกอยู่บนบ่า ไม่พูดไม่จา พอยจับนิ้วมือก็กล่าวคำแถลง พิทักษ์บรรพบุรุษมีคุณงามความดีมากมาย (ปืน)</p>
2.4.98	<p>zhùzài dàdì shēnchù liàn zài lièhuǒ lúli wèile dàjiā wēnnuǎn búpà xīshēng zìjǐ méi 住在大地深处，炼在烈火炉里，为了大家温暖，不怕牺牲自己。(煤)</p> <p>อยู่ในที่ลึกเข้าไปในแผ่นดิน เผาอยู่ในเตาไฟที่ร้อนแรง เพื่อให้ทุกคนได้อบอุ่น ไม่กลัวที่จะเสียสละตนเอง (ถ่านหิน)</p>
2.4.99	<p>yǒu gè jīqì zhǎng gēbei gāogāo zhàn zhe tǐng shénqì zhuā qǐ dōngxī wǎng shàng tí qiān jīn wàn jīn bú fèi lì qǐzhòngjī 有个机器长胳膊，高高站着挺神气，抓起东西往上提，千斤万斤不费力。(起重机)</p> <p>เครื่องจักรกลแขนยาวเครื่องหนึ่ง ยืนอยู่สูงลิบคึกคักเหลือเกิน จับเอาสิ่งของยกไปข้างบน หนักพันซั่งหมื่นซั่งก็ไม่เปลืองแรง (ปั้นจั่น)</p>

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.100	zhèzhǒng qìchē méi chéngkè yuánguān zhǎngguǎn bèi shàng tuó chéng 这种汽车没乘客, 圆罐长管背上驮, 城 shì nóngcūn lái huí pǎo yùnsòng féiliào gòngxiàn duō chōufènchē 市农村来回跑, 运送肥料贡献多。(抽粪车) รถยนต์แบบนี้ไม่มีผู้โดยสาร แบกกระป๋องกลมท่อยาวไว้บนหลัง <u>วิ่งไปมา</u> ระหว่าง เมืองกับชนบท การขนส่งแบบนี้มีผลงานมาก (รถคูคัส้ม)
2.4.101	shēnshàng bèi gè dà shuǐxiāng zǒu qǐ lù lái dīngdīngdāng yī tiān 身上背个大水箱, 走起路来叮叮当, 一 néng hē wàn tǒng shuǐ dī dī sǎ zài mǎ lù shàng sǎshuǐchē 能喝万桶水, 滴滴洒在马路上。(洒水车) ตัวแบกเติ่งก้นน้ำใบใหญ่ เดินออกถนนมา <u>ติ๊ง ตึง</u> ต้องวันหนึ่งๆ <u>คัม</u> น้ำได้เป็น หมื่นถัง รวดราดหยาด หยดอยู่บนถนน (รวดราดน้ำ)
2.4.102	búchī jiǔròu pàng féiféi búdú shīshū chuān cháoyī rìyè shuāngfēng 不吃酒肉胖肥肥, 不读诗书穿朝衣, 日夜霜风 chuī lěngmiàn bújiàn qīzi sòngyī lái ménshén 吹冷面, 不见妻子送衣来。(门神) ไม่กินเหล้ากับเนื้อแต่ตัวอ้วนๆ ไม่เรียนหนังสือแต่ใส่ชุดราชการ <u>ทั้งวันทั้งคืน</u> ทนฝน ทนหนาว ไม่เห็นภรรยาเอาเสื้อผ้าให้ (ภาพเจ้าที่ติดที่ประตูใช้สำหรับขับไล่วิญญาณปีศาจ)

3. การเล่นเกม

3.1 คำผวน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
—	ไม่ปรากฏ

3.2 คำพ้องเสียงและพ้องรูป

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.2.1	qílín dào le běijí huì biànchéng shénme bīngqílín bīngqílín 麒麟到了北极会变成什么? (冰淇淋 (冰麒麟)) ม้าบินไปที่ขั้วโลกเหนือจะกลายเป็นอะไร (ไอศกรีม)
3.2.2	yào kǎoshì le bùnéng kàn shénme shū bǎikē quánshū bǎikē quán 要考试了, 不能看什么书? (百科全书 (百科全 shū shū 输)) ใกล้จะสอบแล้ว อ่านหนังสืออะไรไม่ได้ (หนังสือสารานุกรม- แพ้ทุกวิชา)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.2.3	māmā jiào xiǎomíng qù ná diézi lái zhuāng cài xiǎomíng ná lái le 妈妈叫小明去拿碟子来装菜，小明拿来了， què bèi màle yīdùn wèi shénme tā náde shì guāngdié 却被骂了一顿，为什么？（他拿的是光碟）แม่ให้เสี่ยวหมิง ไปเอางานมาใส่อาหาร เสี่ยวหมิงเอามาแล้ว แต่ทำไมถึงถูกดุ (เพราะเสี่ยวหมิงเอาแผ่น ซีดีมา)
3.2.4	láng lái le cāi yīzhǒng shuǐguǒ yángtáo yángtáo 狼来了(猜一种水果)(杨桃(羊逃)) หมาป่ามาแล้ว ให้ทายผลไม้ชนิดหนึ่ง (มะเฟือง--แพะหนี)
3.2.5	yīkē xīn zhí duōshǎo qián yīyì yìxīn yìyì 一颗心值多少钱？(一亿(一心一意)) หัวใจหนึ่งดวงราคาเท่าไร (“หยี ยี่” มีความหมายว่า “ร้อยล้าน” ซึ่งคำว่า “ยี่” พ้องเสียง กับคำว่า “ยี่” ในสำนวน “ยี่ จิน หยี ยี่” ที่มีความหมายว่า “ด้วยใจจริง”)
3.2.6	jīn mù shuǐ huǒ tǔ shuíde tuǐcháng huǒtuǐ cháng huǒtuǐcháng 金木水火土，谁的腿长？(火腿长(火腿肠)) ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ใครขายาว (ไฟ-ไส้กรอก)
3.2.7	èr sān sì wǔ liù qī bā jiǔ quē yī shǎo shí quē yī shǎo shí 二 三 四 五 六 七 八 九 ((缺 二 少 十) 缺 衣 少 食) สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า ชีวิตไม่พอเพียง (ขาดเสื้อผ้าขาดอาหาร)

3.3 แปลความหมายจากคำถาม

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.1	yǒugè dìfāng néng jìn bùnéng chū qǐngwèn shì shénme dìfāng fénmù 有个地方能进不能出，请问是什么地方？(坟墓) มีหนึ่งที่เข้าได้แต่ออกไม่ได้ ถามว่าที่ไหน (สุสาน)
3.3.2	wèi shénme ná pòlún de zìdiǎn lǐ méi yǒu yīgè nán zì yīnwéi tā 为什么拿破仑的字典里没有一个“难”字？(因为他 de zìdiǎnshì fǎwén 的字典是法文) ทำไมพจนานุกรมของนโปเลียน โบนาปาร์ตไม่มีคำว่า ยาก (เพราะว่าพจนานุกรมของเขาเป็นภาษาฝรั่งเศส)
3.3.3	wèi shénme rén yào zǒu dào chuángshàng qù shuìjiào yīnwéi chuáng 为什么人要走到床上去睡觉？(因为床 búhuì zìjǐ zǒu guòlái 不会自己走过来) ทำไมคนต้องเดินเข้าไปนอนบนเตียง (เพราะเตียงเดินมา เองไม่ได้)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.4	liǎnggè rén diàodào xiànjìn lǐ sǐde rén jiào sǐrén huóde rén jiào shénme jiào jiùmìng 两个人 掉到 陷进里, 死的人 叫 死人, 活的人 叫 什么? (叫 救命) คนสองคนตกอยู่ในกับดัก คนที่ตายไปแล้วเรียกว่า คนตาย คนที่ยังมีชีวิตอยู่เรียกอะไร (เรียกช่วยด้วย)
3.3.5	wèi shénme lǎowáng jiā de mǎ néng chīdiào lǎozhāng jiāde xiàng ? 为 什么 老王 家 的 马 能 吃 掉 老 张 家 的 象 ? tāmen zài xià xiàngqí (他们 在 下 象棋) ทำไมม้าในบ้านหวังกินช้างในบ้านจางได้ (พวกเขา กำลังเล่นหมากรุกอยู่)
3.3.6	nǎge shùzì zuì qínláo nǎge shùzì zuì lǎnduò zuì lǎn 0123456789 哪个 数字 最 勤劳, 那个 数字 最 懒惰? (1 最 懒 duò zuìqínláo yī bùzuò èr bùxiū 惰, 2 最 勤劳 (一 不做 二 不休)) 0123456789 เลขไหนขยันที่สุด เลขไหนขี้เกียจที่สุด(เลข2 ขยันที่สุด เลข 1 ขี้เกียจที่สุด) (1ไม่ทำ 2ไม่หยุด- ในภาษาจีนมีความหมายว่า ถ้าไม่ทำก็ไม่ทำ พอทำก็ทำถึงที่สุด)
3.3.7	shénmeshíhòu suàn cuò de shíhòu 什么 时候 1+1=3? (算 错 的 时候) เมื่อไร 1+1=3 (เมื่อคิดผิด)
3.3.8	lánsè de bǐ néng xiě chū hóngzì ma xiěgèhóngzì 蓝色 的 笔 能 写 出 红 字 吗? (写 个 红 字) ปากกาสีฟ้าสามารถเขียนสีแดงได้มั๊ย (เมื่อเขียนคำว่าแดง)
3.3.9	yí gè lóngzi lǐ yǒu shízhī niǎo sǐle sānzhī hái shèng jǐzhī shí 一个 笼子 里 有 十 只 鸟, 死 了 三 只 还 剩 几 只? (十 zhī 只) ในกรงมีนกสิบตัวตายไปสามตัวเหลืออีกกี่ตัว (สิบตัว)
3.3.10	shùshàng yǒu zhī niǎo yòng shénme fāngfǎ cái néng bǎ tāme quánbù 树 上 有 100 只 鸟, 用 什 么 方 法 才 能 把 它 们 全 部 zhuāzhù yòng zhàoxiàngjī 抓 住? (用 照 相 机) บนต้นไม้มีนก 100 ตัว ทำอย่างไรถึงจะจับได้ทั้งหมด (ใช้กล้องถ่ายรูป)
3.3.11	wǒ méiyǒu tā yǒu tiān méiyǒu dì yǒu yě 我 没 有 他 有, 天 没 有 地 有 (也) ฉันไม่มีเขามี ฟ้าไม่มีดินมี (ก็)
3.3.12	mǐ fàn tài yìng shā 米 饭 太 硬 (沙) ข้าวแข็งเกินไป (ทราย)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.13	ménlǐ zhàn zhe yí gè rén shǎn 门里站着一个人。(闪) มีหนึ่งคนยืนหลังประตู (หลีก, เค็ด)
3.3.14	érzǐ chūshì shēng 儿子出世 (甥) ลูกชายเกิดมา (หลาน)
3.3.15	sǔnshī bùxiǎo kuā 损失不小 (夸) ความเสียหายไม่น้อย (ชม)
3.3.16	shàngxià yízhì kǎ 上下一致 (卡) บนลึ่งเท่ากัน (กัก)
3.3.17	píngfēn tǔdì pàn 平分土地 (畔) แบ่งนาได้เท่ากัน (ริม)
3.3.18	shí rì tán jì 十日谈 (计) คุยกันสิบวัน (นับ)
3.3.19	qǐng wù rù kǒu hú 请勿入口 (囫) อย่าเข้า (คาย)
3.3.20	zǒu zài shàngmian zuò zài xiàmiàn tǔ 走在上面，坐在下面。(土) ข้างบนของ “走” ข้างล่างของ “坐” (ดิน)
3.3.21	liǎnggè yuèliàng péng 两个月亮 (朋) พระจันทร์สองดวง (เพื่อน)
3.3.22	shí gè gēgē kè 十个哥哥 (克) พี่สิบคน (กรัม)

3.4 ตัดหรือรวมสระ พยัญชนะในคำถามมาเป็นคำตอบ

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.4.1	zhǔ dòng yì diǎn yù 主动一点 (玉) ขายจุดของ “玉” ออก (หยก)
3.4.2	tài shǎo le yì diǎn dà 太少了一点 (大) จุดของ “太” หายไป (ใหญ่)
3.4.3	kǎndiào le shítou qiàn 砍掉了石头 (欠) “砍” ถูกตัดหิน (ขาด)
3.4.4	xià dà shàng xiǎo jiān 下大上小 (尖) ข้างล่างใหญ่ ข้างบนเล็ก (แหลม)
3.4.5	kě shàng kě xià gē 可上可下 (哥) บนก็ “可” ต่ำก็ “可” (พี่ชาย)
3.4.6	sān gè shí tou lěi 三个石头 (磊) ก้อนหินสามก้อน (ทับ)
3.4.7	jiǔ diǎn wán 九点 (丸) เก้าโมง (เม็ด)
3.4.8	bā rén yì kǒu gǔ 八人一口 (谷) แปดคนหนึ่งปาก (ข้าวเปลือก)
3.4.9	yī rén yì zhāng kǒu kǒu xià yì zhī shǒu ná 一人一张口, 口下一只手。(拿) หนึ่งคนหนึ่งปาก มืออยู่ใต้ปาก (เอา)
3.4.10	qù yī rén hái yǒu yì kǒu qù yì kǒu hái yǒu yī rén hé 去一人还有一口, 去一口还有一人。(合) ตัดหนึ่งคนยังเหลือหนึ่งปาก ตัดหนึ่งปากยังเหลือหนึ่งคน (รวม)

ภาคผนวก ค

โครงสร้างทางภาษา
การใช้คำในปริศนาคำทายของไทย

โครงสร้างทางภาษา

1. การใช้คำในปริศนาคำทายของไทย

1.1 การซ้ำคำ

การซ้ำคำในวรรคเดียวกัน

การซ้ำคำรูปแบบ AA

การซ้ำคำรูปแบบ AA เกิดจากการกล่าวคำ A ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวซ้ำสองครั้ง ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน การซ้ำคำรูปแบบนี้ก็คือ “คำซ้ำ” นั่นเอง เช่น

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.1	อะไรเอ๋ย ขยุกขยิก เอาน้ำเข้า เขย่าๆเอาน้ำออก (คนบ้วนปาก)
1.1.2	อะไรเอ๋ย เล็กๆ นุ่นๆ ใหญ่ขึ้นมาเอาผ้าโพกหัว (มะเขือ)
1.1.3	อะไรเอ๋ย แคร่รื้ออื่นๆ ไร่ละครอยู่กลางถนน (ตำรวจจราจร)
1.1.4	อะไรเอ๋ย เป็นแผ่นๆ แฉวนไว้ ลึกแผ่นเก่าทิ้งไป แผ่นใหม่ก็มา (ปฏิทิน)
1.1.5	อะไรเอ๋ย เมื่อเล็กๆ แน่นหนักหนา เมื่อชราหลวมโพรง (มะขาม)
1.1.6	อะไรเอ๋ย เล็กๆ นุ่นๆ โตขึ้นมาเอาผ้าโพกหัว (มะเขือ)
1.1.7	อะไรเอ๋ย ทับกันค่อยๆ มีน้ำย่อยออกมา (โม้แปง)
1.1.8	อะไรเอ๋ย สี่เหลี่ยมยาวๆ ไม่กินข้าวมีที่วัด (ไม้บรรทัด)
1.1.9	อะไรเอ๋ย มองใกล้ๆ เห็นก้อนหินดินทราย มองไกลๆ เป็นดวงผ่องใสสี่เหลี่ยม (ดวงจันทร์)
1.1.10	อะไรเอ๋ย ไม่มีคิวไม่มีตา มีแต่หน้ากลวงๆ (หน้าต่าง)
1.1.11	อะไรเอ๋ย ต้นเขียวๆ ใบเรียวยาวๆ (ต้นไผ่)
1.1.12	อะไรเอ๋ย เมื่อเล็ก ๆ มันแน่นหนา พอโตขึ้นมา หลวมโละละ (ฝักมะขาม)

การซ้ำคำรูปแบบ AAA

การซ้ำคำรูปแบบ AAA เกิดจากการกล่าวคำ A ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวซ้ำสามครั้ง ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
-----	ไม่ปรากฏ

การซ้ำคำรูปแบบ AABB

การซ้ำคำรูปแบบAABB เกิดจากการซ้ำคำ A ซึ่งมีพยางค์เดียวสองครั้ง และการซ้ำคำ B ซึ่งมีพยางค์เดียวสองครั้งเช่นกัน คำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.13	อะไรเอ๋ย กล้วยสามผลแบ่งให้พี่ๆน้องๆ จะได้คนละเท่าไร (1 ผล)
1.1.14	อะไรเอ๋ย ชื่อเหมือนเชือก เปลือกไว้ขาย <u>เข้าๆ</u> <u>สายๆ</u> <u>บินไปบินมา</u> (แมลงปอ)
1.1.15	อะไรเอ๋ย หลุนนอนหงาย ขานอนคว่ำ <u>ปลุกๆปล้ำๆ</u> <u>น้ำไหลจ้อก</u> (ไม้)
1.1.16	อะไรเอ๋ย ปลาเป็นชื่อกริยา <u>ไปๆ</u> <u>มาๆ</u> <u>ไม่อยู่กับที่</u> (ปลาไหล)

การซ้ำคำรูปแบบ ABAB

การซ้ำคำรูปแบบABAB เกิดจากการซ้ำคำประสม AB ซึ่งมี 2 พยางค์ โดยกล่าวคำ AB ซ้ำสองครั้ง ซึ่งคำประสม AB ที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.17	อะไรเอ๋ย ปลายได้ที่มรุ เสียงดัง <u>ฟุดฟู้</u> <u>พองเอาพองเอา</u> (คนสูบลูกบอล)

การซ้ำคำรูปแบบ ABAC

การซ้ำคำรูปแบบABAC เกิดจากการซ้ำคำ A พยางค์เดียวในตำแหน่ง A สองครั้ง และมีคำอื่นซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวแทรกในตำแหน่ง B และ C ซึ่งคำในตำแหน่ง B และ C เป็นคำที่ไม่ใช่คำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำชนิดใดก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.18	อะไรเอ๋ย กระโดดขึ้นไปสองขา <u>มองไปมองมา</u> <u>หกขาพอดี</u> (ใบหู)
1.1.19	อะไรเอ๋ย <u>กลมล่างกลมบน</u> <u>มีขนตรงกลาง</u> (ลูกตา)
1.1.20	อะไรเอ๋ย <u>กลับไปกลับมา</u> <u>เล่นบนเวหา</u> <u>เด็กว่าดีจริง</u> (ข้าวเกรียบว่าว)
1.1.21	อะไรเอ๋ย <u>เขี้ยวทั่วสกล</u> <u>ผู้คนที่เกลียดทั้งกลัว</u> (เขี้ยวหนี = ชีหนีเยว)
1.1.22	อะไรเอ๋ย <u>ชักขึ้นชักลง</u> <u>ชักตรงแล้วกด</u> <u>น้ำพุ่งไหลหยด</u> (สูบน้ำมัน)
1.1.23	อะไรเอ๋ย ชื่อเหมือนเชือก เปลือกไว้ขาย <u>เข้าๆ</u> <u>สายๆ</u> <u>บินไปบินมา</u> (แมลงปอ)
1.1.24	อะไรเอ๋ย <u>คำพูดคำว่ยชัก</u> <u>ใส่ออกมาเต็ม</u> (เข็มเย็บผ้า)
1.1.25	อะไรเอ๋ย <u>ตรงข้ามมีขน</u> <u>คนให้แยงซ้ายแยงขวา</u> <u>เวลาเลิกใช้ห้อยหัว</u> <u>ลงมา</u> (แปรงสีฟัน)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.26	อะไรเอ๋ย ทหารอยู่ในวัง <u>ไม่สั่งไม่ออกมา</u> (น้ำมูก)
1.1.27	อะไรเอ๋ย ปลาจลตามตัดหัวตัดหางเป็นอะไร (ลา)
1.1.28	อะไรเอ๋ย พ่อแม่ <u>ไม่ได้แข่ง</u> <u>ไม่ได้ค่า</u> ไปนั่งชายป่า ทำหน้า <u>ยู่ยี้</u> (คนถ่ายอุจจาระ)
1.1.29	อะไรเอ๋ย ฟันเหลี่ยมเหมือนผี <u>ยิ่งสียิ่งขาด</u> (เลื่อย)
1.1.30	อะไรเอ๋ย มาจากเมืองจีนตัดหัวตัดตีน กินคนทั้งเมือง (เสือ)
1.1.31	อะไรเอ๋ย <u>ไม่ใช่ศพคน</u> ตรงหัวมีขนคนจะ <u>ใช้แยงซ้ายแยงขวา</u> เวลาเลิก <u>ใช้ห้อยหัว</u> ลงมา (แปรงสีฟัน)
1.1.32	อะไรเอ๋ย <u>ไม่ใช่คนไม่ใช่สัตว์</u> เอาขา <u>กั้ดแทนปาก</u> (กรรไกร)
1.1.33	อะไรเอ๋ย ยาวแค่ <u>คืบ</u> ใส่ <u>หีบ</u> รูไหน <u>โยกไปโยกมา</u> <u>น้ำพุ่งไหลปรืด</u> (แปรงสีฟัน)
1.1.34	อะไรเอ๋ย <u>ยิ่งเก็บยิ่งเก่า</u> <u>ยิ่งใช้ยิ่งใหม่</u> (ทางเดิน)
1.1.35	อะไรเอ๋ย <u>ยิ่งตัดยิ่งยาว</u> (ถนน)
1.1.36	อะไรเอ๋ย <u>ยิ่งอยู่ยิ่งสั้น</u> (อายุคน)
1.1.37	อะไรเอ๋ย <u>สี่กิ้งสี่ก้อ</u> <u>ขึ้นไปนั่งจ้อยอยู่บนสี่กิ้ง</u> (เสาแหรก)
1.1.38	อะไรเอ๋ย <u>ห้ามหัวห้ามท้าย</u> ใช้ <u>ตรงกลาง</u> (<u>ไม้เซ็ดก้น</u>)
1.1.39	อะไรเอ๋ย <u>ออกรบนออกรูล่าง</u> <u>ถ้ามันค้ำเอาน้ำรอด</u> (อุจจาระ)
1.1.40	อะไรเอ๋ย หัว <u>แหลมท้ายทุ่</u> <u>ไปถูมา</u> (เตารีด)
1.1.41	อะไรเอ๋ย <u>ไม่มีคิ้วไม่มีตา</u> มีแต่ <u>หน้ากลวงๆ</u> (หน้าต่าง)
1.1.42	อะไรเอ๋ย <u>ไม่มีปากไม่มีฟัน</u> กิน <u>ข้าวทุกวัน</u> ได้มากกว่าคน (หม้อข้าว)
1.1.43	อะไรเอ๋ย <u>ตัวมันเป็นเหล็ก</u> ยาว <u>เล็กปากหนา</u> จับ <u>สิ่งขวางหน้า</u> <u>คาบไปคาบมา</u> <u>ได้ตั้งใจ</u> (กุญแจเลื่อน)
1.1.44	อะไรเอ๋ย <u>ไม่ถูกไม่แพง</u> หัว <u>แดงก้นเปือก</u> (นุหรี)
1.1.45	อะไรเอ๋ย <u>สุกเต็มไม้</u> <u>แกะได้แกะกิน</u> (แสงแดด)
1.1.46	อะไรเอ๋ย สัตว์อะไรเอ๋ย <u>ไม่ใช่ควายไม่ใช่วัว</u> ตาม <u>ตัวมีบั้ง</u> (ม้าลาย)

การซ้ำคำรูปแบบ ABCB

การซ้ำคำรูปแบบ ABCB เกิดจากการซ้ำคำที่เป็นคำพยางค์เดียวในตำแหน่ง B สองครั้ง และมีคำอื่นที่เป็นคำพยางค์เดียวในตำแหน่ง A และ C ซึ่งคำในตำแหน่ง A และ C เป็นคำที่ไม่ใช่คำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำชนิดใดก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.47	อะไรเอ๋ย <u>กว่าอันหงายอัน</u> หน้ามัน ก้นล่อน (จนมกรก)

การซ้ำคำรูปแบบ ABB

การซ้ำคำรูปแบบ ABB เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว B สองครั้ง จะไม่ใช่ตามลำพัง จะใช้ตามหลังคำ A อยู่เสมอ ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.48	อะไรเอ๋ย เข้าไปในครัว เขามีคตัดหัวร้องไห้โฮ โฮ (หัวหอม)
1.1.49	อะไรเอ๋ย นั่งบนหัวตอหัวรอคักๆ (หม้อข้าวบนเตากลังเดือด)
1.1.50	อะไรเอ๋ย <u>ส่งเสียงแฉะๆ</u> จะว่าเพะก็ไม่ใช่ (คนใบ้)
1.1.51	อะไรเอ๋ย ลายพร้อยๆ เป็นระเบียบ บ้างก็เียบ บ้างก็ดั่ง (คนอ่านหนังสือ)
1.1.52	อะไรเอ๋ย ทางอะไรเอ๋ย มีสีขาววาวๆ ลอย อยู่กลางท้องฟ้า (ทางช้างเผือก)

การซ้ำคำรูปแบบ AAB

การซ้ำคำรูปแบบ AAB เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว A สองครั้ง จะใช้ปรากฏหน้าคำ B อยู่เสมอ ซึ่งคำที่ซ้ำกันนั้นอยู่ชิดกันในวรรคเดียวกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.53	อะไรเอ๋ย พุ่มๆ พู มีรูตรงกลาง มีเล็กมีกว้าง ไม่ถ่างก็เห็น (ตุ่ม, ไท)

การซ้ำคำรูปแบบ ABA

การซ้ำคำรูปแบบ ABA เกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียว A สองครั้ง และมีคำอื่นซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวแทรกกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง B ซึ่งคำที่อยู่ในตำแหน่ง B มักเป็นคำที่เพิ่มน้ำหนัก เพิ่มความหมายให้แก่คำที่ซ้ำกัน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.54	อะไรเอ๋ย <u>เนื้อคุดเนื้ออร้อย</u> เหลือเมื่อน้ำไหล (เด็กคุดนมแม่)
1.1.55	อะไรเอ๋ย <u>ใหญ่แสนใหญ่</u> ตกเท่าไรก็ไม่ดั่ง (ดวงจันทร์, ดวงอาทิตย์)
1.1.56	อะไรเอ๋ย <u>สูงเท่าสูงน</u> กยุงเกาะไม่ติด (ควีนไฟ)
1.1.57	อะไรเอ๋ย <u>นั่งก็ห้อย ยืนก็ห้อย</u> ร้อยทั้งร้อยเป็นของผู้ชาย (เนกไท)

รูปแบบ A...A...

การซ้ำคำรูปแบบ A...A... คือ คำที่เกิดจากการซ้ำคำ A สองครั้ง ซึ่งคำ A จะเป็น พยางค์เดียวหรือสองพยางค์ก็ได้ และมีคำอื่นแทรกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง “...” ซึ่งคำที่อยู่ในตำแหน่ง ... เป็นคำเดียวหรือหลายคำก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
----	ไม่ปรากฏ

รูปแบบ A...A...A...

การซ้ำคำรูปแบบ A...A...A... คือ คำที่เกิดจากการซ้ำคำ A สามครั้ง ซึ่งคำ A จะเป็น พยางค์เดียวหรือสองพยางค์ก็ได้ และมีคำอื่นแทรกระหว่างคำที่ซ้ำในตำแหน่ง “...” ซึ่งคำที่อยู่ในตำแหน่ง ... เป็นคำเดียวหรือหลายคำก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
----	ไม่ปรากฏ

รูปแบบ A_A_

A_A_ คือ การซ้ำคำในตำแหน่งเดียวกันของแต่ละวรรค ซึ่งตำแหน่งอาจอยู่ตอนต้น ตอนกลาง หรือตอนท้ายก็ได้

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.58	อะไรเอ่ย กลมเหมือนกระบอกลง <u>ดินออกหัวแดงดินเข้าเต็มแรง</u> หัวแดง ซีดเขียว (กระบอกลงไฟฉาย)
1.1.59	อะไรเอ่ย ก้องกลางดง กงกลางดอน <u>เงาชายคอน นอนชายคา</u> (กระสุนดินดำ)
1.1.60	อะไรเอ่ย กินข้างล่าง <u>ขี้ข้างบน</u> (กบไสไม้)
1.1.61	อะไรเอ่ย ภูอยู่ได้ดิน <u>มิ่งกินภูไม่ได้</u> กระดุกหุ้มไม้ <u>มิ่งเถิกภูไม่ได้</u> (ปลาไหล , เต่า)
1.1.62	อะไรเอ่ย <u>แกงปลาไม่รู้ลอย</u> <u>แกงส้มไม่รู้ลอย</u> (แกงปลากด, แกงส้มมะดัน)
1.1.63	อะไรเอ่ย ขยุกๆ <u>เอาน้ำเข้า</u> <u>เขย่าๆเอาน้ำออก</u> (คนบ้วนปาก)
1.1.64	อะไรเอ่ย <u>ข้างนอกประตูไม้</u> <u>ข้างในประตูเหล็ก</u> <u>ผ้าอ้อมผืนเล็ก</u> <u>ตากไม้แห้ง</u> (ริมฝีปาก, ฟัน, ลิ้น)
1.1.65	อะไรเอ่ย <u>จิ้งก็ไม่ใช่จิ้ง</u> <u>แขกก็ไม่ใช่แขก</u> <u>ตีไม้แตก</u> <u>ฟันไม้เข้า</u> (เงา)
1.1.66	อะไรเอ่ย <u>ต้นเดียวหมามุด</u> <u>ต้นสุดหมาแว้ง</u> (ละมุด, มะแว้ง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.67	อะไรเอ๋ย <u>คั่นอยู่เมืองไทย</u> <u>ปลายอยู่เมืองลาว</u> (ต้นข่อย)
1.1.68	อะไรเอ๋ย <u>ตัดโคนไม้ตาย</u> <u>ตัดปลายไม้เนา</u> (ผม)
1.1.69	อะไรเอ๋ย <u>ตัวอยู่ข้างใน</u> <u>เสียงอยู่ข้างนอก</u> (ฟ้า)
1.1.70	อะไรเอ๋ย <u>ตัวอยู่ในนา</u> <u>หน้าอยู่ในน้ำ</u> (หน้ากุ้ง – หน้าปลาแห้ง)
1.1.71	อะไรเอ๋ย <u>ตัวอยู่ในน้ำ</u> <u>ชื่ออยู่บนฟ้า</u> (ปลาดาว, จระเข้)
1.1.72	อะไรเอ๋ย <u>ตัวอยู่โลกมนุษย์</u> <u>ตรมอยู่บนสวรรค์</u> <u>อกมันอยู่บนหลังคา</u> <u>ปากมันว่าสารพัน</u> (ไก่, ดาวลูกไก่, อกไก่, ปากไก่)
1.1.73	อะไรเอ๋ย <u>ตากับยาย</u> <u>ไม่ได้เลี้ยงเปิดแต่มีไข่กิน</u> <u>ตากับยายเอาไข่มาจากไหน</u> (ไก่)
1.1.74	อะไรเอ๋ย <u>ทางโน้นก็ห้วย</u> <u>ทางนี้ก็ห้วย</u> <u>มีต้นกล้วยอยู่กลาง</u> (จมูก)
1.1.75	อะไรเอ๋ย <u>นกมีหู</u> <u>หนูมีปีก</u> <u>คางความีหาง</u> (บ้าง)
1.1.76	อะไรเอ๋ย <u>นอนหงายชี้ฟ้า</u> <u>นอนคว่ำดำเสื้อ</u> (นิ้วเท้า)
1.1.77	อะไรเอ๋ย <u>น้ำขุ่นอยู่ได้</u> <u>น้ำใสไหลจร</u> <u>เกล้าจุก</u> <u>เหมือนมอญ</u> <u>นามกรชื่อใด</u> (หอยโข่ง)
1.1.78	อะไรเอ๋ย <u>เปลือกหุ้มกระดูก</u> <u>กระดูกหุ้มเนื้อ</u> <u>เนื้อหุ้มน้ำ</u> (มะพร้าว)
1.1.79	อะไรเอ๋ย <u>ไปไม่กลับ</u> <u>กลับไม่ตื่น</u> (คนตาย)
1.1.80	อะไรเอ๋ย <u>โพล่ก็แดง</u> <u>ผลุบก็แดง</u> <u>ชอบแยงรู</u> (ดวงอาทิตย์)
1.1.81	อะไรเอ๋ย <u>พระก็ไม่ใช้พระ</u> <u>เณรก็ไม่ใช้เณร</u> <u>ต้องประเคน 2 มือ</u> (กระต่ายขูดมะพร้าว)
1.1.82	อะไรเอ๋ย <u>พระหนอยนอนกลาง</u> <u>พระนางนอนริม</u> (ไม้ขีดไฟ)
1.1.83	อะไรเอ๋ย <u>มาจากเมืองแขก</u> <u>ตีไม้แตก</u> <u>ฟันไม้เข้า</u> (เงา)
1.1.84	อะไรเอ๋ย <u>มีแขนแต่ไม่มีขา</u> <u>มีขาแต่ไม่มีแขน</u> (เสื้อ, กางเกง)
1.1.85	อะไรเอ๋ย <u>มีหัวสองหัว</u> <u>มีตัวอันเดียว</u> (ไม้คาน)
1.1.86	อะไรเอ๋ย <u>มูทุที่โคนมีขน</u> <u>คนเกิดก่อนอยู่ล่าง</u> <u>คนเกิดหลังอยู่บน</u> (เขาสัตว์, หูสัตว์)
1.1.87	อะไรเอ๋ย <u>เมื่อเล็กเป็นเครื่องกับข้าว</u> <u>แก่เฒ่าเป็นเครื่องนอน</u> (หน่อไม้)
1.1.88	อะไรเอ๋ย <u>ไม่ต้องช่วยไวกว่า</u> <u>ไอ้ที่ช่วยกลับช้า</u> (จักรยาน)
1.1.89	อะไรเอ๋ย <u>ไม่มีตีนก็รู้จักยัน</u> <u>ไม่มีฟันก็รู้จักกัด</u> (หมาก, ปูน)
1.1.90	อะไรเอ๋ย <u>ไม่มีตีนขึ้นผา</u> <u>ไม่มีตาขึ้นต้นไม้</u> <u>ไม่มีไส้กินคน</u> <u>ไม่มีขน</u> <u>เกลือกน้ำ</u> (งู, เถาวัลย์, ปลิง, ปลา)
1.1.91	อะไรเอ๋ย <u>สองขาเดินไป</u> <u>สองใบห้อยโตงเตง</u> (คนหามกระบุง)
1.1.92	อะไรเอ๋ย <u>สองคนหาม</u> <u>สามคนโศ</u> <u>คนไม่โง่</u> <u>นอนอยู่ข้างบน</u> (คนหามศพ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.93	อะไรเอ๋ย สองตีนขี้ สี่ตีนยัน ออกลูกไม้ เหมือนแม่มัน (แมลงวัน)
1.1.94	อะไรเอ๋ย สองหางขี้ สี่หางชัน แปรขาชิงกันยืนยันธรณี (หมาติดสັด)
1.1.95	อะไรเอ๋ย สูงกว่าเขา เตี้ยกว่าเรา ต่ำกว่าดิน (คันไถ)
1.1.96	อะไรเอ๋ย หน้าหนาวนอนห่าง หน้าร้อนนอนด้วย (พัด)
1.1.97	อะไรเอ๋ย หัวมุดหาง กลางมุดหู ดูสวยงาม (เข็มขัด)
1.1.98	อะไรเอ๋ย แหวกมุ้งเห็นม่าน แหวกม่านเห็นไหม แหวกไหมเห็นเม็ด แหวกเม็ดเห็นรู (ข้าวโพด)
1.1.99	อะไรเอ๋ย อยู่บนฟ้าไร้ค่า อยู่บนบาราคาแพง (ดาว)
1.1.100	อะไรเอ๋ย อยู่ในป่ามากแล้ว อยู่ในครัวลำบาก (เสื่อกระเบา, สากกระบือ)
1.1.101	อะไรเอ๋ย คมกว่าไฟ ไวกว่าลม (ลูกตา)
1.1.102	อะไรเอ๋ย เอาลูกรักไว้ข้างหลัง เอาลูกชังไว้ข้างหน้า (ลิง)
1.1.103	อะไรเอ๋ย ปิดหน้าเห็นนม ปิดหลังเห็นขน (คำว่า ขนนม)
1.1.104	อะไรเอ๋ย ต้นเท่าลำห้วย เก็บฝักไปขาย เก็บดอกไม้ไปบูชา (ดอกบัว)
1.1.105	อะไรเอ๋ย มีสองตา มีสองขาไม่มีแขนเกาะเกี่ยว ดินแน่นอยู่กับใบหู (แวนตา)
1.1.106	อะไรเอ๋ย กายอยู่ในสระ อูจระอยู่กับคน (ขี้เต่า)
1.1.107	อะไรเอ๋ย กลางคืนหัวตั้ง กลางวันหัวตก (ค้างคาว)
1.1.108	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่กับหมา แต่ลูกมาอยู่กับฝน (ตัวเห็บ, ลูกเห็บ)
1.1.109	อะไรเอ๋ย สับปะรด สับปะต่อ สับปะล่อสับปะชน สับปะติดอยู่ข้างบน (เตา และ หม้อ ข้าว)
1.1.110	อะไรเอ๋ย สี่ตีนเดินแคด แปรตีนเดินคง (วัว, ปู)
1.1.111	อะไรเอ๋ย ซ้อมมาสี่คำ นำไปใช้สี่แดง พอสิ้นแรงกลายเป็นสี่เทาต้องเอาไปทิ้ง (ถ่าน)
1.1.112	อะไรเอ๋ย ต้นเป็นไม้ ไม้เป็นตะกั่ว หัวเป็นยาง (ดินสอ)
1.1.113	อะไรเอ๋ย ตัวเดียวเหนียวปากถ้า สี่ตีนปล้ำ แพ้ตีนเดียว (กับดักหนู)
1.1.114	อะไรเอ๋ย หนั่งหุ้มขน ขนหุ้มกระดูก กระดูกหุ้มเนื้อหุ้มน้ำ (มะพร้าว)
1.1.115	อะไรเอ๋ย เปิดประตูย่าน ผ่านประตูเหล็ก ผ้าอ้อมผืนเล็ก ดากไม้แห้ง (ลิ้น)
1.1.116	อะไรเอ๋ย มีคอไม่มีหัว มีตัวไม่มีขา (เสื่อ)
1.1.117	อะไรเอ๋ย มันกินเจ็บปาก มันอยากเจ็บจมูกเอาตีนป้อนลูก เอาจมูก ป้อนปาก (แรดกินหนาม, หนู, ไก่, ช้าง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.118	อะไรเอ่ย เรือนสองเสา หน้าคาสองต๊ับ นอนไม่หลับลุกขึ้นร้องเพลง (ไก่ขัน)
1.1.119	อะไรเอ่ย ร้องดังแก๊ก แกะไปแดง แวงไปดำ ดำไปขาว (มะขาม)

รูปแบบ A_A

A_A คือการซ้ำคำที่อยู่ต่างตำแหน่งของแต่ละวรรค

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.1.120	อะไรเอ่ย โตงเตง โตงไขว้ ผู้หญิงทำให้ผู้ชายโตงเตง (ย่ำม)
1.1.121	อะไรเอ่ย รูเดียวอยู่ใต้สองรู สองรูอยู่ใต้สองลูก (ปาก, จมูก, ตา)
1.1.122	อะไรเอ่ย วารี กระด้าง ใสวารี เป ล่า (น้ำแข็งเปล่า)
1.1.123	อะไรเอ่ย มาจากเมืองจีน ตัดดินสองข้างตัดกลางครึ่งตัว ตัดหัว ตัดมือ (กางเกงขาก๊วย กับเสื้อกั๊ก)
1.1.124	อะไรเอ่ย สาวนุ่งผ้า แก่ชราผ้าไม่นุ่ง (หน่อไม้)
1.1.125	อะไรเอ่ย กลัวยกก็กลัวยไทย แต่คนทั่วไปเรียกว่ากลัวยต่างประเทศ (กลัวยแขก)
1.1.126	อะไรเอ่ย สองปีกหกหัว มีสองบาทาขาทิวา พักผ่อนยามราตรีออกหากิน (ค้างคาว)

1.2 การใช้คำสองแง่สองง่าม

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.2.1	อะไรเอ่ย กลมเท่าตัวพริ้ว ไม่อ้าขาแยงไม่เข้า (คนนุ่งกระ โจนกระเบน)
1.2.2	อะไรเอ่ย กลมล่างกลมบน มีขนตรงกลาง (ลูกตา)
1.2.3	อะไรเอ่ย กลมเหมือนกระบอกลง ดันออกหัวแดง ดันเข้าเต็มแรง หัวแดง ซีดเขียว (กระบอกลงไฟฉาย)
1.2.4	อะไรเอ่ย ขยุกๆ เอน้ำเข้า เขย่าๆ เอน้ำออก (คนบ้วนปาก)
1.2.5	อะไรเอ่ย ข้างใต้ชน ข้างบนเข่า เข้าหรือไม่เข้า เอามือคลำดู (คนสู่มปลา)
1.2.6	อะไรเอ่ย โคนเล็กปลายใหญ่ไม่ใช้ห้อยโตงเตง (แห่ปีดยุง)
1.2.7	อะไรเอ่ย ฉีกดังแควก กระแทกรูเก่า ชักออก ชักเข้ามันถึงใจ (ฉีกขนไก่ถอนหู)
1.2.8	อะไรเอ่ย ชักขึ้นชักลง ชักตรงแล้วกด น้ำพุ่งไหลหยุด (สูบน้ำมัน)
1.2.9	อะไรเอ่ย ชายหนึ่งแนบนิมน์น้อง เอวบาง (ชายพก)
1.2.10	อะไรเอ่ย ชายสามแห่หว่างกลาง ขานุช (ชายกระเบน)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
1.2.11	อะไรเอ๋ย คำมู่ทุ่ มีรูน้ำไหล (วงตาล)
1.2.12	อะไรเอ๋ย ตรงข้ามมีขน คนใช้แยงซ้ายแยงขวา เวลาเลิกใช้ห้อยหัวลงมา (แปรงสีฟัน)
1.2.13	อะไรเอ๋ย โดงเตงโดงไขว้ ผู้หญิงทำให้ผู้ชายโดงเตง (ข่าม)
1.2.14	อะไรเอ๋ย ทับกันค้อยๆ มีน้ำย่อยออกมา (โม้แป็ง)
1.2.15	อะไรเอ๋ย นารีมีรู มีเมื่อนาคู อยู่ในนารี (ต่างหู)
1.2.16	อะไรเอ๋ย เนื้อคุดเนื้ออ่อยเหลือเมื่อน้ำไหล (เด็กคุดนมแม่)
1.2.17	อะไรเอ๋ย ปลายได้ทีมรู เสียงดังฟุดฟู พองเอาพองเอา (คนสูบบุหรี่)
1.2.18	อะไรเอ๋ย โผล่ก็แดง ผลุบก็แดง ชอบแยงรู (ดวงอาทิตย์)
1.2.19	อะไรเอ๋ย มู่ทุ่ที่โคนมีขน คนเกิดก่อนอยู่ล่าง คนเกิดหลังอยู่บน (เขาสัตว์, หูสัตว์)
1.2.20	อะไรเอ๋ย ไม่ใช่สัปคน ตรงหัวมีขนคนจะใช้แยงซ้ายแยงขวา เวลาเลิกใช้ห้อยหัวลงมา (แปรงสีฟัน)
1.2.21	อะไรเอ๋ย ยาวแค่กิบ ใส่หลีบรูไหน โยกไป โยกมา น้ำพุ่งไหลปรืด (แปรงสีฟัน)
1.2.22	อะไรเอ๋ย วงกลมเหมือนพระจันทร์ กระทบก ระที่นอยู่ใต้สะคือ (กระดิ่งฝัดข้าว)
1.2.23	อะไรเอ๋ย สองขาเดินไป สองใบห้อยโดงเตง (คนหาบกระบุง)
1.2.24	อะไรเอ๋ย พุ่มๆ พู มีรูตรงกลาง มีเล็กมีกว้าง ไม่ต่างก็เห็น (ตุ้ม, ไท)
1.2.25	อะไรเอ๋ย แหวกมุ้งเห็นม่าน แหวกม่านเห็นไหม แหวกไหมเห็นเม็ด แหวกเม็ดเห็นรู (ข้าวโพด)
1.2.26	อะไรเอ๋ย อยู่ระหว่างขา ไม่อ้าไม่เห็น (ปิ่นโต)
1.2.27	อะไรเอ๋ย ถ่างขาเอาหน้าชุก (แวนตา)
1.2.28	อะไรเอ๋ย นั่งก็ห้อย ยืนก็ห้อย ร้อยทั้งร้อยเป็นของผู้ชาย (เนกไท)
1.2.29	อะไรเอ๋ย เป็นของผู้ชายไม่เล็กไม่ใหญ่ ผู้หญิงต้องใช้เมื่อได้แต่งงาน (นามสกุล)
1.2.30	อะไรเอ๋ย ข้างบนเหนือ ข้างล่างมัน (คนขุดมัน)
1.2.31	อะไรเอ๋ย ถ่างขาเอาหน้าชุก (แวนตา)

2. การใช้โวหาร

2.1 การใช้โวหารอุปมา

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.1.1	อะไรเอ๋ย กลมเท่าตัวพริ้ว ไม่อ้าขาแยงไม่เข้า (คนนุ่งกระโจนกระเบน)
2.1.2	อะไรเอ๋ย กลมเหมือนกระบอกล ดันออกหัวแดง ดันเข้าเต็มแรง หัวแดง ซีดเขียว (กระบอกลไฟฉาย)
2.1.3	อะไรเอ๋ย กลมเหมือนพระจันทร์ มีงาดั้งพัน แทงคนไม่เข้า (ข้าวเกรียบงา)
2.1.4	อะไรเอ๋ย ขุ่นข้นปานหมึกมา แกว่งน้ำ (กาแฟ)
2.1.5	อะไรเอ๋ย เขียวเหมือนพระอินทร์ บินได้เหมือนนกกศรปีกอกนกก็ไม่ใช่ (แมลงทับ)
2.1.6	อะไรเอ๋ย ชื่อเหมือนเชือก เปลือกไว้ขาย ช้าๆ สายๆ บินไปบินมา (แมลงปอ)
2.1.7	อะไรเอ๋ย คำมิดหมียิ่งดียิ่งกัด คำเหมือนหมัด ยิ่งกัดยิ่งดี (ลิ้น, ค้อน)
2.1.8	อะไรเอ๋ย ดันเท่าเข็ม ใบเต็มคลอง (ผักแว่น)
2.1.9	อะไรเอ๋ย ดันเท่าครก ใบปรกดิน (ตะไคร้)
2.1.10	อะไรเอ๋ย ดันเท่าครก ลูกคกหมื่นแสน (ต้นลาน)
2.1.11	อะไรเอ๋ย ดันเท่าปลายก้อย พระยานั่งหำรอยก็ไม่หัก (พริก)
2.1.12	อะไรเอ๋ย ดันเท่าลำเรือ ใบห่อเกลือไม่มีผิด (ต้นสน)
2.1.13	อะไรเอ๋ย ดันเท่าสายป่าน ดอกบานบนเวหา (ว่าว)
2.1.14	อะไรเอ๋ย ดันเท่าหม้อ ลูกช่อเดียว (กล้วย)
2.1.15	อะไรเอ๋ย ตัวงอเหมือนกึ่ง ฟูนฟุงน้ำตาไหล (ยานัตถ์)
2.1.16	อะไรเอ๋ย น้ำขุ่นอยู่ใต้ น้ำใสไหลจร เกล้าจุก เหมือนมอญ นามกรชื่อใด (หอยโข่ง)
2.1.17	อะไรเอ๋ย ปากเหมือนกระโถน ตะโกนตามงาน (ลำโพง)
2.1.18	อะไรเอ๋ย ฟุ้งเหมือนจรวด มีหนวดรุงรัง (ปลาหมึก)
2.1.19	อะไรเอ๋ย ยุ่งเหมือนใยบัว มีตัวอยู่ตรงกลาง (แมงมุม)
2.1.20	อะไรเอ๋ย สูงเทียมฟ้า ต่ำกว่าหน้าผาเดียว (ภูเขา)
2.1.21	อะไรเอ๋ย แสงสกาขาวเหมือนเพชร มีแต่เม็ดไม่มีใบ (ดาว)
2.1.22	อะไรเอ๋ย หน้าสั้นพื้นขาวหางยาวเหมือนมังกร กินไม้ตามดงคอน นามกรชื่ออะไร (ขวาน)
2.1.23	อะไรเอ๋ย เหลืองเหมือนทอง มองเหมือนกล้วย (กล้วยสุก)

2.2 การใช้โวหารสัทพจน์

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.2.1	อะไรเอ่ย <u>ฉีกคั้งแควก</u> กระแทกรูเก่า ชักออก ชักเข้ามันถึงใจ (ฉีกขน ไก่ยอนหู)
2.2.2	อะไรเอ่ย <u>ตกต๊ับ</u> ไล่หมวกแต่ห่มผ้าแพรไปตลาด (ลูกตาล)
2.2.3	อะไรเอ่ย <u>ปลายได้ทิมรุ</u> เสียงคังฟูคฟู พองเอาพองเอา (คนสูบฟุตบอลล)
2.2.4	อะไรเอ่ย <u>ส่งเสียงเอ๊ะๆ</u> จะว่าแพะก็ไม่ใช่ (คนใบ้)
2.2.5	อะไรเอ่ย <u>หญิงนอนหงาย</u> ชายนอนคว่ำ ปลุๆปล้ำๆ <u>น้ำไหลจ๊อก</u> (โม)
2.2.6	อะไรเอ่ย <u>เด็กก็ไม่ใช่</u> เด็กเดินต๊อกต๊อกอยู่ข้างฝา (นาฬิกา)
2.2.7	อะไรเอ่ย <u>ร็อดคั้งแก๊ก</u> เกะไปแดง แทะไปดำ ต่ำไปขาว (มะขาม)
2.2.8	อะไรเอ่ย <u>เข้าไปในครัว</u> เขามีคตัดหัวร็องให้โฮ โฮ (หัวหอม)
2.2.9	อะไรเอ่ย <u>นั่งบนหัวตอหัวร็อกคักๆ</u> (หม้อข้าวบนเตากำลังเดือด)
2.2.10	อะไรเอ่ย <u>เสียงคั้งโป๊งเป๊ง</u> ใครเห็นแล้วเกรง อวดเก่งนอนโลง (ปืน)

2.3 การใช้โวหารปฏิบัติพจน์

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.1	อะไรเอ่ย <u>กลมแต่ปากกั้นลำ</u> เกลือกพื้นยามกิน (กะละมัง)
2.3.2	อะไรเอ่ย <u>กลมล่างกลมบน</u> มีขนตรงกลาง (ลูกตา)
2.3.3	อะไรเอ่ย <u>กลมเหมือนกระบอก</u> ดันออกหัวแดง ดันเข้าเต็มแรง หัวแดง ซีดเขียว (กระบอกไฟฉาย)
2.3.4	อะไรเอ่ย <u>กลับไป กลับมา</u> เล่นบนเวหา เด็กว่าดีจริง (ข้าวเกรียบว่าว)
2.3.5	อะไรเอ่ย <u>กลางวันเก็บใส่กระจาด</u> กลางคืนคาราคาซไปทั่วทุกแดน (ดาว)
2.3.6	อะไรเอ่ย <u>กลางวันมันพักผ่อน</u> ตื่นนอนในราตรี (หึ่งห้อย)
2.3.7	อะไรเอ่ย <u>กินข้างล่าง</u> ขี้ข้างบน (กบไสไม้)
2.3.8	อะไรเอ่ย <u>เกิดจากไฟ</u> หายไปกับลม (ควัน)
2.3.9	อะไรเอ่ย <u>แก่เป็นที่นอน</u> อ่อนเป็นที่นอน (หน่อไม้)
2.3.10	อะไรเอ่ย <u>แกงปลาไม่รู้ล้อย</u> แกงส้มไม่รู้ล้อย (แกงปลาสด, แกงส้มมะดัน)
2.3.11	อะไรเอ่ย <u>ขยุกๆ</u> เอน้ำเข้า เขย่าๆเอน้ำออก (คนบ้วนปาก)
2.3.12	อะไรเอ่ย <u>ข้างนอกสุกใส</u> ข้างในเป็นโพรง (มะพร้าว)
2.3.13	อะไรเอ่ย <u>ขี้มอดค้าง</u> ขี้ข้างลอด (ใยแมงมุม)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.14	อะไรเอ๋ย โคนเล็กปลายใหญ่ไม่ใช่ห้อยโคงเตง (แห่ปี๊ดยุง)
2.3.15	อะไรเอ๋ย ฉีกคังแควก กระแทกรูเก่า ชักออก ชักเข้ามันถึงใจ (ฉีกขนไก่ยอนหู)
2.3.16	อะไรเอ๋ย ชักขึ้นชักลง ชักตรงแล้วกด น้ำพุ่งไหลหยด (สูบน้ำมัน)
2.3.17	อะไรเอ๋ย ชื่อเหมือนเชือก เปลือกไว้ขาย ซ้ำๆ สายๆ บินไปบินมา (แมลงปอ)
2.3.18	อะไรเอ๋ย เข้าโผล่ เย็นผลุบ (ดวงอาทิตย์)
2.3.19	อะไรเอ๋ย คำสะอาด ขาวสกปรก (กระดานดำ)
2.3.20	อะไรเอ๋ย เด็กค่านอนมุ้งขาว เรือปั้นหยาทาสีเขียว (น้อยหน้า)
2.3.21	อะไรเอ๋ย ต้นอยู่เมืองไทย ปลายอยู่เมืองลาว (ต้นข่อย)
2.3.22	อะไรเอ๋ย ตรงข้ามมีขน คนใช้แยงซ้ายแยงขวา เวลาเลิกใช้ห้อยหัวลงมา (แปรงสีฟัน)
2.3.23	อะไรเอ๋ย ตัดโคนไม่ตาย ตัดปลายไม่เนา (ผม)
2.3.24	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่ในน้ำ ชื่ออยู่บนฟ้า (ปลาดาว, จระเข้)
2.3.25	อะไรเอ๋ย นอนหงายชี้ฟ้า นอนคว่ำดำเสื้อ (นิ้วเท้า)
2.3.26	อะไรเอ๋ย น้ำขุ่นอยู่ได้ น้ำใสไหลจร เกล้าจุก เหมือนมอญ นามกรชื่อใด (หอยโข่ง)
2.3.27	อะไรเอ๋ย เป็นแผ่นๆ แขนงไว้ ฉีกแผ่นเก่าทิ้งไป แผ่นใหม่เก่าทิ้งไป แผ่นใหม่ก็มา (ปฏิทิน)
2.3.28	อะไรเอ๋ย เปิดฉับ ใส่ฉุบ ปิดปั๊บ เดินปั๊บ (พระบิณฑบาต)
2.3.29	อะไรเอ๋ย ไปไม่กลับ กลับไม่ตื่น (คนตาย)
2.3.30	อะไรเอ๋ย มูทุที่โคนมีขน คนเกิดก่อนอยู่ล่าง คนเกิดหลังอยู่บน (เขาสัตว์, หูสัตว์)
2.3.31	อะไรเอ๋ย เมื่อเล็กเป็นเครื่องกับข้าว แก่แต่เป็นเครื่องนอน (หน่อไม้)
2.3.32	อะไรเอ๋ย เมื่อเล็กๆ แน่นหนักหนา เมื่อชราหลวม โพรก (มะขาม)
2.3.33	อะไรเอ๋ย ไม่ใช่สัปคน ตรงหัวมีขนคนจะใช้แยงซ้ายแยงขวา เวลาเลิกใช้ห้อยหัวลงมา (แปรงสีฟัน)
2.3.34	อะไรเอ๋ย ยาวแค่คืบ ใส่หลืบรูไหน โยกไป โยกมา น้ำพุ่งไหลปรืด (แปรงสีฟัน)
2.3.35	อะไรเอ๋ย ยิ่งเก็บยิ่งเก่า ยิ่งใช้ยิ่งใหม่ (ทางเดิน)
2.3.36	อะไรเอ๋ย ยิ่งตัดยิ่งยาว (ถนน)
2.3.37	อะไรเอ๋ย ยิ่งอยู่ยิ่งสั้น (อายุคน)
2.3.38	อะไรเอ๋ย มาเข้ากลับเย็น (ดวงอาทิตย์)
2.3.39	อะไรเอ๋ย ลายพร้อยๆ เป็นระเบียบ บ้างก็เรียบ บ้างก็คัง (คนอ่านหนังสือ)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.3.40	อะไรเอ๋ย สูงกว่าเขา <u>เตี้ยกว่าเรา</u> ต่ำกว่าดิน (คันไถ)
2.3.41	อะไรเอ๋ย สูงเทียมฟ้า <u>ต่ำกว่า</u> หน้าผาเดียว (ภูเขา)
2.3.42	อะไรเอ๋ย หนอง <u>น้อย</u> ปลา <u>มาก</u> พวงนากलगวนสาวน้อย หน้า <u>นวล</u> นั่งอยู่ <u>ขอบ</u> สระ (หม้อข้าว)
2.3.43	อะไรเอ๋ย <u>หน้า</u> หนาว <u>นอน</u> ห่าง <u>หน้า</u> ร้อน <u>นอน</u> ด้วย (พัด)
2.3.44	อะไรเอ๋ย <u>หัว</u> มุด <u>หาง</u> กลาง <u>มุด</u> หู <u>คู</u> สวย <u>งาม</u> (เข็มขัด)
2.3.45	อะไรเอ๋ย <u>หัว</u> อยู่ <u>ใต้</u> ดิน <u>ตัว</u> บิน <u>ขึ้น</u> ฟ้า (มันนก)
2.3.45	อะไรเอ๋ย <u>ห้าม</u> หัว <u>ห้าม</u> ท้าย <u>ใช้</u> ตรงกลาง (ไม้เช็ดก้น)
2.3.46	อะไรเอ๋ย <u>เอา</u> ลูก <u>รัก</u> ไว้ <u>ข้าง</u> หลัง <u>เอา</u> ลูก <u>ชัง</u> ไว้ <u>ข้าง</u> หน้า (ลิง)
2.3.47	อะไรเอ๋ย <u>มอง</u> ไกล <u>ๆ</u> เห็น <u>ก้อน</u> หิน <u>ดิน</u> ทราย <u>มอง</u> ไกล <u>ๆ</u> เป็น <u>ดวง</u> ส่อง <u>ไส</u> สี <u>เหลือง</u> (ดวงจันทร์)
2.3.48	อะไรเอ๋ย <u>หัว</u> แหลม <u>ท้าย</u> ทุ <u>ง</u> ไป <u>ดู</u> มา (เตารีด)
2.3.49	อะไรเอ๋ย <u>กลาง</u> คืน <u>หัว</u> ตั้ง <u>กลาง</u> วัน <u>หัว</u> ตก (ค่างคาว)
2.3.50	อะไรเอ๋ย <u>สาว</u> นุ่ง <u>ผ้า</u> <u>แก่</u> ชรา <u>ผ้า</u> ไม่ <u>นุ่ง</u> (หน่อไม้)
2.3.51	อะไรเอ๋ย <u>ตัว</u> มัน <u>เป็น</u> เหล็ก <u>ยาว</u> เล็ก <u>ปาก</u> หนา <u>จับ</u> สิ่ง <u>ขวาง</u> หน้า <u>คาบ</u> ไป <u>คาบ</u> มา <u>ได้</u> ดังใจ (กุญแจเลื่อน)
2.3.52	อะไรเอ๋ย <u>ข้าง</u> บน <u>มี</u> น้ำ <u>ข้าง</u> ล่าง <u>มี</u> หนอน (รังผึ้ง)
2.3.53	อะไรเอ๋ย <u>ข้าง</u> บน <u>ก็</u> ขะ <u>ข้าง</u> ล่าง <u>ก็</u> ขะ <u>กลาง</u> มา <u>สะ</u> กัน (ขนตา)
2.3.54	อะไรเอ๋ย <u>กลาง</u> วัน <u>มัน</u> พัก <u>ผ่อน</u> ตื่น <u>นอน</u> ใน <u>ราตรี</u> <u>ตาม</u> ท้อง <u>ที่มี</u> แสง <u>อัคคี</u> ติด <u>กัน</u> (หิ่งห้อย)
2.3.55	อะไรเอ๋ย <u>ชื่อ</u> อยู่ <u>บน</u> ฟ้า <u>กาย</u> อยู่ <u>ใน</u> น้ำ (ปลาดาว)
2.3.56	อะไรเอ๋ย <u>ประ</u> ตูป <u>ิด</u> <u>หลัง</u> คา <u>เปิด</u> (คอกวัว, คอกควาย)
2.3.57	อะไรเอ๋ย <u>ฝั่ง</u> แค <u>ด</u> สด <u>รด</u> น้ำ <u>ให้</u> ข <u>(ข้าว</u> ตอก)
2.3.58	อะไรเอ๋ย <u>ไม่</u> ถูก <u>ไม้</u> แพ <u>ง</u> หัว <u>แดง</u> กัน <u>เปียก</u> (บุหรี)

2.4 การใช้โวหารบุคลาธิษฐาน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
2.4.1	อะไรเอ๋ย กลางวันเก็บใส่กระจาด กลางคืนคาราคาซัง ไปทั่วทุกแดน (ดาว)
2.4.2	อะไรเอ๋ย กลางวันมันพักผ่อน ตื่นนอนในราตรี (หิ้งห้อย)
2.4.3	อะไรเอ๋ย กะลาซีกเดียวเดินข้ามทะเลได้ (พระจันทร์)
2.4.4	อะไรเอ๋ย กินเมา เป่าคัง (เหล้าปี--เล่าปี)
2.4.5	อะไรเอ๋ย กูอยู่ใต้ดิน มึงกินกูไม่ได้ กระดุกหุ้มไม้ มึงเถิดกูไม่ได้ (ปลาไหล , เต่า)
2.4.6	อะไรเอ๋ย แก่หลังค่อม เดินอ้อมปลวก ลงไม้ไผ่นอนตายรูกกลาง (หน่อไม้)
2.4.7	อะไรเอ๋ย ฉีกคังแควก กระแทกรูเก่า ชักออก ชักเข้ามันถึงใจ (ฉีกขนไก่ยอนหู)
2.4.8	อะไรเอ๋ย คำพูดคำว่ายชักไส้ออกมาเต็ม (เข็มเย็บผ้า)
2.4.9	อะไรเอ๋ย ตกคืบใส่หมวกแต่ห่มผ้าแพรไปตลาด (ลูกตาล)
2.4.10	อะไรเอ๋ย ปากเหมือนกระโถน ตะโกนตามงาน (ลำโพง)
2.4.11	อะไรเอ๋ย แปรดินเดินคงสองพระองค์ร้องไห้(ควาย, วัวลากเกวียน)
2.4.12	อะไรเอ๋ย ผักหนึ่งจ่ายตลาด (ผักกระเฉด)
2.4.13	อะไรเอ๋ย พูดจู้คุยจ้อ ตัดพ้ออยู่คนเดียว (วิทยุ)
2.4.14	อะไรเอ๋ย มะลุม มะลา เดินวันยังค่ำไม่เห็นรอย (นาฬิกา)
2.4.15	อะไรเอ๋ย ยักคิ้วหลิวตาทำท่าล้อเลียน (นุหรี)
2.4.16	อะไรเอ๋ย เล็กๆ นุ่นผ้า โตขึ้นมาเอาผ้าโพกหัว (มะเขือ)
2.4.17	อะไรเอ๋ย วงกลมเหมือนพระจันทร์ กระแทก กระทั่งอยู่ใต้สะดือ (กระดิ่งฝัดข้าว)
2.4.18	อะไรเอ๋ย สองเสา จากสองต้น กลางคืนนอนไม่หลับลุกขึ้นร้องเพลง (ไก่)
2.4.19	อะไรเอ๋ย หลายลีนกินจูไม่คุดัน (ฟูก)
2.4.20	อะไรเอ๋ย หน้าที่มืออยู่คูแล้วว่าง (หนังตา)
2.4.21	อะไรเอ๋ย เรือนสองเสา หล้าคาสองคืบ นอนไม่หลับลุกขึ้นร้องเพลง (ไก่ขัน)

3. การเล่นภาษา

3.1 คำพวน

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.1.1	อะไรเอ่ย ช้างขี้ ปี่แจ๋ง ข้าวเหนงเดี๋ย (ขี้ช้าง, แจ่งจี่, ข้าวเหนียวแดง)
3.1.2	อะไรเอ่ย เขียวทั่วสกล ผู้คนทั้งเกลียดทั้งกลัว (เขียวหนึ่ = ขี้เหนียว)
3.1.3	อะไรเอ่ย จับหางปิ่น ยิงฟันแหง (ขนไก่แยงหู)
3.1.4	อะไรเอ่ย เจ๊กขายไทยเขียน (เทียนไข)
3.1.5	อะไรเอ่ย ชายคนหนึ่งวิ่งถือไม้เข้าไปในไร่ ถามว่าเขาปีอะไร (ปีไข่ = ไปจี่)
3.1.6	อะไรเอ่ย โกงกางข้างขี้ ปี่แจ๋ง ข้าวเหนงเดี๋ย (ขี้ช้าง, แจ่งจี่, เหนียวแดง)
3.1.7	อะไรเอ่ย ส้วบาย จาปลาริม อรีค้อย (สายบัว, จิมปลาร้า, อร่อยดี)

3.2 คำพ้องเสียงและพ้องรูป

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.2.1	อะไรเอ่ย กลมเหมือนพระจันทร์ มีงาดังฟัน แทงคนไม่เข้า (ข้าวเกรียบงา)
3.2.2	อะไรเอ่ย กินก่อนวัด (เบ็ด)
3.2.3	อะไรเอ่ย คนไทยมีดีอยู่ที่ตรงไหน (ดีอยู่ที่ดับ)
3.2.4	อะไรเอ่ย ทหารอยู่ในวัง ไม่สั่งไม่ออกมา (น้ำมูก)
3.2.5	อะไรเอ่ย ไบท่วมหัว มีตาครอบตัว (สับปะรด)
3.2.6	อะไรเอ่ย ประเทศไทยมีอะไรครอบคลอง (สะพาน)
3.2.7	อะไรเอ่ย มนุษย์หญิงชายไม่ตายต้องลิ้ม (ตา)
3.2.8	อะไรเอ่ย มีตาครอบหัวเอาตัวไม่รอด (สับปะรด)
3.2.9	อะไรเอ่ย มีสองขาพันหัว (แจก)
3.2.10	อะไรเอ่ย แม่ชีขาวขาววังไม่รับสั่งไม่ออก (น้ำมูก)
3.2.11	อะไรเอ่ย รถคันหน้าเบรก คนขับรด คันหลังจะทำอย่างไร (เกาหลัง)
3.2.12	อะไรเอ่ย สีเหลืองมยาวๆ ไม่กินข้าวมีที่วัด (ไม้บรรทัด)
3.2.13	อะไรเอ่ย อยู่ได้เขา (ใบหูสัตว์ที่มีเขา)
3.2.14	อะไรเอ่ย เกิดมาน่าเวทนา มีตาครอบตัว (สับปะรด)

3.3 แปลความหมายจากคำถาม

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.1	อะไรเอ๋ย กินเมา เป่าดัง (เหล้าปี--เล่าปี)
3.3.2	อะไรเอ๋ย ขนมอะไรที่แข็ง (ขนมกรก)
3.3.3	อะไรเอ๋ย ข้างนอกประตูไม้ ข้างในประตูเหล็ก ผ้าอ้อมผืนเล็ก ตากไม้แห้ง (ริมฝีปาก, ฟัน ,ลิ้น)
3.3.4	อะไรเอ๋ย เขาไม่มีหิน (ปลวก)
3.3.5	อะไรเอ๋ย เขาให้เป็นซี แต่ไม่มีสีด (กล้วยบวชชี)
3.3.6	อะไรเอ๋ย คนใส่แว่นเกี่ยวกับอะไร (หู)
3.3.7	อะไรเอ๋ย จังหวัดสองเอก เขียนแบบตัวเลขคืออะไร (101)
3.3.8	อะไรเอ๋ย ชื่อเป็นม้าสีขาวแต่มีลายผู้ชายชอบขี่ (ผ้าขาวม้า)
3.3.9	อะไรเอ๋ย ชื่ออยู่ในครัว ตัวอยู่ในราชการ (กระจำ)
3.3.10	อะไรเอ๋ย ดอกอะไรเอ๋ยไม่มีใครเกลียด (ดอกรัก)
3.3.11	อะไรเอ๋ย ดันเท่าเข็ม ใบเต็มคลอง (ผักแว่น)
3.3.12	อะไรเอ๋ย ดันเท่าครก ใบปรกดิน (ตะไคร้)
3.3.13	อะไรเอ๋ย ดันเท่าครก ลูกคกหมื่นแสน (ต้นลาน)
3.3.14	อะไรเอ๋ย ดันเท่าปลายก้อย พระยานั่งหำร้อยก็ไม่หัก (พริก)
3.3.15	อะไรเอ๋ย ดันเท่าลำเรือ ใบห่อเกลือไม่มีด (ต้นสน)
3.3.16	อะไรเอ๋ย ดันเท่าสายป่าน ดอกบานบนเวหา (ว่าว)
3.3.17	อะไรเอ๋ย ดันเท่าหม้อ ลูกช่อเดียว (กล้วย)
3.3.18	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่ใกล้น้ำ มีนามว่าพระศาสดา (พุทธรักษา)
3.3.19	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่ข้างใน เสียงอยู่ข้างนอก (ฟ้า)
3.3.20	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่ในนา หน้าอยู่ในน้ำ (หน้ากุง – หน้าปลาแห้ง)
3.3.21	อะไรเอ๋ย ตากับยายไม่ได้เลี้ยงเปิดแต่มีไข่กิน ตากับยายเอาไข่มาจากไหน (ไก่)
3.3.22	อะไรเอ๋ย นกมีค่าบรรดาศักดิ์สูง (นกขุนทอง)
3.3.23	อะไรเอ๋ย นกสิบตัว บินชนตอตายแปดตัวเหลือก็ตัว (สิบตัว)
3.3.24	อะไรเอ๋ย นกอะไรใหญ่กว่านกบ้าน (นกเขา)
3.3.25	อะไรเอ๋ย น้ำอะไรตกไม่ร่วง (น้ำค้าง)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.26	อะไรเอ๋ย บ้านหนึ่งเกรงสัตว์ร้ายนานา (บ้านป่า)
3.3.27	อะไรเอ๋ย บ้านหนึ่งตรงข้ามกับบ้านใน (บ้านนา)
3.3.28	อะไรเอ๋ย บ้านหนึ่งหลังตั้งอยู่บนเสาเดียว (ศาลพระภูมิ)
3.3.29	อะไรเอ๋ย ผักหนึ่งมีอำนาจ (ผักตบ)
3.3.30	อะไรเอ๋ย พระอะไรใหญ่กว่าวัด (พระนคร)
3.3.31	อะไรเอ๋ย พี่แก่คน น้องแก่คน มีส้ม 10 ผล แบ่งกันจะได้คนละกี่ผล (1 ผล)
3.3.32	อะไรเอ๋ย มะหนึ่งร้อนฉ่า (มะไฟ)
3.3.33	อะไรเอ๋ย มะหนึ่งพญางู (มะโรง)
3.3.34	อะไรเอ๋ย มะอะไรที่ไม่ยอมถอย (มะดัน)
3.3.35	อะไรเอ๋ย ม้าชี้ที่หน้าท้อง (ม้าไสน้ำแข็ง)
3.3.36	อะไรเอ๋ย ไม่เคยเจ็บ (โกดัง)
3.3.37	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่ในน้ำ ชื่ออยู่บนฟ้า (ปลาดาว, จระเข้)
3.3.38	อะไรเอ๋ย ตัวอยู่โลกมนุษย์บุตรมันอยู่บนสวรรค์ ออกมันอยู่บนหลังคา ปากมันว่าสารพัน (ไก่, คาวลูกไก่, อกไก่, ปากไก่)
3.3.39	อะไรเอ๋ย ลมอะไร ทำให้คนใจโอนเอน (ลมปาก)
3.3.40	อะไรเอ๋ย วัวสามตัวแบ่งให้ตากับยายสองคน จะได้คนละกี่ตัว (1 ตัว)
3.3.41	อะไรเอ๋ย สองไม่ตรง (ยี่เก)
3.3.42	อะไรเอ๋ย ลีศอก บรรทม (วานร)
3.3.43	อะไรเอ๋ย หน้าที่มีอยู่ดูแล่วงว (หนังตา)
3.3.44	อะไรเอ๋ย อยู่หน้าเลขสิบเอ็ด (สิบ)
3.3.45	อะไรเอ๋ย กะลาดำคว่ำบนดิน (ขี้ควาย)
3.3.46	อะไรเอ๋ย ชื่อคำแรกคล้ายปีศาจนำหวาดกลัว ชื่อคำหลังนั้นเกลือกกลัวกับตัวตน (ผีเสื้อ)
3.3.47	อะไรเอ๋ย ชื่อแรกเป็นของเหม็น ชื่อหลังเป็นของแข็งดอกแกงกินได้ (ดอกขี้เหล็ก)
3.3.48	อะไรเอ๋ย ชื่อคล้ายคล้ายกิริยาสัตว์ มีทั้งในวัด และตามสวน (มะขวิด)
3.3.49	อะไรเอ๋ย ลีอะไรเอ๋ย ทำให้เกิดสงคราม (ลีดา)
3.3.50	อะไรเอ๋ย นาอะไรเอ๋ย ไม่มีต้นข้าว (นาเกลือ, นาทุ่ง)
3.3.51	อะไรเอ๋ย รูอะไรเอ๋ย กินด้วย (รูเข็ม)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.52	อะไรเอ่ย ปลาอะไรเอ่ย มีสองหัว (ปลาทู)
3.3.53	อะไรเอ่ย ม้าอะไรเอ่ยไม่เคยวิ่งอยู่ตั้งแต่เกิด (ม้านั่ง)
3.3.54	อะไรเอ่ย หนึ่งอะไรเอ่ย ชื่อคล้ายพี่ชายของพ่อ (หนึ่งตะลุง)
3.3.55	อะไรเอ่ย กุ้งอะไรเอ่ยอยู่ในตัวคน (กุ้งยิง)
3.3.56	อะไรเอ่ย จังหวัดอะไรเอ่ยที่มีชื่อเกินร้อย (จังหวัดร้อยเอ็ด)
3.3.57	อะไรเอ่ย กลัวอะไรเอ่ยกินไม่ได้ (กลัวไม้)
3.3.58	อะไรเอ่ย ไก่อะไรเอ่ย ที่ไม่ยอมขัน (ไก่ตัวเมีย)
3.3.59	อะไรเอ่ย ตำบลอะไรเอ่ยอยู่ชายทะเล คนชอบไปเสซา มีหีบอยู่เจ็ดใบ (สัตหีบ)
3.3.60	อะไรเอ่ย ปลาอะไรเอ่ยเดินได้ (ปลาตีน)
3.3.61	อะไรเอ่ย พระอะไรเอ่ย คนไม่เคยมองเห็น (พระพาย)
3.3.62	อะไรเอ่ย วงอะไรเอ่ยคนไม่เคยชอบ (วงเวง)
3.3.63	อะไรเอ่ย สัตว์อะไรเอ่ย ไม่ใช่ควายไม่ใช่วัวตามตัวมีบั้ง (ม้าลาย)
3.3.64	อะไรเอ่ย กวางอะไรเอ่ยที่ไม่มีขาและเขา (กวางตุ้ง)
3.3.65	อะไรเอ่ย โคอะไรเอ่ยที่ไม่มีขา (โคคาโคล่า)
3.3.66	อะไรเอ่ย ดงอะไรเอ่ยไม่รู้จักลูก (ดงคิบ)
3.3.67	อะไรเอ่ย ปลาอะไรเอ่ยไม่มีไข่แต่มีลูก (ปลาวาฬ, ปลาโลมา)
3.3.68	อะไรเอ่ย แม่น้ำอะไรเอ่ย มีบรรดาศักดิ์สูง (แม่น้ำเจ้าพระยา)
3.3.69	อะไรเอ่ย ถนนอะไรเอ่ยใหญ่ที่สุด (ถนนรองเมือง)
3.3.70	อะไรเอ่ย เด็กคนหนึ่ง นั่งอยู่ใต้ต้นจันทน์ เห็นวัวชนกัน เด็กคนนั้น ชื่ออะไร (จันทะโครบ)
3.3.71	อะไรเอ่ย ถ้างูเป็นสัตว์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก อะไรใหญ่กว่างู (รูงู)
3.3.72	อะไรเอ่ย นกอะไรเอ่ยไม่มีปีก (นกหวีด)
3.3.73	อะไรเอ่ย ปลาเป็นชื่อกริยาไปๆ มาๆ ไม่อยู่กับที่ (ปลาไหล)
3.3.74	อะไรเอ่ย แมงอะไรเอ่ยไม่ยอมอยู่กลาง (แมงมุม)
3.3.75	อะไรเอ่ย แหวนกับแหวนชนกันกลางอากาศ เกิดเป็นสัตว์อะไร (วัว)
3.3.76	อะไรเอ่ย อาหลับกลัวอะไร (กลัวหลานปลุก)
3.3.77	อะไรเอ่ย ยุงอะไรเอ่ยที่ไม่กินเลือดคน (ยุงใจบุญ หรือยุงใจดี)

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.3.78	อะไรเอ๋ย ปลาอะไรเอ๋ยเล็กที่สุดในโลก (ปลาป่น)
3.3.79	อะไรเอ๋ย อำเภออะไรมีผู้ชายมากที่สุด (อำเภอชุมพวง)
3.3.80	อะไรเอ๋ย เดือนอะไรเอ๋ยมี 40 วัน (เดือนกุมภาพันธ์)
3.3.81	อะไรเอ๋ย เดือนอะไรมี 28 วัน (ทุกเดือน)
3.3.82	อะไรเอ๋ย คายอย่างไรดีที่สุด (แก้ตาย)
3.3.83	อะไรเอ๋ย ลิงอะไรมี 4 หู (ลิงตองกระจก)
3.3.84	อะไรเอ๋ย พระอะไร มองไม่เห็น (พระปิดตา)
3.3.85	อะไรเอ๋ย คนอะไรเอ๋ย มีแต่หัว (คนลืมตัว)
3.3.86	อะไรเอ๋ย มันอะไร เปลือกนอกสีเขียว ข้างในสีแดง (มันคือแดงโม)
3.3.87	อะไรเอ๋ย คนบินได้เป็นอะไร (เป็นไปไม่ได้)
3.3.88	อะไรเอ๋ย มันอะไรหาไม่เจอ (มันอยู่ไหนวะ)
3.3.89	อะไรเอ๋ย หมาอะไรเดินไปสายหัวไป (หมากลุ่มใจ)
3.3.90	อะไรเอ๋ย สีนํ้าตาลหวานจ้อย ยิ่งกินยิ่งอร่อย หลากหลายรสชาติ (ช็อกโกแลต)
3.3.91	อะไรเอ๋ย ไคโนเสาร์ คัดหางแล้วเป็นอะไร (เป็นแผล)
3.3.92	อะไรเอ๋ย ผัดเผ็ดปลาถูกใส่อะไรจึงจะอร่อย (ใส่ปาก)
3.3.93	อะไรเอ๋ย หมูอะไรมีสองหาง (หมูสองตัว)
3.3.94	อะไรเอ๋ย ปลาอะไรชี้เค้าเกาะ (ปลาเผา)
3.3.95	อะไรเอ๋ย ชีอะไรไม่อยู่วัด (She go to School)
3.3.96	อะไรเอ๋ย รถไฟมีทั้งหมดกี่ขา (สองขา คืบขาขึ้นและขาล่อง)
3.3.97	อะไรเอ๋ย ชีอะไรมาทั้งปี (ชีวาส รีกัลปี)
3.3.98	อะไรเอ๋ย อะไรที่ขึ้นหน้าขึ้นตาคนไทยมากที่สุด (สิ่ว)
3.3.99	อะไรเอ๋ย ถังรถไฟชนกับเครื่องบิน จะเหลืออะไร (เหลือเชื้อ)
3.3.100	อะไรเอ๋ย ห้องนำสีขาว ชั้นสีแดง แปรงสีอะไร (สีฟัน)
3.3.101	อะไรเอ๋ย วารี กระด้าง ไส่วารี เป่ ล่า (น้ำแข็งเปล่า)

3.4 ตัดหรือรวมสระ พยัญชนะในคำถามมาเป็นคำตอบ

ข้อที่	ปริศนาคำทายของไทย
3.4.1	อะไรเอ๋ย ควายถูกตัดหัวตัดหางเหลือกลางเท่าไร (วา)
3.4.2	อะไรเอ๋ย ทำอย่างไรถึงจะลงจากต้นไม้ (ตัดสระอ้อออก)
3.4.3	อะไรเอ๋ย ปลาฉลามตัดหัวตัดหางเป็นอะไร (ลา)
3.4.4	อะไรเอ๋ย อยู่ใต้สะพานพุทธ (สระอุ)
3.4.5	อะไรเอ๋ย อยู่บนวัด (ไม้หันอากาศ)
3.4.6	อะไรเอ๋ย อยู่บนหัวเด็ก (ไม้ไต่คู้)
3.4.7	อะไรเอ๋ย ปิดหน้าเห็นนม ปิดหลังเห็นขน (คำว่า ขนม)
3.4.8	อะไรเอ๋ย อยู่บนบ้าน (ไม้โท)
3.4.9	อะไรเอ๋ย ตัดหัวตัดหาง เหลือกลางวาเดียว (ควาย, กวาง)
3.4.10	อะไรเอ๋ย จินทำอย่างไรถึงจะจน (ตัดสระอ้อออก)
3.4.11	อะไรเอ๋ย แหวนกับแหวนชนกันกลางอากาศ เกิดเป็นสัตว์อะไร (วัว)

ภาคผนวก ง

วัฒนธรรมจีน

วัฒนธรรมจีน

1. วัฒนธรรมทางวัตถุ

1.1 การแต่งกาย

วัฒนธรรมจีน การแต่งกาย

tóu dài lǜ màozi shēn chuān zǐ qí páo
 头戴绿帽子，身穿紫旗袍，
 xiǎoxiǎo zhīma zǐ dùzi quán zhuāng mǎn qiézi
 小小芝麻籽，肚子全装满。(茄子)

ใส่หมวกสีเขียว ส่วนที่พ่ำสีม่วง ในท้องเต็มไปด้วยงาเล็กๆ (มะเขือ)

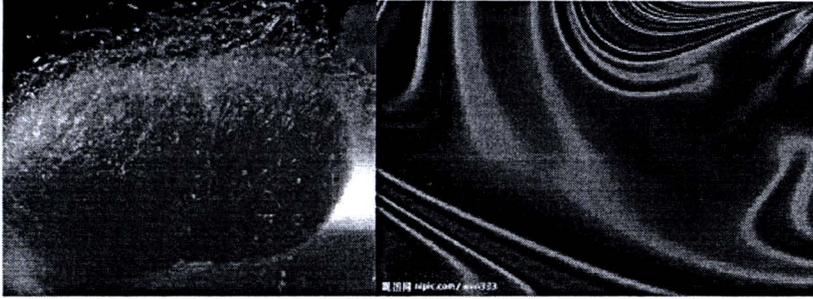

ปริศนาคำทายนี้เปรียบที่พ่ำเป็นเสื้อของมะเขือ ซึ่งเป็นปริศนาคำทายที่ทำให้เห็นถึงวัฒนธรรมการแต่งกายชุดที่พ่ำ เสื้อกระโปรงฉีเผ่าหรือที่พ่ำเกิดจากชุดผู้หญิงของชาวแมนจูเรีย ที่พ่ำในยุคแรกที่ชาวแมนจูเรียใส่จะมีความยาวไม่เกินข้อเท้า นอกจากตอนผู้หญิงชาวแมนจูเรีย แต่งงาน จึงจะใส่ที่พ่ำที่มีความยาวเกินข้อเท้า ผู้หญิงชนชาติอื่นคนแรกที่ใส่ที่พ่ำเป็นนักศึกษา เชียงไฮ้ ชุดที่พ่ำรูปแบบใหม่ที่ใส่ดึงดูดความสนใจของผู้หญิงคนอื่น ผู้หญิงคนอื่นที่พบเห็นชอบจึงสวมใส่ตาม ศตวรรษที่ 20 ชุดที่พ่ำสั้นขึ้นถึงได้เข้า ต่อมาก็พ่ำจึงเป็นที่นิยมกันทั่วไป เป็นเสื้อผู้หญิงที่นำสมัยในยุคนั้น รูปแบบของที่พ่ำมีหลากหลาย มีทั้งเสื้อคอตั้งสูงและเสื้อคอตั้งต่ำ แขนเสื้อและตัวเสื้อก็มียาวมีสั้น

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 42-43)

cōngmíng línglì xiǎo gūniáng gàifáng búyòng zhuān hé liáng
 聪明伶俐小姑娘，盖房不用砖和梁，
 gàidé fángzi bái yòu liàng chōusī xìchóu zuò yīshang cán
 盖得房子白又亮，抽丝细稠做衣裳。(蚕)

แม่สาวน้อยคนฉลาดช่างปราดเปรียว เธอสร้างบ้านโดยไม่ใช้อิฐและคาน
 สร้างบ้านได้ทั้งขาวทั้งสว่าง สาวไวยาวถักทอแพรทำเสื้อผ้า (ตัวไหม)

ประเทศจีนเป็นประเทศที่ผลิตผ้าแพรและผ้าไหมเป็นประเทศแรก เล่ากันว่าสมัยของจักรพรรดิหวงตี้ที่ชื่อว่าเหลยจู่ เป็นผู้ค้นพบการเลี้ยงไหมและเทคนิคการสาวไหมและการทอไหม นักโบราณคดีเชื่อว่าเทคนิคการเลี้ยงตัวไหมและทอผ้าไหมนั้นมีประวัติศาสตร์มายาวนานมากกว่า 4,000 ปีแล้ว ผ้าแพรและผ้าไหมได้กลายเป็นผ้าที่สำคัญในพระราชสำนักสมัยโบราณและเป็นสินค้าที่สำคัญในด้านการค้าระหว่างประเทศ

ผ้าแพรและผ้าไหมของจีนในสมัยโบราณมีมากมายหลายแบบ เมื่อ 2,000 กว่าปีก่อนจากเซียนผู้เป็นนักการทูตที่มีชื่อเสียงของราชวงศ์ฮั่น ได้บุกเบิกเส้นทางไปสู่ดินแดนยุโรปและเอเชียตะวันตกที่เรียกว่า “เส้นทางสายไหม” ผ้าไหมอันงดงามของจีนนั้นก็ได้เริ่มส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ ทั้งในยุโรปและเอเชียตะวันตก ชาวตะวันตกชื่นชอบผ้าไหมของจีนเป็นอย่างมาก เล่ากันว่าในศตวรรษที่ 1 นั้นมีกษัตริย์โรมันหนึ่งเคยทรงชุดผ้าไหมของจีนเพื่อไปทอศพระเนตรละคร ทำให้เกิดการฮือฮาขึ้นทั้งโรง นับตั้งแต่นั้นมาผู้คนก็มีความหวังอยากสวมชุดไหมของประเทศจีน ดังนั้นจีนจึงได้รับฉายาว่า “ซือกั๋ว” (ประเทศแห่งไหม)

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 203

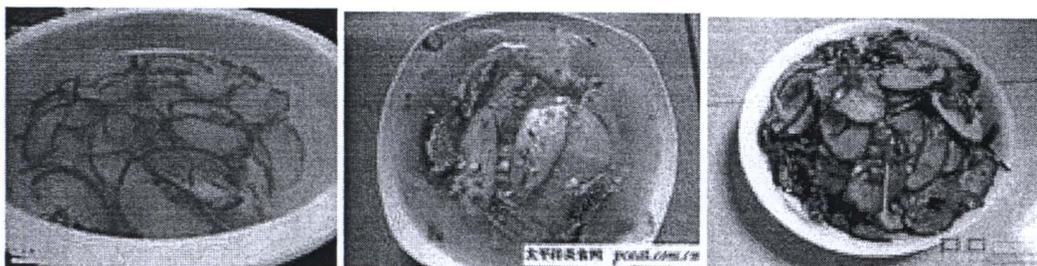
1.2 อาหารการกิน

วัฒนธรรมจีน อาหารการกิน

shēn zǐ xì yòu zhǎng lǎo le lǜ biàn huáng
 身子细又长，老了绿变黄，
 quán shēn zhǎng gē da zuò cài yòu zuò tāng huángguā
 全身长疙瘩，做菜又做汤。(黄瓜)

ร่างกายเล็กและยาว แก่แล้วเขียวเป็นเหลือง ทั่วตัวตะปุ่มตะป่ำ ทำทั้งกับข้าวและน้ำแกง

(แตงกวา)

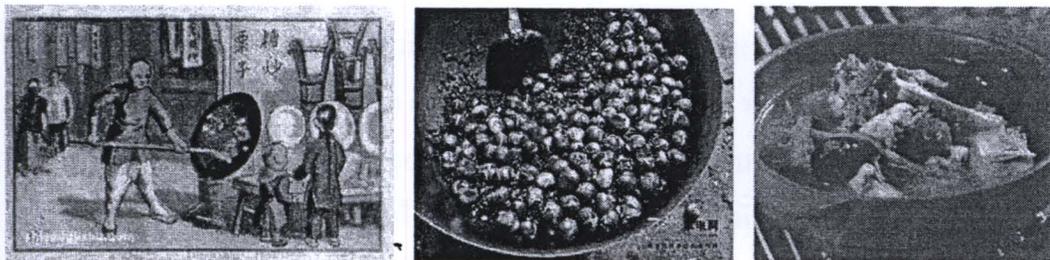

ปริศนาคำทายนี้ได้กล่าวถึงลักษณะของแตงกวา และวิธีการนำแตงกวามาทำเป็นอาหารของชาวจีน ชาวจีนชอบนำแตงกวามาทำเป็นซूपหรือแกงจืด หรือผัดกับไข่ไก่ ผัดกับพริกสด ส่วนอาหารไทยก็มีอย่างที่ใช้แตงกวามาทำ เช่น ตำแตง แตงผัดไข่ ซึ่งมีวิธีการปรุงคล้ายกัน

วัฒนธรรมการกินซूपมีตั้งแต่สมัยราชวงศ์ ชังโจว “ขอมที่จะไม่มีเนื้อ แต่จะไม่มีซूपไม่ได้” เห็นได้ว่า ซूपเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของวัฒนธรรมการกินในประเทศจีน

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน (Tan Chunhong, 2009: 26)

hóng mù hé ér yuán sì miàn fēng dé yǎn guō lǐ chǎo yī chǎo hé lǐ nèi xiāng tián lì zǐ
 红木盒儿圆，四面封得严，锅里炒一炒，盒里内香甜。(栗子)
 กล่องไม้สี่แดงรูปกลมปิด 4 ด้านได้มิดชิด ผัดคั่วมันในกระทะ เนื้อในกล่องหอมหวาน (เกาลัด)

ปริศานี้ ให้เห็นถึงลักษณะของเกาลัด ในปริศนาก็ได้กล่าวการผัดคั่วเกาลัด ซึ่งเป็นที่นิยมของชาวจีนตั้งแต่สมัยโบราณ ที่นำเกาลัดผัดคั่วกับหินเล็กๆ ผสมด้วยน้ำตาลในกระทะใหญ่ นอกจากผัดคั่วแล้ว ชาวจีนยังชอบนำเนื้อข้างในของเกาลัดมาผัดกับเนื้อไก่หรือเนื้อประเภทอื่นเป็นอาหาร

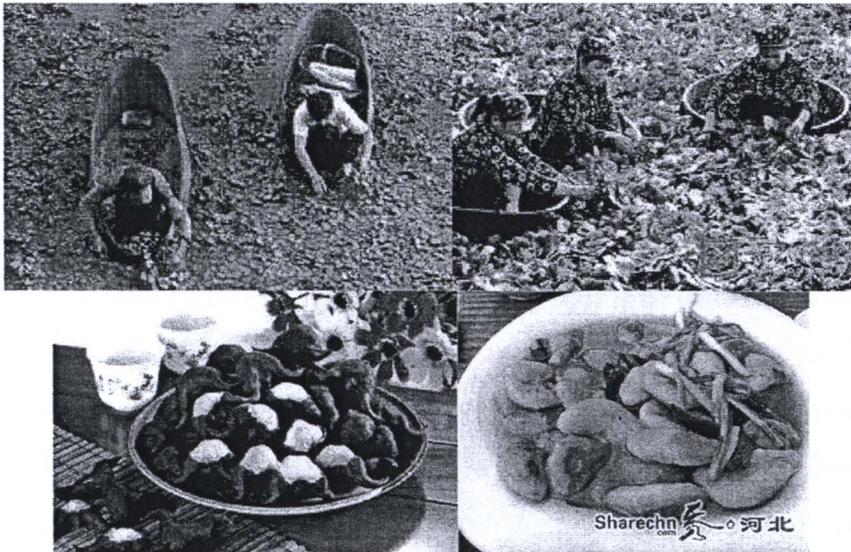
นอกจากเป็นอาหารทั่วไปแล้ว ชาวจีนยังนิยมใช้เกาลัดตุ๋นกับอาหารอย่างอื่นเพื่อเป็นอาหารป้องกันโรค และยาจีนบางสูตรก็มีเกาลัดอยู่ในนั้นด้วย เพราะแพทย์จีนเชื่อว่า เกาลัดมีประโยชน์ต่อไต

ที่มา: เซวี่ปัญญาวิธีการกินที่ป้องกันโรค (Huo Junsheng: 2009)

yàngzǐ xiàng xiǎochuán yīfú yìng bāngbāng
样子像小船，衣服硬梆梆，
tóuwěi liǎngtóu qiào nènrou lǐbian cáng língjiǎo
头尾两头翘，嫩肉里边藏。(菱角)

รูปร่างเหมือนเรือเล็ก เสื้อผ้าแข็งโป๊กโป๊ก

หัวหางกระดกขึ้นทั้ง 2 ข้าง เนื้อนุ่มๆ ซ่อนอยู่ข้างใน (กระจับ)

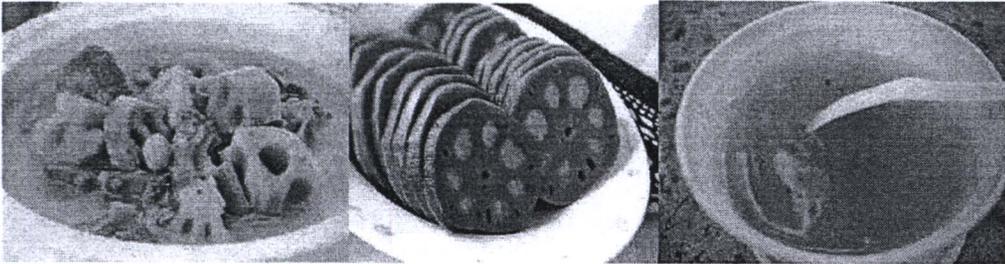
คำถามในปริศนานี้ กล่าวถึงรูปร่างลักษณะของกระจับ ซึ่งกระจับมีรูปร่างเหมือนเรือเล็กๆ หัวหางกระดกขึ้นสองข้าง เปลือกแข็งๆ เนื้อข้างในนุ่มๆ ทั้งนี้เป็นลักษณะของกระจับ การปลูกกระจับมีเกือบทุกจังหวัดของภาคใต้ในประเทศไทย ปลูกบนน้ำ เวลาเก็บนึ่งบนเรือเล็กหรือกะละมังไม้ใหญ่ กระจับนี้กินได้ทั้งสดๆตอนที่เปลือกมันยังเป็นสีเขียว เนื้อนุ่มนิ่มอร่อยหรือเก็บมาตอนเปลือกเป็นสีดำ นำไปต้มแล้วแกะเปลือกออก กินเนื้อข้างใน หอมอร่อย อีกวิธีหนึ่งก็นำกระจับไปตากแดดให้แห้ง แล้วเอาเนื้อข้างในออกมาต้มกับข้าวต้มหรือผัดกับเนื้อ

ที่มา: ผัก 100 ชนิดที่ชาวจีนชอบกิน (Sun HongYan 2009:144)

shēntǐ bái yòu pàng cháng zài ní zhōng cáng
 身体白又胖，常在泥中藏，
 dùzhōng xiàng fēngwō shēng shú dōu néng cháng ǒu
 肚中像蜂窝，生熟都能尝。(藕)

ตัวขาวและอ้วนด้วย มักจะซ่อนอยู่ในโคลน
 ในท้องเหมือนรังผึ้ง จะดิบจะสุกชิมได้ทั้งนั้น (รากบัว)

คำถามในปริศนานี้ให้เห็นภาพของรากบัว และได้กล่าวถึงการกินรากบัวนี้ แม้ว่าจะสุกหรือดิบก็กินได้ ชาวจีนนิยมนำรากบัวมาทำเป็นอาหารทั่วไปของชาวจีน ทั้งยาแบบดิบๆ และผัดหลายแบบ หรือต้มกับซี่โครงหมู อีกวิธีหนึ่งที่นิยมมากคือรับประทานข้าวเหนียวรากบัว โดยการนำข้าวเหนียว แช่น้ำ 3 ถึง 6 ชั่วโมงแล้วใส่เข้าไปในรูของรากบัวให้แน่น และเสียบไม้จิ้มฟันเข้าไปในรูที่มีข้าวเหนียวแล้วด้วย เพื่อไม่ให้ข้าวเหนียวออกมาเวลาต้ม แล้วเอาไปต้มกับน้ำเชื่อม หรือปรุงรสตามใจชอบ เสร็จแล้วหั่นเป็นแผ่นๆ และราดน้ำหวานเป็นอาหารว่างหรือจิ้มน้ำจิ้มกินกับข้าวก็ได้ นอกจากรากบัวสดจะทำเป็นอาหารแล้ว ในตลาดยังมีขายเป็นผงรากบัวเอามาชงด้วยน้ำร้อน คนจีนเชื่อว่าเป็นอาหารบำรุงสุขภาพ ดีต่อกระเพาะอาหารและม้าม แก้อ่อนใน เป็นอาหารที่ชาวจีนนิยมอย่างมาก

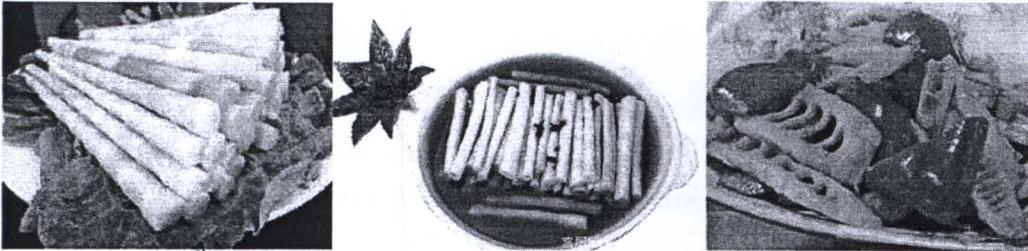
นอกจากเป็นอาหารทั่วไปแล้ว รากบัวยังเป็นอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย สามารถรับประทานเป็นยาได้ หมอจีนแนะนำกินรากบัวบ่อยๆ กินได้ทั้งเด็กและคนแก่ ผู้หญิงกินรากบัวหลังคลอดลูก 1-2 อาทิตย์ มีประโยชน์ช่วยขับเลือด

ที่มา: ผัก 100 ชนิดที่ชาวจีนชอบกิน (Sun HongYan 2009:236)

xiǎoshí céngcéng bāo dàshí jiéjié gāo
 小时层层包，大时节节高，
 chūshēng dāng cài chī zhǎngchéng bǎ dān tiāo zhú
 初生当菜吃，长成把担挑。(竹)

ตอนเล็กห่อเป็นชั้นๆ ตอนโตสูงเป็นปล้องๆ

แรกเกิดถือเป็นอาหารกิน เติบโตเป็นเล่มหอบไม้คาน (ไม้)

ปริศยานี้ได้กล่าวถึงการใช้ต้นไม้ของชาวจีน ซึ่งแรกเกิดถือเป็นอาหาร เติบโตเป็นเล่มใช้เป็นไม้คาน นอกจากนี้หน่อของต้นไม้ที่เรียกว่า “หน่อไม้” ชาวจีนก็นิยมมาทำเป็นอาหารหลากหลาย

ที่มา การรักษาสุขภาพ (lu Xianming: 2009:33-34)

zhǒngshù bùchī guǒ zhuānzhāi yèzi hē zújì biàn shìjiè lǎojiā zài zhōngguó
 种树不吃果，专摘叶子喝，足迹遍世界，老家在中国
 chá
 (茶)

ปลูกต้นไม้ไม่หวังกินผล เอาแต่เด็ดใบมาดื่ม รอยเท้าไปทั่วโลก บ้านเกิดนั้นอยู่เมืองจีน (ชา)

ต้นชามีต้นกำเนิดที่ประเทศจีน หลังจากคนจีน โบราณได้ค้นพบต้นชา ในระยะแรกใช้ใบชาในการทำชา ต่อมาจึงใช้เป็นเครื่องดื่ม ใบชาของจีนแบ่งตามวิธีการทำเป็นชาเขียว ชาแดง ชาอูหลง ชาดอกไม้ม ชาถั่วฉา ชาจวนฉา เป็นต้น ชาแต่ละประเภทก็ยังสามารถแบ่งออกได้อีกเป็นหลายชนิด เช่น ชาเขียว ชาแดง ชาอูหลง ชาดอกไม้ม ชาถั่วฉา ชาจวนฉา การดื่มชาไม่เพียงแต่สามารถดับกระหายเท่านั้นยังช่วยขจัดความอ่อนเพลียช่วยย่อยอาหาร ป้องกันโรคบางโรคได้ การดื่มชาเป็นระยะเวลานาน ๆ จะมีประโยชน์ต่อสุขภาพ

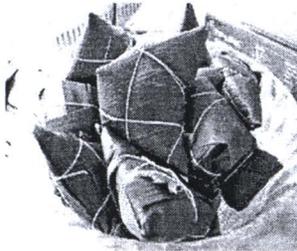
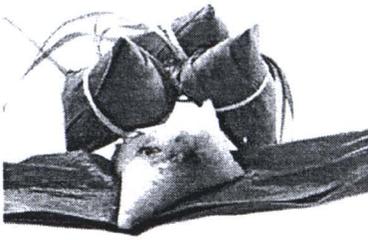
ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 267

yīzhī niútóu sìzhī jiǎo táng zhàn kuài chuō zòngzi
 一只牛头四只角，糖蘸筷戳。(粽子)

หัววัวหนึ่งหัวมีสี่เขา ใช้ตะเกียบเสียบจิ้มน้ำตาล (บ๊ะจ่าง)

ในเทศกาลตวนอู่ นอกจากมีการแข่งเรือมังกรแล้ว ยังมีประเพณีการกินขนมจ่าง ที่มาของขนมจ่างกล่าวคือ เมื่อขิวเอวี่ยน กระโดดน้ำตายแล้วชาวบ้านต่างลงไปมหาศพแต่ไม่พบ ด้วยเกรงว่ากู่ปลาจะกินศพของเขา จึงใช้กระบอกไม้ไผ่ห่อแทน เมื่อถึงเทศกาลนี้ผู้คนจะห่อข้าวเหนียวเป็นขนมจ่างแล้วโยนลงไปแม่น้ำ การโยนข้าวเหนียวลงไปแม่น้ำจึงเป็นที่มาของขนมจ่างที่เราเห็นในปัจจุบัน

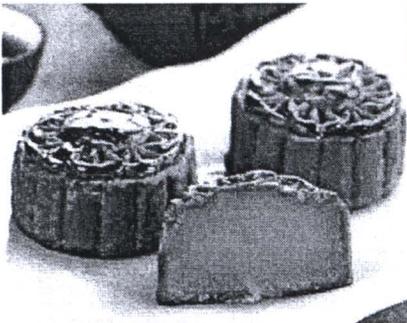
ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 163

píngrì búsi zhōngqiū xiǎng nǐ yǒufāng yǒuyuán yòutián yòumì yuèbǐng
 平日不思，中秋想你。有方有圆，又甜又蜜。(月饼)

วันธรรมดาไม่คิดถึง จะคิดถึงตอนวันไหว้พระจันทร์

มีทั้งกลมและสี่เหลี่ยม หวานเหมือนน้ำผึ้ง (ขนมไหว้พระจันทร์)

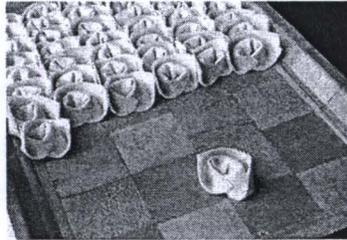
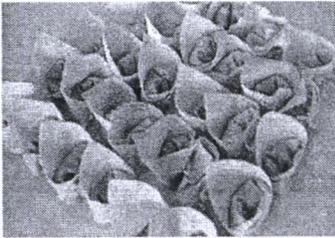
ขนมไหว้พระจันทร์ เดิมเป็นของกินชนิดหนึ่งที่ใช้ในการไหว้พระจันทร์ ต่อมากลายเป็นของกำนัลที่ชาวบ้านส่งให้กันและกัน ในบันทึกท่องเที่ยวของทะเลสาบซีหู กล่าวไว้ว่าชาวบ้านใช้ขนมไหว้พระจันทร์ส่งเป็นของกำนัลกันมีนัยความหมายว่าสามัคคีกลมเกลียว ต่อมาค่อย ๆ กลายเป็นของขวัญในเทศกาลไหว้พระจันทร์ไปแล้ว เพราะรูปทรงที่กลม ๆ นั้นในภาษาจีนออกเสียงว่า “เอวี่ยน” มีความหมายอีกว่า “ถวนเอวี่ยน” ซึ่งมีความหมายว่าสามัคคีซึ่งในปลายราชวงศ์หมิงที่มีการโค่นล้มพวกมองโกลนั้ดหมายกันโดยใส่ข้อความไว้ในขนมไหว้พระจันทร์แล้วสามัคคีกันทำการจนสำเร็จ

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 203

báizhǐ bāo ěrhuán , pāodào shuǐ zhōngyāng húntún
 白纸包耳环，抛到水中央。(馄饨)

กระดาดขาวห่อต่างหู โยนทิ้งลงในน้ำ (เกี้ยว)

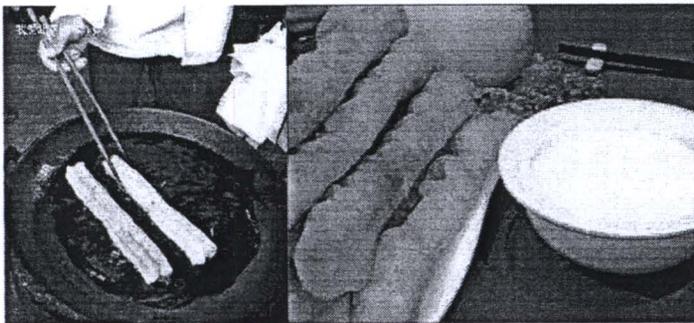

“馄饨 (หนูน ถ่วน)” ภาษาไทยเรียกว่าเกี้ยวนำมาต้มกิน ปริศยานี้เปรียบแผ่นที่ห่อเกี้ยวเป็นกระดาดสีขาว และเปรียบรูปร่างลักษณะของเกี้ยวเหมือนต่างหู Li Chunguang (2008:74) ได้กล่าวถึงประวัติการกินเกี้ยวว่า มีการบันทึกที่มาของเกี้ยวตั้งแต่สมัย “ซีจิ้น” ราชวงศ์ “ถังซ่ง” เกี้ยวเป็นอาหารที่สำคัญ เริ่มมีร้านขายเกี้ยวจำนวนมาก หลังจากราชวงศ์ “ซ่ง” จนถึงราชวงศ์ “ถัง” นิยมกินเกี้ยวในวันฤดูกลาง “ถึงฤดูหนาว” และนิยมนำเกี้ยวไปไหว้บรรพบุรุษ ปัจจุบันนี้เกี้ยวเป็นอาหารทั่วไปของชาวจีน แต่ละที่เรียกไม่เหมือนกัน คนกวางตุ้งเรียกว่า “云吞 (หยุน ทุน)” คนเสฉวนเรียกว่า “抄手 (ชาว โห่ซัว)” คนซันตงเรียกว่า “馄饨 (หุน ทุน)”

ที่มา: ประวัติการกิน (Li Chuanguang 2008:74)

yuè bāla yuè cū yuè bāla yuècháng zhà yóutiáo
 越扒拉越粗，越扒拉越长 (炸油条)

ยิ่งคลำยิ่งดึงยิ่งใหญ่ ยิ่งคลำยิ่งดึงยิ่งยาว (ทอดปาท่องโก๋)

ปาท่องโก๋ในภาษาจีนเรียก “หยิวเถียว” หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “หยิวจ่าซู่” หรือ “หยิวจ่ากู่” เป็นอาหารเช้าที่ชาวบ้านในเมืองหังโจวทำขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่งปี ค.ศ. 1142 เรื่องของปาท่องโก๋มีความเกี่ยวข้องกับขุนศึกท่านหนึ่งนามว่า “จังกสูย (เขวี่เพย)”

ปาท่องโก๋เป็นอาหารเช้าที่นิยมของชาวจีน มักจะกินกับน้ำเต้าหู้หรือโจ๊ก สำหรับที่มาของปาท่องโก๋ มีนิทานชาวบ้านเรื่องหนึ่งที่เล่ากันว่า ในสมัย “หนัน ซ่ง” คนกู่ชาติคนหนึ่งชื่อ “เขวี่เพย” ถูกนายกที่ชื่อ “ฉิง ฮ่วย” ฆ่าตาย ประชาชนได้ยื่นขานี้แล้วก็มีความรู้สึกไม่มีความ

ยุคิธรรม ต่อมาเมื่อพ่อค้าสองคนที่ขายโรตีสีนุ้ยกันถึงเรื่องนี้แล้ว ก็รู้สึกโกรธจึงพูดว่า เขาพวกเขามาทอดในน้ำมันถึงจะระบายความแค้นได้ พ่อค้าขายโรตีสองคนจึงปั้นแป้งเป็นรูปร่าง “นึ่ง ช่วย” และภรรยาเขา แล้วใช้ตะเกียบกดทับบนแป้งที่ปั้นทั้งสองอันเพื่อให้ติดกัน แล้วจึงใส่ลงหม้อน้ำมัน ทำเป็นอาหาร พวกเขาเรียกอาหารนี้ว่า “มันทอด ช่วย” ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา อาหารนี้จึงเป็นที่นิยมทั่วประเทศ เวลาคผ่านไปจึงปรับให้การทำอาหารนี้ง่ายขึ้น โดยเปลี่ยนจากการปั้นรูปคนเป็นแท่งยาว ๆ สองแท่งติดกัน และเรียกว่า “ขเว่ เดียว” ปาท่องโก๋เช่นในปัจจุบันนี้

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 203

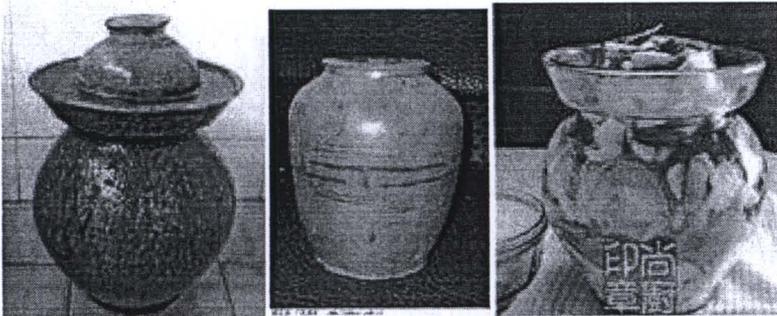
หนังสือ: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน (Tan Chunhong, 2009: 25)

1.3 เครื่องใช้

วัฒนธรรมจีน (เครื่องใช้)

xiǎoxiǎo hóng tán zi zhuāngzhe hóng jiǎo zi
小小红坛子, 装着红饺子,
chī le hóng jiǎozi tǔchū bái zhū zi jié zi
吃了红饺子, 吐出白珠子。(桔子)

กระปุกน้อยๆสีแดง บรรจุเกี๊ยวสีแดงไว้ กินเกี๊ยวสีแดงไป คายไข่ม่วงสีขาวออกมา (ส้ม)

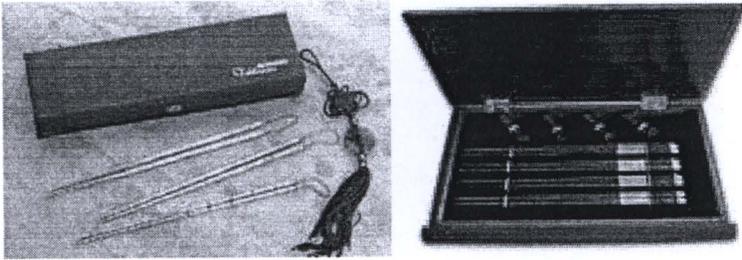

ปริศนาคำทายสองอันนี้ เปรียบส้มและโคมไฟเป็นกระปุกน้อยๆ เพราะมีรูปร่างคล้ายกับกระปุก ซึ่งการกระปุกเป็นเซรามิกที่มีรูปร่างปากเล็กท้องใหญ่ ส่วนมากใช้มาใส่เหล้า น้ำซอิ้ว ซอสเปรี้ยวต่างๆ

ที่มา: พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน (2002:1223)

yíyàng xìcháng jié bàn chéngshuāng zhīchī fàncài bùhē xītāng kuàizǐ
 一样细长，结伴成双，只吃饭菜不喝稀汤。(筷子)

เล็กยาวเท่ากัน รวมกันเป็นคู่ กินแต่อาหาร ไม่ดื่มน้ำแกง (ตะเกียบ)

สมัยโบราณชาวจีนเคยใช้มือรับประทานอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิ้วชี้ ซึ่งมีบทบาทสำคัญมาก และเป็นที่มาของชื่อนี้ด้วย เพราะว่าคนสมัยก่อนใช้นิ้วชี้กินอาหารเป็นหลัก ดังนั้นภาษาจีนจึงเรียกนิ้วชี้ว่า “สื่อจื่อ” ซึ่งแปลตามตัวได้ว่า “นิ้วกิน” ตะเกียบนั้นเพิ่งเกิดขึ้นมาภายหลัง ตะเกียบสมัยโบราณเรียกว่า “จู้” ทำมาจากไม้หรือไม้ไผ่จึงเก็บรักษายากเพราะผุเปื่อยง่าย ได้มีการค้นพบตะเกียบทองแดงยาวยี่สิบกว่าเซนติเมตร ซึ่งมีอายุห่างจากปัจจุบันถึงสองพันกว่าปี (ราวในยุคเดียวกับขงจื่อ) ที่มณฑลยูนนาน (อวิ้นหนาน) ซึ่งถือว่าเป็นตะเกียบที่เก่าแก่ที่สุดที่เคยค้นพบมา

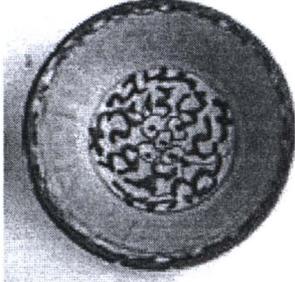
ทำไมชื่อเรียกของตะเกียบ จึงเปลี่ยนจากคำว่า “จู้ 箸” เป็น “ไคว่จื่อ” มีนิทานเรื่องหนึ่งเล่าว่า เดิมที “จู้” (ตะเกียบ) กับ “จู้ 住” (ซึ่งแปลว่า พักอาศัย) ออกเสียงเหมือนกัน ชาวประมงที่เดินเรือหวังว่าเรือจะแล่นได้รวดเร็ว และไม่ปรารถนาให้เรือหยุดบ่อย ดังนั้นเพื่อการเป็นสิริมงคลจึงเปลี่ยนชื่อเรียกตะเกียบเป็น “ไคว่เอ้อ” (เร็ว) เมื่อคนฟังแล้วรู้สึกพึงพอใจจึงเรียกตาม ต่อมาบนอักษร “ไคว่” (เร็ว) ได้เติมหมวดคำ “จู้” (ไม้) เขียนเป็น “筷” และใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 189

yīwù bái yòuyìng chī fàn bù néng quē
 一物白又硬，吃饭不能缺，
 yòngshí bǎi zhuō shàng yòng wán guì lǐ xiē wǎn
 用时摆桌上，用完柜里歇。(碗)

ของสิ่งหนึ่ง ขาวและแข็ง กินข้าวขาดไม่ได้ ยามใช้วางบนโต๊ะ ใช้เสร็จพักในตู้ (ชาม ถ้วย)

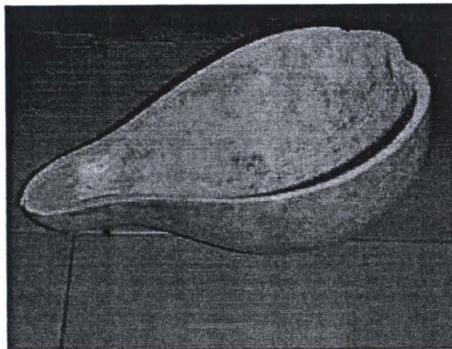
ปริศนานี้ได้กล่าวถึงลักษณะของถ้วยกระเบื้องเคลือบที่ข้างในมักเป็นสีขาว มีความ
 แข็ง และได้กล่าวถึงวัฒนธรรมการกินข้าวของชาวจีนว่าจะขาดถ้วยไม่ได้ การใช้ถ้วยตักข้าวเป็น
 วิธีการรับประทานอาหารของชาวจีน Liu Yun (2000:3) ได้กล่าวว่า การใช้ถ้วยกระเบื้องเคลือบมี
 ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ “ฮั่น” ชาวจีนนิยมใช้ถ้วยกระเบื้องเคลือบและตะเกียบในการรับประทานอาหาร
 เพราะชาวจีนชอบกินอาหารร้อนๆ นอกจากนี้ใช้ถ้วยใส่ข้าวแล้ว ถ้วยกระเบื้องเคลือบยัง
 นำมาใส่น้ำซุ๊ปหรือใช้แทนแก้วใส่เหล้าหรือน้ำชาได้

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 42-43)

xiàng piáo búyǎo tāng xiàng shàn búshàn liáng
 像瓢不舀汤，像扇不扇凉，
 chūláichéng shuāngduì jiànmiàn dǎyīchǎng pīngpāng qiúpāi
 出来成双对，见面打一场。(乒乓球拍)

เหมือนตะบวยแต่ไม่ตักน้ำแกง เหมือนพัดแต่ไม่พัดให้เย็น

เวลาออกมาเป็นคู่ตรงข้ามกัน เจอหน้ากันต้องตีกันสักรอบ (ไม้ปิงปอง)

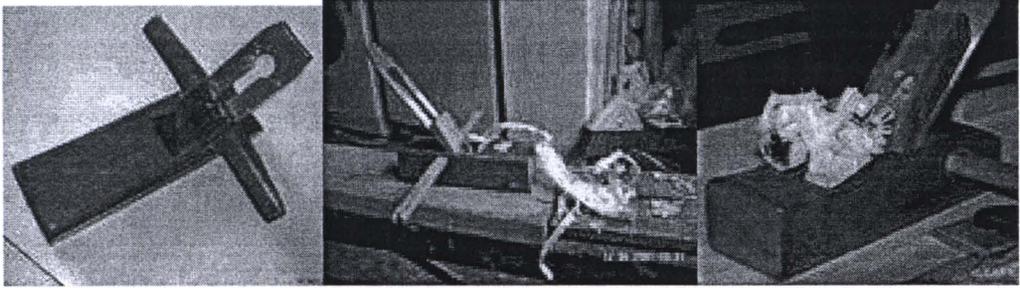

piáo
 “瓢” เป็นเครื่องใช้ที่ใช้ตักน้ำหรือแบ่ง มักทำมาจากน้ำเต้าหรือไม้

ที่มา: พจนานุกรมฉบับภาษาจีนปัจจุบัน.(2002: 972)

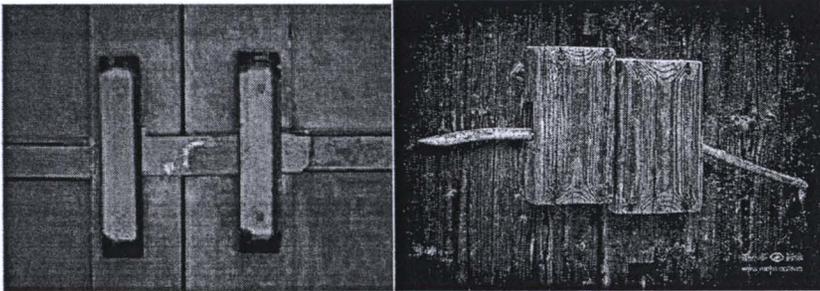
ěrduǒ cháng zuǐbā kuān jiūzhù ěrduǒ pǎo dé huān
 耳朵长，嘴巴宽，揪住耳朵跑得欢，
 kǎn mùtóu tǔ bàohuā yuè kǎn mùtóu yuè píngzhǎn bàozi
 啃木头，吐刨花，越啃木头越平展。(刨子)

หูยาว ปากกว้าง จับดึงใบหูไว้ มันแล่นได้คึกคัก ตะท่อนไม้
 กายจี๊ดเย้อ ยิงตะท่อนไม้ยิงราบเรียบ (กบไสไม้)

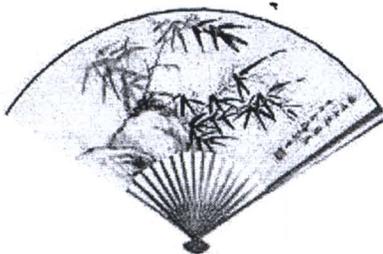
“刨子 (เผา จื่อ)” เป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้
 ที่มา: ฝีมือเฟอร์นิเจอร์ไม้ (1984:24)

báitiān xiánzhe wǎnshàng liánzhe ménshuān
 白天闲着，晚上连着。(门闩)
 กลางวันห่างไว้ กลางคืนเชื่อมต่อ (ไม้ปิดประตู)

“门闩 (เหมิน ชวน)” คือไม้หรือเหล็กที่ใช้เสียบกลางประตูเพื่อไม่ให้ประตูหลุดไปออกได้
 ที่มา: พจนานุกรมฉบับภาษาจีนปัจจุบัน.2002. หน้า 867

yǒufēng bùdòng wú fēngdòng búdòng wúfēng dòng yǒufēng shànzi
 有风不动 无风动，不动无风 动有风。(扇子)
 มีลมไม่ขยับ ไม่มีลมขยับ ไม่ขยับไม่มีลม ขยับก็มีลม (พัด)

พัดของจีนได้มีลักษณะงานฝีมืออันสวยงาม มีเอกลักษณ์เด่นของชนชาติอยู่ด้วย

เมื่อประมาณ 3000 กว่าปีที่แล้วสมัยราชวงศ์ชางและโจวนั้น ประเทศจีน ได้มีพัดเกิดขึ้นแล้ว ประเภทของพัดจีนจึงมีจำนวนมาก เช่น พัดกระดาษ พัดผ้าทอ พัดใบปาล์ม พัดขนนก พัดไม้ไผ่ เป็นต้น รูปร่างของพัดจะมีทั้งรูปสี่เหลี่ยมและรูปกลม นอกจากนี้ยังมีรูปดอกเหมย รูปผลไม้ให้ถาง รูปดอกทานตะวัน เป็นต้น

พัดที่พบเห็นได้บ่อยที่สุดของจีนคือ พัดพับ เวลาถือไว้ในมือจะรู้สึกถนัดและดูดี แหล่งผลิตพัดพับที่มีชื่อเสียงของจีนคือเมืองหังโจว พัดพับของเมืองหังโจวมักจะใช้วัสดุที่มีค่าทำเป็นโครงพัด พัดกระดาษดำ พัดไม้จันทร์ พัดงาช้างที่มีชื่อเสียงเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นผลิตภัณฑ์ยอดเยี่ยมของพัดจีนแล้ว ยังมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกอีกด้วย

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 195

èrrén néng tái yīrén néng tiāo biékàn shēncái xì yòuxiǎo
二人能抬，一人能挑，别看身材细又小，
dānshuǐ sòngféi yòng dezháo biǎndan
担水送肥用得着。(扁担)

2 คน หาบได้ คนเดียวหาบได้ อย่าเห็นว่ารูปร่างทั้งแบบบางทั้งเล็ก
จะหบน้ำจะขนปุ๋ยก็ใช้ได้(ไม้คาน)

“ไม้คาน” เป็นเครื่องมือที่ทำจากไม้หรือไม้ไผ่ที่ใช้มาแบกหรือยกของโดยวางบนไหล่
ที่มา: พจนานุกรมฉบับภาษาจีนปัจจุบัน.(2002: 76)

dà dùzi yuán gǔgǔ xì bózi gū lūlū
 大肚子，圆鼓鼓，细脖子，咕噜噜，
 kèrén dào tā jiù xiào shēn jū yī gōng wèn shēng hǎo cháhú
 客人到，它就笑，深鞠一躬问声好。(茶壶)

ท้องใหญ่ กลมตุ้ตุง คอแบบบาง ไหลจ้อกจ้อก
 แยกมาถึง มั่นก็ยิ้ม ค้อมกายต่ำลงค่านับตามทักทาย (กาน้ำชา)

ปริศยานี้ทำให้เห็นภาพลักษณะของกาน้ำชาและวัฒนธรรมการรับแขกของชาวจีน โดย
 ส่วนมากแล้ว ชาวจีนจะชงชาต้อนรับแขก หรือเวลาไปกินข้าวที่ร้านอาหารก็จะนำชามาก่อน

ชาวจีนโบราณพิถีพิถันในการเลือกเครื่องชงชามาก เพราะคิดว่าต้องใช้เครื่องชงชาที่
 เหมาะสมจึงจะชงชาได้ดี ในสมัยราชวงศ์ “หมิงซิง” ได้พัฒนาการผลิตเครื่องชงชา

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 33)

kōng dùzi shàngjiē mǎn dùzi huílái yòuchī yúròu yòu chī qīngcài cài lán
 空肚子上街，满肚子回来，又吃鱼肉，又吃青菜。(菜篮)

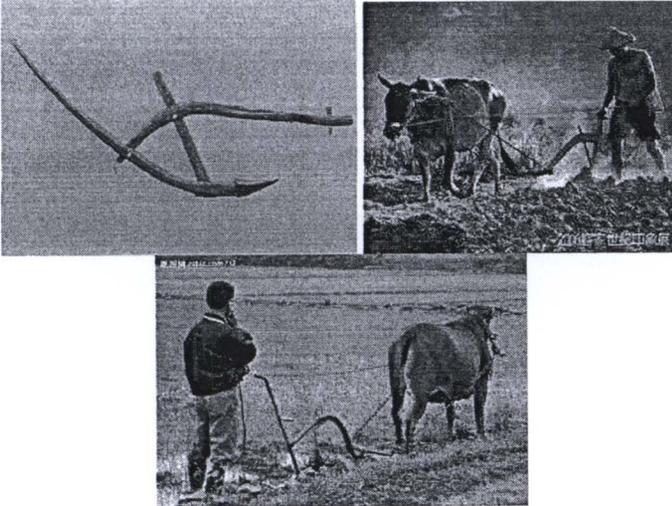
ไปตลาดท้องว่าง กลับมาท้องเต็ม กินทั้งเนื้อและปลา กินทั้งผักสดด้วย (ตะกร้าจ่ายตลาด)

“ตะกร้าจ่ายตลาด” เป็นตะกร้าที่ใส่ผัก ซึ่งปริศยานี้ให้เห็นการใช้ตะกร้าจ่ายตลาดใน
 ชีวิตประจำวันของชาวจีน

ที่มา: พจนานุกรมฉบับภาษาจีนปัจจุบัน.(2002: 177)

xiǎoxiǎo yītóu niú bú lā lí hé lóu lìqì suī bú dà bēizhe fángzi zǒu wōniú
 小小一头牛，不拉犁和耬，力气虽不大，背着房子走。(蜗牛)
 วัวตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง ไม่ลากไถไม่ลากคราด แม้เรี่ยวแรงจะไม่มาก ก็แบกบ้านเดินได้ (หอยทาก)

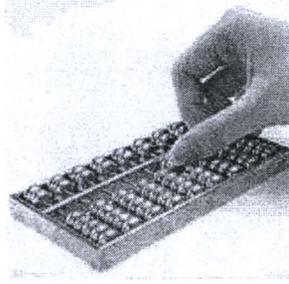
“犁(หลี่)” เป็นเครื่องใช้ไถนา zhangkai(1985: 21) ได้ศึกษาจากข้อมูลว่า ในสมัย
 ราชวงศ์ Tang ก็มี “犁(หลี่)” ที่มีความสมบูรณ์แล้ว

“耬(หลิว)” หรือ รถ“耬(หลิว)” สร้างขึ้นสมัยราชวงศ์ Han เป็นรถหว่านเมล็ดพันธุ์เป็น
 แถว แบบแรกในประเทศจีน เวลาใช้งานใช้วัวลากไปข้างหน้า เครื่องจึงเกิดการเคลื่อนไหว
 เมล็ดพันธุ์จึงตกลงไปในท่อจากหีบเค็บเมล็ดพันธุ์ แล้วตกลงไปในร่องที่ใช้ปลูก ซึ่งเกิดจากการ
 ขูดของหัวไถ

gǔrén liúxià yīzuò qiáo yìbiān duō lái yìbiān shǎo
 古人留下一座桥，一边多来一边少，
 shǎode yào bǐ duō de duō duō de yào bǐ shǎo de shǎo suànpán
 少的要比多的多，多的要比少的少。(算盘)

เมื่อคนโบราณสร้างสะพานมาแห่งหนึ่ง ข้างหนึ่งมากข้างหนึ่งน้อย
 ข้างที่น้อยมีมากกว่า ข้างที่มากมีน้อยกว่า (ลูกคิด)

ปลายสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก บันทึกรุ่นซู่จี้ ได้บันทึกว่าการคำนวณแบบโบราณนั้นมีถึง 14 วิธี หนึ่งในนั้นคือการคำนวณด้วยลูกคิด ลักษณะของลูกคิด คือส่วนโครงใช้ไม้ทรงเหลี่ยมสามท่อนติดกันตามแนวขวาง แล้วใช้ไม้กลมซึ่งเล็กเสียบทะลุโครงท่อนกลาง ไม้ซึ่งกลมพวกนี้จะใช้ร้อยลูกคิดซึ่งสามารถเลื่อนหรือขยับได้ ไม้กั้นกลางนั้นกำหนดหลักของตัวเลข ด้านบนและด้านล่าง ทุกหลักจะมี 5 เม็ดประกอบด้วยด้านบนหนึ่งเม็ดและด้านล่างสี่เม็ด ค่าของลูกคิดด้านบนกับด้านล่างสี่เม็ดนั้นไม่เท่ากัน ด้านบนหนึ่งเม็ดเท่ากับหน้าหน่วย ส่วนด้านล่างแต่ละเม็ดแทนค่าหนึ่งหน่วย เวลาคิดคำนวณจะเลื่อนลูกคิดบนและล่างที่ต้องการแสดงค่าเข้าหาแกนไม้แนวขวางตรงกลาง แต่ละลูกจะบังคับด้วยเส้นแนวขวางและแนวนอน ลูกคิดแต่ละลูกเหมือนสิ่งทอที่มีเส้นแนวนอนและแนวขวางเป็นเกณฑ์ ดังนั้นจึงเรียกว่า แนวนอนแนวตั้งสามส่วน ลักษณะแบบนี้เป็นลักษณะของลูกคิดแบบดั้งเดิมที่สุด

ส่วนลูกคิดในปัจจุบันนั้นเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง ภาพของลูกคิดที่ยังเห็นได้เป็นภาพสลักรบนสะพานเทศกาลเซ็งเม็งของ “จางเจ๋อชู่” สมัยราชวงศ์หยวนนั้นบทละครและบทความได้มีการกล่าวถึงลูกคิดเช่นกัน สมัยราชวงศ์หมิง ลูกคิดได้เผยแพร่ไปยังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หลายประเทศ กลางคริสต์ศตวรรษที่ 17 ญี่ปุ่นได้ดัดแปลงลูกคิดอิงตามพื้นฐานของจีนเป็นคานบอนมีหนึ่งเม็ดและทำเป็นรูปทรงมุม เรียกลูกคิดว่า ลูกคิดญี่ปุ่น ปัจจุบันคนไม่น้อยยังนิยมใช้ลูกคิดกันอยู่และเห็นว่าคำนวณได้รวดเร็วกว่าเครื่องคิดเลขด้วยซ้ำ นอกจากนี้การเรียนลูกคิดยังเป็นการเพิ่มความฉลาดของสมองและฝึกความสามารถในการคำนวณ

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 119

yí gè xiǎo hēi rén tiào jìn xǐ liǎn pén
 一个小黑人，跳进洗脸盆，
 yuè xǐ yuè āng zāng cháng rén biàn ǎi rén mò
 越洗越肮脏，长人变矮人。(墨)

คนดำตัวเล็กคนหนึ่ง กระโดดเข้าไปในกะละมัง
 ยิ่งล้างยิ่งสกปรก คนตัวยาวกลายเป็นคนตัวสั้น (หมึก)

เมืองซูโจวในมณฑลอันฮุยเป็นแหล่งผลิตหมึกที่ดีที่สุดของจีน หมึกสุ่ม่อเริ่มผลิตครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ถังถึงปัจจุบันนี้มีประวัติศาสตร์มาเป็นเวลาประมาณพันกว่าปีแล้ว อีกทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตหมึกสุ่ม่อยังใช้เป็นส่วนผสมของยาจีนและเครื่องหอมที่มีชื่ออีกด้วย บางทีก็ใช้ผสมกับทองคำ ดังนั้นหมึกชนิดนี้ไม่เพียงแต่จะมีสีดำาวนวลเท่านั้น ซ้ำยังมีกลิ่นหอมกรุ่น และยังสามารถเก็บรักษาไว้ใช้ได้นานเป็นสิบ ๆ ปี

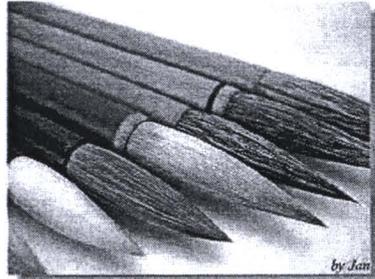
เล่ากันว่ามีคนหนึ่งเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการวาดรูปและแต่งกลอนชื่อ Xing Yi ต่อมาในวันหนึ่งเขาล้างมือที่แม่น้ำ เห็นสิ่งหนึ่งมีสีดำลอยมา เขาจึงเก็บมาดูเห็นเป็นถ่านดินสนที่ยังเผาไม่หมด จึงทิ้งลงไปแม่น้ำ แต่เขาเห็นว่ามือของตนเองที่ล้างสะอาดแล้วเป็นสีดำ เขาจึงคิดว่าถ่านดินสนย่อมสีได้ และอาจจะนำมาเขียนหนังสือได้ เขาจึงวิ่งไปเก็บถ่านดินสนนั้น แล้วนำกลับบ้าน ตำให้ละเอียดเป็นผงแล้วใส่ในถ้วยจึก ใช้ตะเกียบจิ้มแล้ววาดรูปบนกำแพง กำแพงกลายเป็นลายเส้นสีดำ ตั้งแต่นั้นไปเขาจึงใช้ถ่านดินสนทำเป็นผงและของเหลวใช้วาดรูปและเขียนหนังสือ วิธีการได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มคนเรียนหนังสือ น้ำเหลวนี้นี้คือหมึกดั้งเดิมของชาวจีน

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครูหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครูอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 215

shēn shì zhú tóu shì máo wūpén lǐ chī shí bái zhǐ shàng yáotóu máobǐ
身是竹，头是毛，乌盆里吃食，白纸上摇头。(毛笔)

ตัวเป็นไผ่ หัวเป็นขน กินอาหารในกะละมังดำ สายหวับนกระดาษขาว (พู่กัน)

เมืองซูโจวในมณฑลอันฮุยเป็นแหล่งผลิตหมึกที่ดีที่สุดของจีน หมึกสุ่ม่อเริ่มผลิตครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ถังถึงปัจจุบันนี้มีประวัติศาสตร์มาเป็นเวลาประมาณพันกว่าปีแล้ว อีกทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตหมึกสุ่ม่อยังใช้เป็นส่วนผสมของยาจีนและเครื่องหอมที่มีชื่ออีกด้วย บางทีก็ใช้ผสมกับทองคำ ดังนั้นหมึกชนิดนี้ไม่เพียงแต่จะมีสีดำวาวววนเท่านั้น ซ้ำยังมีกลิ่นหอมกรุ่น และยังสามารถเก็บรักษาไว้ใช้ได้นานเป็นสิบ ๆ ปี

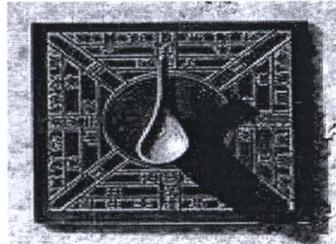
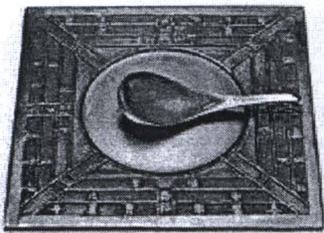
ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 215

xiàng biǎo búshì biǎo bù bào fēn hé miǎo
像表不是表，不报分和秒，
shēnshān qù kāntàn tāshì hǎo xiàngdǎo zhǐnánzhēn
深山去勘探，它是好向导。(指南针)

เหมือนนาฬิกาแต่ไม่ใช่ นาฬิกา ไม่บอกนาทีและวินาที

เวลาไปสำรวจเขาที่อยู่ลึกๆ มันเป็นมัลกุเทศก์ชั้นดี (เข็มทิศ)

เข็มทิศเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการบอกทิศทาง ในยุคจ้านกั๋ว คนจีนได้คิดค้นเครื่องมือที่มีลักษณะเป็นหินแม่เหล็กที่ชี้ไปทางทิศเหนือได้ แล้วนำมาประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการบอกทิศทาง เรียกว่า “ซือหนาน” ลักษณะของ “ซือหนาน” จะมีขั้วแม่เหล็กตั้งอยู่บนฐานที่มีการสลักตัวอักษรบอกทิศทางไว้ซึ่งขั้วจะชี้ไปทางทิศใดเสมอ ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งจะชี้ไปทางทิศเหนือพอถึงสมัยราชวงศ์ซ่งได้มีการนำเอาแผ่นแม่เหล็กและถาดบอกทิศทางมารวมกัน เรียกชื่อว่า “หลิวผาน”

ในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ เจ๋มทิสได้เริ่มนำมาใช้ในการเดินเรือ ในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้ได้แพร่หลายไปยังยุโรปโดยผ่านทางประเทศแถบอาหรับ ในสมัยนั้นชาวอาหรับจะเรียกเจ๋มทิสว่า “ตาของกะลาสี”

การคิดค้นประดิษฐ์เจ๋มทิสมีอิทธิพลต่ออุตสาหกรรมเดินเรือเป็นอย่างมากและนับว่าเป็นการพลิกโฉมประวัติศาสตร์การเดินเรือของโลก ในตอนต้นราชวงศ์หมิง เจิ้งเหอได้นำลูกเรือสำรวจพื้นที่ทางทะเลถึงเจ็ดครั้ง ในศตวรรษที่ 15 โคลัมบัสได้ค้นพบแผ่นดินใหม่และแมกเจลแลนก็ได้ร้อมเรือรอบโลก เป็นต้น เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นผลมาจากการประยุกต์ใช้เจ๋มทิสในอุตสาหกรรมเดินเรือ

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 215

1.4 สิ่งก่อสร้าง

วัฒนธรรม สิ่งก่อสร้าง

liǎngtuǐ chākāi lòuchū gè dà jiāhuǒ jìn de shíhòu gǔgǔ de
两腿岔开，漏出个大家伙，进的时候汩汩的，
bá chūlái de shíhòu dīdā jǐngzhōngtíshuǐ
拔出来的时候滴答（井中提水）
ยื่นอ้าขา ของใหญ่ออกมา ตอนเข้ามีเสียงน้ำดัง “กู่ กู่”
ตอนออกมีเสียงน้ำหยดดัง “ตี ตา” (คนตักน้ำในบ่อน้ำ)

EssaysLang.com

“井(จิ่ง)” เป็นรูที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อเอาน้ำ ข้างๆ รูจะสร้างชั้นด้วยปูน

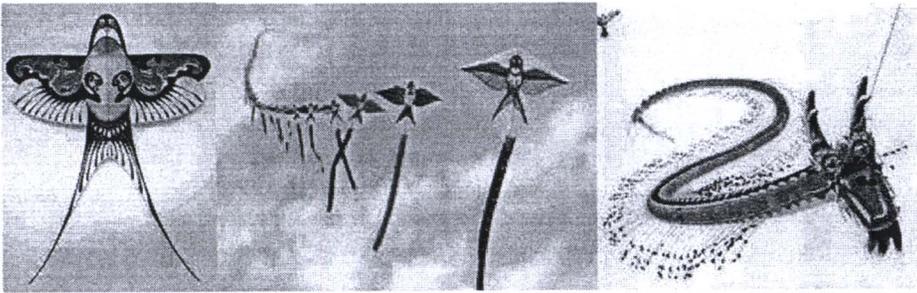
ที่มา: พจนานุกรมฉบับภาษาจีนปัจจุบัน.(2002: 668)

1.5 การละเล่น

วัฒนธรรม การละเล่น

xiànr ér bǎ tā lā ài zài kōngzhōng shuǎ
 线儿把它拉，爱在空中耍，
 búpà dàfēng chuī jiùpà yǔshuǐ dǎ fēngzhēng
 不怕大风吹，就怕雨水打。(风筝)

ใช้เชือกด้ายดึงมัน มันชอบเล่นอยู่บนฟ้า ไม่กลัวพายุพัด กลัวก็แต่ น้ำฝนซัด (ว่าว)

ว่าว ในสมัยโบราณนั้นเรียกว่า “จื่อฮวน” (เหยี่ยวกระดาษ) “ยาวจื่อ” (เหยี่ยวนกกระดาษ) เป็นสิ่งที่ชาวจีนได้ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมา เล่ากันว่าเมื่อสองพันปีก่อน หลู่ปานช่างฝีมือยอดเยี่ยมของจีนได้เหล่าไม้ไผ่เป็นนกไม้ที่สามารถบินได้ในสมัย 5 ราชวงศ์มีผู้ที่ชื่อว่าหลี่เย่ได้ใช้กระดาษติดเป็นเหยี่ยวกระดาษ ใช้เชือกร้อยติดปล่อยให้ลอยไปในอากาศ ต่อมาคนโบราณได้ใช้เส้นไหมติดลงไปที่หัวเหยี่ยวกระดาษ พอลมพัดเส้นไหม ก็เกิดเสียงคล้ายกับเสียงของพิณกู่เจิง นับตั้งแต่นั้นมาผู้คนจึงได้เรียกเหยี่ยวกระดาษนี้ว่า “เฟิงเจิง” ซึ่งก็คือว่าว หลังจากว่าวได้ถือกำเนิดขึ้นแล้วก็ได้เคยถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของกองทัพด้วย

รูปแบบว่าวของประเทศจีนนั้นมีมากมายหลายแบบ มีว่าวที่เป็นรูปสัตว์ เช่น สัตว์ปีก สัตว์สี่เท้า แมลงและปลา เป็นต้น รูปที่พบบ่อยที่สุดคือรูปนางงาอ่อน ผีเสื้อและนกอินทรี นอกจากนี้ยังมีว่าวที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับบุคคลในเทพนิยาย เช่น ชุนอู่กง (ชุนหองกง) และว่าวที่ร้อยกันยาวเป็นรูปตะขาบหรือมังกร โดยที่ยาวที่สุดจะยาวประมาณ 30 กว่าเมตร หลังจากที่ได้ปล่อยขึ้นฟ้าแล้ว จะมีลักษณะคล้ายกับมังกรยักษ์กำลังวิ่งระบืออยู่ ดูสง่างามเป็นอย่างยิ่ง

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 197

chángcháng yīchuàn hóng guǒzi liǎnggè liǎnggè jié duìzi
 长长一串红果子，两个两个结对子，
 yàoshi zhele huǒ sàiguò bào dòuzi bàozhú
 要是着了火，赛过爆豆子。(爆竹)

ผลไม้สีแดงพวงยาวๆ ผูกทีละ 2 ลูกเป็นคู่ๆ ถ้าหากติดไฟเข้า มันดังกว่าระเบิดถั่ว (ประทัด)

xiōngdì chéng chuàn chuān jié bàn qù cháo xiān
 兄弟成串穿，结伴去朝仙，
 yī zǒu zǒu dào dà mén kǒu hún shēn dōu mào yān biān pào
 一走走到大门口，浑身都冒烟。(鞭炮)

พี่น้องคล้องเป็นพวง พวกกันไปพบเซียน

พอเดินก็เดินถึงหน้าประตูบ้าน ทั้งตัวมีแต่ควัน (ประทัด)

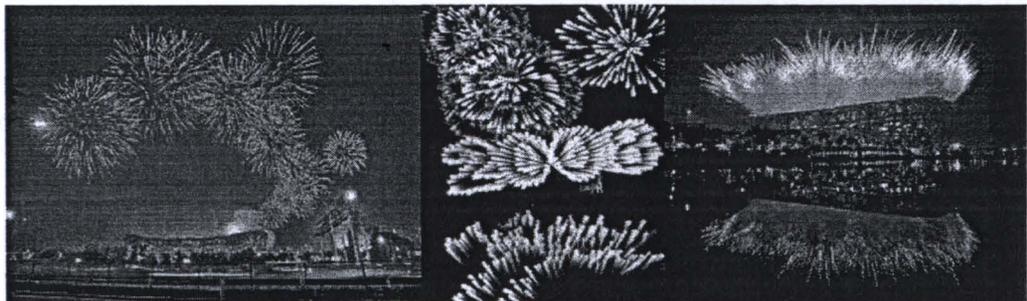

ประทัดมีมาตั้งแต่ในสมัยราชวงศ์ Han ไม่ได้ทำจากกระดาษแต่ทำมาจากไม้ไผ่ เมื่อเทศกาลปีใหม่มาถึงชาวบ้านจึงนำไม้ไผ่มาเผาหน้าบ้าน เพราะมีความเชื่อว่าเมื่อเผาแล้วเกิดเสียงดังจะเป็นการขับไล่ผีและสิ่งชั่วร้าย ต่อมาในราชวงศ์ WeiJing จึงมีการจุดประทัด และเมื่อเทศกาลตรุษจีนจึงมีเสียงประทัดดังไปทั่ว

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 2)

wàn zǐ qiān hóng xiān huā kāi měi féng jiā jié fàng guāng cǎi
 万紫千红鲜花开，每逢佳节放光彩，
 bǎi huā yuán zhōng zhǎo bú dào jiǔ tiān xiān nǚ sǎ xià lái
 百花园中找不到，九天仙女撒下来。(烟花)

ดอกไม้สดบานม่วงๆ แดงๆ นับพันนับหมื่น เปลี่ยนสีสั้นทุกครั้งเมื่อวาระแห่งเทศกาลหรรษามาบรรจบ หากไม่พบในสวนบุปผานานาพรรณ เทพธิดาแห่งสวรรค์ชั้น 9 โปรยลงมา (ดอกไม้ไฟ)

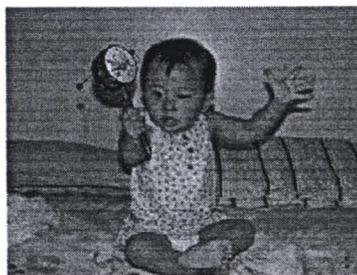
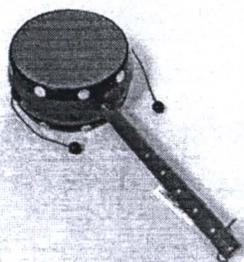
การเล่นคอกไม้ไฟมีตั้งแต่สมัยราชวงศ์ “ซ่ง” และพัฒนาจนมีชนิดที่หลากหลายจนถึงปัจจุบัน การจุดคอกไม้ไฟเป็นประเพณีที่สำคัญเหมือนการจุดประทัดในเทศกาลต่าง ๆ ของประเทศจีน

ที่มา: ประวัติการละเล่นพื้นบ้านของประเทศจีน (Tan Chunhong, 2009: 122)

yīwèi gūniáng shòu tiáotiáo tóu zhòng jiǎo qīng zhàn búláo
 一位姑娘瘦条条，头重脚轻站不牢，
 liǎnggè ěrhuán piāo zuǒyòu shuōqǐ huà lái dōngdōng jiào yáogǔ
 两个耳环飘左右，说起话来咚咚叫。(摇鼓)

หญิงสาวนางหนึ่งผอมชะลูด หัวหนักเท้าเบายืนไม่มั่น

ตุ้มหู 2 ข้าง ปลิวว่อนซ้ายขวา เอ่ยคำขึ้นมาร้องว่า ตงตง (กลองป๋องเป้ง)

ป๋องเป้งเป็นของเล่นเด็ก หัวของป๋องเป้งเป็นกลองเล็ก ๆ และสองข้างของกลองมีด้ายที่ร้อยเม็ดขนาดเล็กทั้งสองข้าง (ดังรูป) เมื่อเขย่าด้ายจึงเหวี่ยงเม็ดที่ร้อยไว้กระทบกับหน้าสองทั้งสองข้าง จนทำให้เกิดเสียง ป๋องเป้งทำมาจากไม้หรือไม้ไผ่ และบางอันก็ทำมาจากดินและกระดาษแข็ง หน้ากลองทำมาจากหนังแพะ แกะ วัว งู หรือกระดาษ แต่ที่พบมากที่สุดหน้ากลองจะทำมาจากหนังแพะหรือแกะ ส่วนด้ามทำมาจากไม้ นอกจากนี้ยังมีการเรียกป๋องเป้งว่า กลองเล็ก แต่มีรูปร่างไม่เหมือนกันในแต่ละท้องถิ่น ในสมัยโบราณเรียกว่า “鼓 (กู่)” ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง เมื่อเผยแพร่มาสู่ประชาชนจึงกลายเป็นเครื่องเล่นของชาวบ้าน พ่อค้าแม่ค้าในสมัยก่อนใช้ป๋องเป้งในการเรียกลูกค้า

ในปัจจุบันไม่มีการผลิตป๋องเป้งเพราะเด็กมักนำเม็ดที่ร้อยด้ายสองข้างนั้นแต่เดิมที่ทำมาจากแก้วและเม็ดพุทราเข้าปาก จึงอาจเกิดอันตรายได้ แต่ในชนบทก็ยังมีการผลิตและจำหน่ายอยู่บ้าง

ที่มา: ประวัติการละเล่นพื้นบ้านของประเทศจีน (Wang Lianhai, 2006: 164-165)

yīwèi gōnggōng jīngshén hǎo yītiān dào wǎn bú shuìjiào
 一位公公精神好，一天到晚不睡觉，
 shēntǐ suīxiǎo lìqì dà qiānrén wànrén tuī bú dǎo bùdǎowēng
 身体虽小力气大，千人万人推不倒。(不倒翁)

คุณตาคนหนึ่งจิตใจดี แต่เข้ายันค้ำไม่หวั่นอน

แม้ตัวจะเล็กแต่แรงมาก คนเป็นพันเป็นหมื่นผลักตาไม่ล้ม (ตุ๊กตาล้มลุก)

ตุ๊กตาล้มลุกเป็นของเล่นที่เป็นที่รู้จักกันของชาวจีน นิยมกันทุกแห่งในประเทศ มีตั้งแต่ราชวงศ์ Tang สืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน มีรูปร่างเป็นผู้เฒ่าที่มีอายุยืน ฐานตุ๊กตามีลักษณะกลมตัน ส่วนบนกลวง ทำให้ข้างบนเบาข้างล่างหนัก เวลาผลักจึงไม่ล้ม เป็นของเล่นที่สนุกสนานสำหรับเด็ก ๆ วัสดุที่นำมาทำตุ๊กตาล้มลุกมีหลากหลาย บ้างก็ใช้น้ำเต้าขนาดเล็ก บ้างก็ทำมาจากเปลือกไข่ไก่ หรือลูกปิงปอง หน้าตาของตุ๊กตาล้มลุกนอกจากจะมีผู้เฒ่าอายุยืนแล้วยังมีข้าราชการที่จำลองหน้าตาจากจิ้งจิว

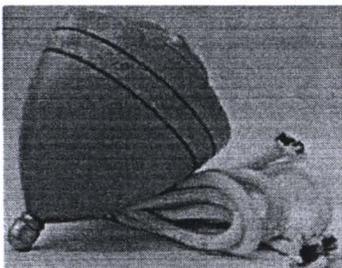
ปัจจุบันนอกจากศิลปินจะใช้ดินทำตุ๊กตาล้มลุกแล้ว โรงงานยังผลิตตุ๊กตาล้มลุกจากไม้ ไม้ ไม้ พลาสติก เซรามิกส์ และนอกจากตุ๊กตาดจะมีหน้าแบบดั้งเดิมแล้วยังมีหน้าตาเป็นพระสัตว์ เด็ก ๆ ฯลฯ

ที่มา: ประวัติการละเล่นพื้นบ้านของประเทศจีน (Wang Lianhai, 2006: 190-193)

yíjiàn dōngxī shēng dé guài zhǐyǒu shēntǐ méi nǎodài
 一件东西生得怪，只有身体没脑袋，
 dǎtā pǎo dé kuài bú dǎ tíng xiàlái tuólúo
 打它跑得快，不打停下来。(陀螺)

สิ่งของอย่างหนึ่งเป็นของแปลก มีแต่ลำตัวไม่มีหัว

ตีมันมันก็จะวิ่งอย่างรวดเร็ว ถ้าไม่ตีมันก็หยุดนิ่งลง (ลูกข้าง)

มีการบันทึกการเล่นลูกข่างในราชวงศ์ “ชิง” ซึ่งลูกข่างจะทำมาจากไม้ ที่มีรูปร่างกลม ด้านบนและเหลี่ยมด้านล่าง (ดังรูป) เวลาเล่นใช้ไม้ที่มีเชือกผูกมัดเอวของลูกข่าง และใช้แรงดึง เชือกลูกข่างหมุน และใช้เชือกตีลูกข่างเรื่อยๆ เพื่อให้ลูกข่างหมุนไม่หยุด ลูกข่างนิยมเล่นใน ถิ่นหนาวบนน้ำแข็ง และในการแข่งขันลูกข่างผู้ต้องตีลูกข่างให้หมุนเป็นเวลานาน มีผู้ค้นคว้า พบรูปภาพการเล่นลูกข่างในราชวงศ์ “ซ่ง” ทำให้เห็นว่าลูกข่างที่เล่นในสมัยนั้นมีรูปร่างเหมือน ปัจจุบัน

ที่มา: ประวัติการละเล่นพื้นบ้านของประเทศจีน (Wang Lianhai, 2009: 177-178)

liǎngguó dǎzhàng bīngqiáng mǎ zhuàng mǎ bú chīcǎo bīng bú chīliáng xiàngqí
两国打仗，兵强马壮，马不吃草，兵不吃粮。(象棋)
ประเทศรบกัน ทหารกำยำม้าล่ำสัน ม้ามันไม่กินหญ้า ทหารนั้นไม่กินข้าวปลา (หมากรุกจีน)

xiǎoxiǎo yī zhànchǎng yǒu bīng yòuyǒu jiāng
小小一战场，有兵又有将，
liǎnggè yuánshuài duìmiàn zuò pīngpīng pāngpāng shā yīchǎng xiàngqí
两个元帅对面坐，乒乒乒乒杀一场。(象棋)

สมรรถุมิเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีไพร่พลและก็มีขุนพล

จอมพล 2 คนนั่งประจันหน้า ปิงปิง บังปัง ฉ่ากันไป 1 ยก (หมากรุกจีน)

sì fāngfāng xiàng zuòchéng chénglǐ bīngmǎ luàn fēnfēn
四方方像座城，城里兵马乱纷纷，
liǎnggè móushì zhí xiāngduì wù yòng dāoqiāng yǒu shūyíng xiàngqí
两个谋士直相对，勿用刀枪有输赢。(象棋)

หมากรุกจีน ในสมัยโบราณเรียกว่า “เซี่ยงซี่” เริ่มมีการเรียนหมากรุกเมื่อสมัยจ้านกั๋ว โดยเป็นเกมการต่อสู้ที่กองทัพสองกองทัพตั้งป้อมปราการตามแบบในสมัยจ้านกั๋ว เมื่อมาถึงใน สมัยราชวงศ์ถังหมากรุกได้รับความนิยมทั่วไป ต่อมาในสมัยราชวงศ์ซ่งหมากรุกจีนได้มีรูปแบบ พื้นฐานที่ค่อนข้างแน่นอน และเป็นที่นิยมไปทั่วประเทศ

กระดานหมากรุกจีน มีรูปร่างเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส กลางกระดานมีเส้นแบ่งเขตกองทัพทั้งสอง เรียกว่า “เจี้ยเหอ” ทั้งสองฝ่ายจะมีเส้นตัดกันทั้งหมด 90 จุด ตัวหมากรุกจะถูกวางตรงตำแหน่งตัดนี้ หมากรุกจีนมีทั้งหมด 32 ตัว แบ่งเป็นสีดำและสีแดง คู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายจะใช้ฝ่ายละหนึ่งสี แต่ละฝ่ายจะมีนายพล 1 ตัว (“สว้าย” หรือ “เจียง”) จุนนาง 2 ตัว (“ซื่อ”) เสนาบดี 2 ตัว (“เซียง”) ม้า 2 ตัว (“หม่า”) รถ 2 ตัว (“จี”) ปืนใหญ่ 2 ตัว (“เฟา”) ทหาร 5 ตัว (“ปิง”) ขณะที่ทั้งสองคนกำลังเล่นหมากรุกนั้น ตำแหน่งแต่ละตำแหน่งจะต้องถูกวางตามกฎ ฝ่ายสีแดงจะเป็นฝ่ายเดินก่อน แล้วจึงสลับกันเดิน หมากรุกแต่ละตัวจะมีวิธีการเดินที่ไม่เหมือนกัน เช่น ตัวม้าจะเดินเป็นรูปตัว “日” หมากรุกเสนาบดีจะเดินเป็นรูปตัว “田” ตัวรถสามารถเดินในแนวขวางหรือแนวตรงก็ได้ ตัวทหารสามารถเดินไปข้างหน้าได้อย่างเดียว เป็นต้น จนสุดท้ายถ้าฝ่ายใดสามารถทำให้นายพลของคู่ต่อสู้ “เจียง” ตายได้ ฝ่ายนั้นก็จะเป็นผู้ชนะ ถ้าทั้งสองฝ่ายมีความสามารถพอ ๆ กัน ก็จะไม่มีการแพ้และผู้ชนะ

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 203

1.6 เครื่องเล่นดนตรี

วัฒนธรรมไทย (เครื่องเล่นดนตรี)

xiǎoxiǎo hútuōng chǐ lái cháng , jǐ gè yuányuán xiǎo tiānchuāng
小小胡同尺来长，几个圆圆小天窗，
qīngqīng yīzhèn fēngérguò qīngcuì yuèqǔ chuán sìfāng dízǐ
清清一阵风儿过，清脆乐曲传四方。(笛子)

ตรอกซอยเล็กๆ ยาวราวๆ ฟุต มีหน้าต่างหลังคาเล็กๆ กลมๆ หลายบาน
พอลมผ่านแผ่วๆ ไปวูบหนึ่ง ดนตรีที่เสนาะใสก็กระจายไปทั่วทิศ (ขลุ่ย)

zhú shēnzi zuǐbā duō rén rén shuō tā ài chàngē
竹身子，嘴巴多，人人说他爱唱歌，
ruòshì wǔzhù tāde zuǐ yuè wǔ tā jiù yuè chàngē dízǐ
若是捂住它的嘴，越捂它就越唱歌。(笛子)

ตัวเป็นไม้ มีปากมาก ใครใครบอกรับชอบร้องเพลง

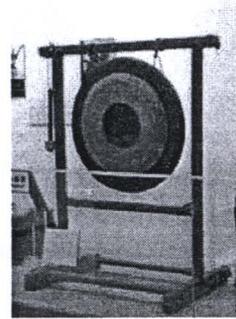
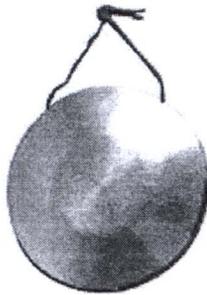
ถ้าหากอุดปากของมันไว้ ยิ่งอืดเท่าไรมันก็ยังร้องเพลง (ขลุ่ย)

“笛 (หตี)” ภาษาไทยเรียกว่าขลุ่ย ทำมาจากไม้ไผ่ มีการบันทึกการใช้ขลุ่ยตั้งแต่
ราชวงศ์ “ฮั่น” หลังจากสมัย “ซี ฮั่น” ขลุ่ยเป็นที่นิยมทั่วประเทศ กลายเป็นเครื่องดนตรีที่ได้รับความ
นิยมนิยมมากที่สุดของประชาชน

ที่มา: เครื่องดนตรีจีน (Jian Qile, 1997:10-11)

xiàng guō yòu tàiqiǎn shuōyuán tā yòu biǎn
像 锅 又 太 浅 , 说 圆 它 又 扁 ,
shēng lái píqì guài xǐhuan rén dǎliǎn luó
生 来 脾 气 怪 , 喜 欢 人 打 脸 。 (锣)
ว่าเหมือนหม้อก็ตื้นเกินไป บอกมันกลมมันก็แบนด้วย
เกิดมามีนิสัยประหลาด ชอบให้คนตีหน้ามัน (ฆ้อง)

“锣 (หลัว)” เป็นเครื่องดนตรี ภาษาไทยเรียกว่า ฆ้อง มีตั้งแต่ต้นสมัย “เว่ย” ทำมาจาก
ทองแดง มีรูปร่างกลม เมื่อเวลาผ่านไปฆ้องก็ได้รับการพัฒนาให้มีความหลากหลายทั้งชื่อเรียก
ประโยชน์การใช้งาน ขนาด รูปร่าง วิธีทำ และเสียง

ที่มา: เครื่องดนตรีจีน (Jian Qile, 1997:42-43)

píqì shēng de guài xǐhuan bàngdǎ tā zuǐ hǎn tòngtòngtòng xīnli lè kāihuā gǔ
脾 气 生 的 怪 , 喜 欢 棒 打 它 , 嘴 喊 痛 痛 痛 , 心 里 乐 开 花 。 (鼓)
มีนิสัยโกรธง่ายแปลกๆ ชอบโดนกระบองตี ปากตะโกน ร้องโอดโอย ในใจกลับสุขสำราญ

(กลอง)

liǎnpí hòu dǔzi kōng dǎtā sān gùnzi tāhǎn dōngdōngdōng gǔ
脸 皮 厚 , 肚 子 空 , 打 它 三 棍 子 , 它 喊 “ 咚 咚 咚 ” 。 (鼓)

หน้าหนา ท้องว่างเปล่า ตีมันสามที มันตะโกน “ตุง ตุง ตุง” (กลอง)

“鼓 (กู่)” เป็นเครื่องดนตรี ภาษาไทยเรียกว่า “กลอง” กลองเกิดขึ้นเมื่อ 3000 ปีก่อน มีตั้งแต่ราชวงศ์ Shang กลองเป็นเครื่องดนตรีที่ขาดไม่ได้ในการรำและการแสดงต่าง ๆ ในเวลานั้น ผู้ตีกลองที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นในราชวงศ์ Tang กลองในปัจจุบันนี้มีหลายชนิด และมีเอกลักษณ์และวิธีการตีเฉพาะของตนเอง

ที่มา: เครื่องดนตรีจีน (Jian Qile, 1997: 62)

2. วัฒนธรรมทางจิตใจ

2.1 ศาสนา และ ความเชื่อ

วัฒนธรรม (ศาสนา และ ความเชื่อ)

míngzì jiào chuán búxiàng chuán bùzài shuǐlǐ fēi tiānbīan
名字叫 船 不像 船，不在 水里 飞 天边，
tàikōng àomì tā tànsuǒ chángé jiějiě xiào kāihuái yǔzhòufēichuán
太空 奥秘 它 探索，嫦娥 姐姐 笑 开怀。(宇宙 飞船)

มีชื่อเรียกว่าเรือแต่ไม่เหมือนเรือ ไม่อยู่ในน้ำกลับบินตามขอบฟ้า
อวกาศอันลึกลับ มันสำรวจหาอย่างลึกกล้า พี่ฉางเอ๋อยิ้มแย้มอย่างเบิกบาน (ยานอวกาศ)

ในนิทานพื้นบ้านของชาวจีนที่ได้รับความนิยมที่สุด คือเรื่องฉางเอ๋อ ชาวจีนมีความเชื่อว่าฉางเอ๋อเป็นนางฟ้าที่สวยงามและนำโชคให้แก่ชาวบ้าน เล่ากันว่า ฉางเอ๋อ เป็นภรรยาของ “羿 (ยี่)” ซึ่ง “羿 (ยี่)” เป็นผู้ที่ยิงพระอาทิตย์เก้าดวง จึงได้ยาที่กินแล้วมีชีวิตอมตะ ฉางเอ๋อแอบกินยานั้นจึงทำให้ลอยไปบนพระจันทร์กลับมายังพื้นโลกไม่ได้

ความเชื่อของคนโบราณที่ว่าบนพระจันทร์มีนางฟ้าเกิดจากรูปสัตว์และสิ่งธรรมชาติที่ชาวพื้นเมืองถือเป็นสัญลักษณ์แห่งเผ่าของตน

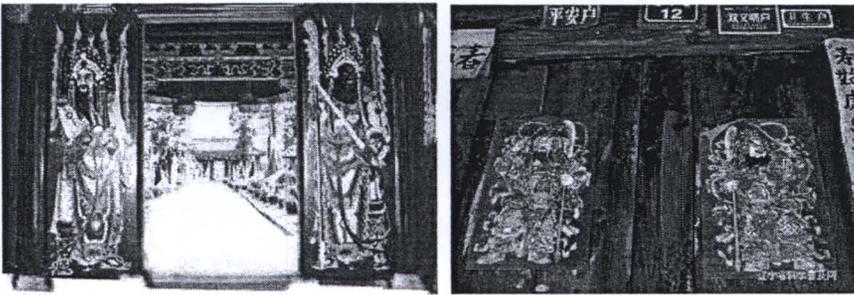
ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 160)

búchī jiǔròu pàng féiféi búdú shīshū chuān cháo yī
 不吃酒肉胖肥肥，不读诗书穿朝衣，
 rìyè shuāngfēng chuī lěngmiàn bújiàn qīzi sòng yī lái。(门神)

ไม่กินเหล้ากับเนื้อแต่ตัวอ้วนๆ ไม่เรียนหนังสือแต่ใส่ชุดราชการ

ทั้งวันทั้งคืนทนฝนทนหนาว ไม่เห็นภรรยาเอาเสื้อผ้าให้

(ภาพเจ้าที่ติดที่ประตูใช้สำหรับขับไล่ภูตผีปีศาจ)

ตามการบันทึก“ 门神(เหมิน เสิน)” ภาพเจ้าที่ติดประตูตอนแรกเป็นรูปของ “成庆 (เฉิน ชิง)” ซึ่งเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญและมีพลัง พอถึงราชวงศ์ “ถัง” รูปบนประตูเปลี่ยนเป็นรูปของ “秦叔宝(ฉิน ซู เป้า)” “尉迟敬德(เว่ย ฉื่อ จิ้ง หดีอ)” เพราะฮ่องเต้ราชวงศ์ “ถัง” ที่ชื่อหลี่ชื้อหมิง ฆ่าน้องชายตนเองเพื่อที่จะเป็นฮ่องเต้แทน จึงเกิดความรู้สึกกลัวนอนไม่หลับ เพื่อให้ฮ่องเต้หายความหวาดกลัว “秦叔宝(ฉิน ซู เป้า)” “尉迟敬德(เว่ย ฉื่อ จิ้ง หดีอ)” จึงไปเฝ้าที่ประตูหลายวัน โดยสวมชุดเกราะและหมวกเหล็ก หลี่ชื้อหมิงจึงวางใจนอนหลับสบาย และมีความรู้สึกปลอดภัยจึงหาคนวาดรูปมาวาดรูปสองคนที่เฝ้าประตูแขวนไว้ซ้ายขวาของประตู ความเชื่อนี้จึงเผยแพร่ไปถึงชาวบ้าน แต่ในความเชื่อของชาวบ้าน คนที่มีหน้าตาแปลกประหลาดมักมีความสามารถพิเศษ ดังนั้นภาพเจ้าที่ติดประตูของชาวบ้านมักจะมีหน้าตาดูร้าย น่ากลัว มีอาวุธถือไว้ในมือ และเนื่องจากประตูของชาวจีนมีสองบานภาพที่ติดประตูจึงเป็นคู่

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 3-4)

xiōngdì chéng chuàn chuān jié bàn qù cháo^{xiān}
 兄 弟 成 串 穿 ， 结 伴 去 朝 仙 ，
 yī zǒu zǒu dào dà mén kǒu hún shēn dōu mào yān biān pào
 一 走 走 到 大 门 口 ， 浑 身 都 冒 烟 。 (鞭 炮)

พี่น้องคล้องเป็นพวงพากันไปพบเซียน

พอเดินก็เดินถึงหน้าประตูบ้าน ทั้งตัวมีแต่ควัน (ประทัด)

ชาวจีนโบราณเชื่อว่าภูเขาสูงเป็นที่อยู่ของเซียน ภูเขาสูงทะเลมหมเป็นทางเดินสู่
 ท้องฟ้า เพราะฉะนั้นชาวจีนจึงถือว่ามีเซียนอยู่ภูเขาจึงมีการไหว้ภูเขาและเซียน เพื่อขอให้
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกป้องคุ้มครอง

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 162-163)

qílín dào le běi jí huì biàn chéng shí bīng qílín bīng qílín
 麒 麟 到 了 北 极 会 变 成 什 么 ? (冰 淇 淋 (冰 麒 麟))

ม้าบินไปที่ขั้วโลกเหนือจะกลายเป็นอะไร (ไอศกรีม)

“麒麟(qílín) (กิเลน)” เล่าว่าตั้งแต่สมัย “โจว” ในยุคนั้น “กิเลน” และ “มังกร”,
 “หงส์” และ “เต่า” รวมเป็นสี่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ส่วนคำว่า “麒(qí)” เป็นตัวผู้ “麟(lín)” เป็นตัว
 เมีย เล่ากันว่า กิเลน มีนิสัยอ่อนโยน และเป็นสิ่งนำโชค แท้จริงแล้วกิเลนไม่มีอยู่จริง แต่เป็น

เพียงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ในจินตนาการของชาวบ้าน ชาวบ้านยังมีความเชื่อว่าสามารถขอลูกได้จาก กิเลน เล่ากันว่าผู้วาดรูปคนหนึ่งชอบวาดรูปกิเลน ในห้องเขาเต็มไปด้วยรูป กิเลน แต่ผู้วาดรูปคนนี้อายุมากแล้วแต่ไม่มีลูก ก็นั่งเขาได้เห็นกิเลนสีทองคู่หนึ่งเดินเข้ามา โดยมีเด็กคนหนึ่งชี้หลังอยู่ ผู้วาดรูปคนนี้รีบเข้าไปอุ้มเด็กคนนั้น พอตื่นขึ้นจึงรู้ว่า เป็นความฝัน ปีต่อมาภรรยาของเขาได้คลอดลูกชาย ผู้ปกครองประเทศก็ใช้ความเชื่อนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการปกครอง โดยการปล่อยข่าวว่า กิเลนได้แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของตน
ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน(Tan Chunhong, 2009: 65-66)

2.2 วรรณคดี และ ศิลปะ

วัฒนธรรมไทย (วรรณคดี และ ศิลปะ)

chūnláiqiūqù dǎyī shuǐhǔzhuàn rénmíng shíqiān
春来秋去 (打一《水浒传》人名) (时迁)

ผ่านฤดูใบไม้ร่วง เข้าฤดูใบไม้ผลิ

(ให้ทายชื่อของบุคคลในเรื่อง “วีรบุรุษเขาเหลิ้งซาน”) (สื่อเขียน)

“สื่อเขียน” เป็นชื่อบุคคลในเรื่อง “วีรบุรุษเขาเหลิ้งซาน” ตัวอักษรของชื่อมีความหมายว่า เวลาที่ผ่านไป)

záobìtōuguāng dǎyī sānguó rénmíng kǒngmíng
凿壁偷光 (打一《三国》人名) (孔明)

เจาะรูยืมแสงไฟ (ให้ทายชื่อบุคคลในเรื่อง “สามก๊ก”) (ขงเบ้ง)

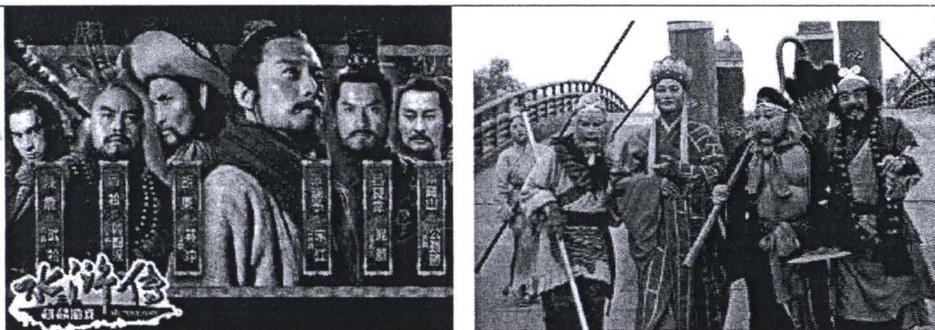
“ขงเบ้ง” เป็นชื่อบุคคลในเรื่อง ภาษาไทยเรียกชื่อนี้ว่า “ขงเบ้ง” ความหมายของตัวอักษรของชื่อคือ “รู” และ “แสงสว่าง”)

búshìzhēnzhèngdeqízhēn dǎyī hónglóumèng rénmíng jiǎbǎoyù
不是真正的奇珍。(打一《红楼梦》人名) (贾宝玉)

ไม่ใช่ของล้ำค่าที่แท้ (ให้ทายบุคคลในเรื่อง “หงโหลวเหมิง”) (เจี๋ยเป่ายู่)

“เจี๋ยเป่ายู่” เป็นชื่อบุคคลในเรื่อง นามสกุลคำว่า “贾(เจี๋ย)” ของบุคคลนี้ ฟ้องเสียงกับคำว่า “假(เจี๋ย)” มีความหมายว่า ปลอม ส่วนชื่อ คำว่า “宝玉(เป่ายู่)” มีความหมายว่า ของล้ำค่า)

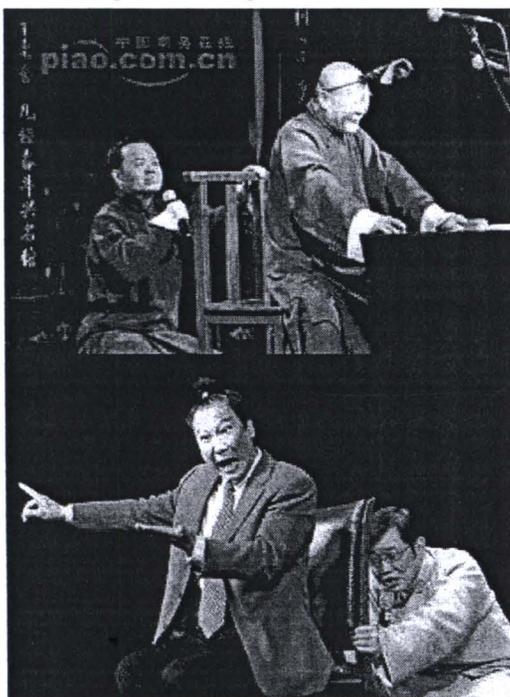

ปริศยานี้ให้ทายชื่อบุคคลในเรื่องวรรณคดีของจีน ประเทศจีนมีวรรณคดีที่โดดเด่น 4 เรื่องที่โดดเด่น คือเรื่อง “《水浒传》(หฺวงซุ่ จี้ว่น) (วีรบุรุษเขาเหลียงซาน)”, “《三国演义》(ซาน กั๋ว) (สามก๊ก)” และ “(หง โทลว เม็ง) (ความฝันในหอแดง)” ซึ่งถือว่าเป็นสามในสี่ เรื่องที่ถือว่าเป็นวรรณคดีที่สำคัญของจีน (อีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ปรากฏในปริศนาคำทายของจีนที่ศึกษาในครั้งนี้คือเรื่อง 《西游记》 (ซี หยิว จี้) “ไซอิ๋ว”

xiāngè bú kāikǒu hòugè kāile kǒu shuānghuáng
先 个 不 开 口 ， 后 个 开 了 口 。 (双 簧)

ข้างหน้าไม่พูด ข้างหลังพูด (การแสดง “ซวงหวาง”)

การแสดง “双簧 (ซวง หวัง)” เป็นการแสดงชนิดหนึ่งเกิดขึ้นที่ปักกิ่ง วิธีการแสดง ประกอบด้วยนักแสดง 2 คนซึ่งนักแสดงข้างหน้าจะแสดงท่าทางขยับปากแต่ไม่ออกเสียง ส่วนคนที่สองแอบซ่อนอยู่ข้างหลังคนแรก จะเป็นคนออกเสียง โดยแสดงเป็นคู่กัน ดูเหมือน

นักแสดงคนแรกที่อยู่ข้างหน้าแสดงคนเดียว เล่ากันว่าการเล่นนี้เกิดขึ้นเมื่อทำราชวงศ์ “ชิง” เนื่องจากซุสึไทเฮาชอบดูการแสดงของคนชื่อ “หวาง ผู่ เฉิง” จึงเรียกเข้ามาแสดงในวังบ่อย ๆ ครั้งหนึ่งซุสึไทเฮาเรียกนักแสดงคนดังกล่าวเข้ามาแสดง แต่เขาเป็นหัดไม่มีเสียง ไม่รู้ทำอย่างไรในเวลานี้ลูกชายของเขาที่ได้ฝึกการแสดงกับเขามาตลอด มีศิลปะในการแสดงจึงแนะนำพ่อของเขาว่าให้พ่อยืนอยู่ข้างหน้าแสดงท่าทาง และตัวเขาเองจะออกเสียงพร้อมกับพ่อ โดยซ่อนอยู่ข้างหลัง นี่ก็ไม่ถึงว่าพ่อลูกสองคนจะแสดงได้ประสบความสำเร็จอย่างมาก ทำให้ซุสึไทเฮาชอบการแสดงนี้อย่างยิ่ง หลังจากนั้น การแสดง “双簧 (ชวาง หวัง)” จึงเป็นการแสดงที่ได้รับความนิยม

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมจีน (Tan Chunhong, 2009: 421)

mā dǎ yī jīngjù míng nǚfùmǎ
妈 (打一京剧名) (女驸马)

แม่ (ให้ทายชื่อเรื่องหนึ่งเรื่องของการแสดง นีว) (女驸马 (นวิ ฟู่ หม่า) เป็นชื่อเรื่องหนึ่งของการแสดงนี้คำว่า “女 (นวิ)” กับ คำว่า “马 (หม่า)” ประกอบกัน ตัวอักษรสองตัวนี้ประกอบกันเป็นคำว่า “妈 (มา)” มีความหมายว่า แม่)

อุปรากรจีน เรียกเป็นภาษาพูดกันว่า “ละครจิว” ละครจิวจีนที่โดดเด่นและมีชื่อเสียงมากประเภทหนึ่งคือ จิวปักกิ่ง เมื่อได้ยินชื่อก็รู้ได้เลยว่าเป็นละครจิวที่นิยมเล่นกันในปักกิ่งซึ่งเป็นเมืองหลวงของจีน

จิวปักกิ่งเกิดขึ้นในกลางยุคสมัยราชวงศ์ชิง (ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19) จากนั้นมาได้ผ่านความรุ่งเรือง ความเสื่อมโทรม และกลับสู่ความรุ่งเรืองและจนถึงการเสื่อมโทรมลงไปอีก

นอกจากพระเจ้าเฉียนหลงฮ่องเต้แล้ว กษัตริย์สมัยราชวงศ์ชิงเกือบทุกพระองค์ทรงชื่นชอบจิวมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระนางซุสึไทเฮาทรงพอพระทัยและหลงใหลในจิวปักกิ่งเป็นอย่างมาก

ในยุคนั้นถือว่าเป็นยุคที่จิ๋วปักกิ่งเจริญรุ่งเรืองที่สุด และเป็นยุคที่เกิดนักแสดงละครจิวที่มีชื่อเสียงมากมาย นักแสดงที่มีชื่อเสียงเหล่านี้ค่อยๆ ตั้งสำนักหรือโรงละครจิว เพื่อสร้างตัวละครจำนวนมาก

หลังจากที่ประเทศจีนได้สถาปนาประเทศใหม่ (ค.ศ.1949) รัฐบาลจีนสมัยนั้นได้ให้ความสำคัญต่อศิลปะการแสดงจิวมาก โดยให้มีการจัดตั้งกลุ่มทำงานเรียบเรียงบทละครจิวที่ดี และแต่งบทละครเชิงประวัติศาสตร์ใหม่ อีกทั้งยังได้สร้างสรรค์ละครจิวสมัยใหม่อีกด้วย

หลังโค่นล้มพรรคทราายกั๋วทั้ง 4 แล้ว ละครจิวดั้งเดิมที่ยอดเยี่ยมและละครจิวประวัติศาสตร์ที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่นั้นได้คืนสู่เวทีจิวอีกครั้ง เพื่อพัฒนาและสร้างสรรค์ละครจิว กระทั่งวัฒนธรรมจีนจึงได้ตั้งคณะกรรมการพัฒนาจิ๋วปักกิ่งขึ้น เพื่อสร้างและพัฒนาคนที่มีความสามารถในการแสดงจิว

ที่มา: วิทยาลัยภาษาปักกิ่ง, มหาวิทยาลัยครุหนานเจิง และมหาวิทยาลัยครุอันฮุย. (2550).

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศจีน: 63

túshǒuzuòguóhuà zhǐdiǎnjiāngshān
徒手作国画 (指点江山)

วาดภาพประเทศจีนโดยมือ (ชี้หน้าแม่น้ำและภูเขา)

การวาดภาพประเทศจีนเป็นการวาดภาพโดยใช้พู่กันจีน หมึกจีน และสีเฉพา วาดลงไป ในกระดาษสาหรือผ้าไหมดิบ หรือสิ่งที่มีผิวเรียบโดยผ่านกระบวนการแปรรูป เป็นศิลปะดั้งเดิมของประเทศจีน จากเนื้อหาภาพประเทศจีนแบ่งได้เป็น 4 ประเภทได้แก่ ภาพบุคคล ภาพภูเขาและน้ำ ภาพดอกไม้และนก ภาพสัตว์สี่เท้า

ที่มา: การสอนวาดภาพจีน (Zeng Jingxiang 2002:1)

ภาคผนวก จ

วัฒนธรรมไทย

วัฒนธรรมไทย

1. วัฒนธรรมทางวัตถุ

1.1 การแต่งกาย

วัฒนธรรมไทย (การแต่งกาย)

อะไรเอ่ย กลมเท่าพรา ไม้आาแยงไม้เข้า (คนนุ่งโจงกระเบน)

โจงกระเบน เป็นวิธีการนุ่งผ้าแบบหนึ่ง การนุ่งโจงกระเบนมีตั้งแต่สมัยอยุธยา ผู้ที่หัดรำไทยหรือหัดโขนจะต้องนุ่งผ้าโจงกระเบนเพื่อให้รำได้สะดวก วิธีการนุ่งผ้าโจงกระเบนคือ ใช้น้ำที่มีขนาดยาวประมาณ 3 เมตรครึ่ง นุ่งขมวดเป็นชายพกไว้ที่เอว แล้วม้วนชายผ้าด้านกว้างทั้ง 2 ที่ประกบกันอยู่ตรงด้านหน้าให้เป็นหางยาว แล้วดึงลอดหว่างขาไปเหน็บไว้ที่ด้านหลังบริเวณเอว

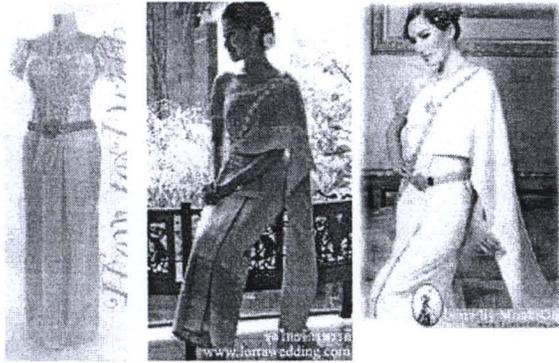
ในปัจจุบัน คนไทยนุ่งโจงกระเบนในการแสดง อย่างเช่น โขน ลิเก และการฟ้อนรำไทยในงานพิธีต่างๆ

ที่มา : 1.หนังสือ การแต่งกายของไทย ของ อภิโชค แซ่โค้ว (2542:21)

2. เว็บไซต์ <http://sarapee.ac.th/spp/index.php/thai/8-thai/593-thai> (Sarapeepittayakom

School)

อะไรเอ่ย ชายหนึ่งแนบนีมน้อง เอวบาง (ชายพก)
อะไรเอ่ย ชายสามแห่หว่างกลาง ขานูช (ชายกระเบน)

ชายพก คือ รีมผ้าถุงที่ดึงรวบขึ้นมาไขว้ไว้ที่บริเวณสะดือ แล้วดึงชายข้างใดข้างหนึ่งให้มีลักษณะคล้ายถุงเล็ก ๆ เหน็บไว้ที่เอวใส่เงินหรือหมาก

ชายกระเบน คือ ชายผ้าถุงที่มีวนแล้วดึงไปเหน็บไว้ข้างหลังระดับบั้นเอว

ที่มา: พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

อะไรเอ่ย ชื่อเป็นม้าสีขาวแต่มีลายผู้ชายชอบขี่ (ผ้าขาวม้า)

ผ้าขาวม้า เป็นผ้าสารพัดประโยชน์ที่คนไทยใช้มาแต่โบราณ ส่วนใหญ่ผู้ที่จะเป็นเพศชายสามารถใช้ถุงอาบน้ำ เช็ดตัว คลุมหัวกันแดด หรือทำเป้ก็ได้ ผ้าขาวม้ามักมีลักษณะเป็นผ้ารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ความกว้างประมาณ 2 สอก ยาวประมาณ 3-4 สอก เป็นผ้าสำหรับผู้ชายใช้ถุงแบบถাঁลอง ความกว้างจึงเท่ากับระยะจากเอวถึงกลางหน้าแข้ง ความยาวเท่ากับระยะพันรอบตัวแล้วเหลือเศษอีกเล็กน้อย โดยมากทอเป็นลายตารางเล็กๆ นิยมใช้ด้ายหลายสี อย่างไรก็ตาม ผ้าสีเดียว ที่มีขนาดเท่ากับผ้าขาวม้าลายตารางหมากรุกแบบนี้ หากนำมาใช้ถุงสำหรับผู้ชาย ก็นิยมเรียกผ้าขาวม้าเช่นกัน

สีและลวดลายของผ้าขาวม้าจะแตกต่างกันไปตามความนิยมของท้องถิ่น โดยทางภาคกลางผ้าขาวม้าจะมีลวดลายเป็นตารางสก๊อต และของภาคอีสานจะเป็นแบบตาเล็ก ๆ

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://th.wikipedia.org>

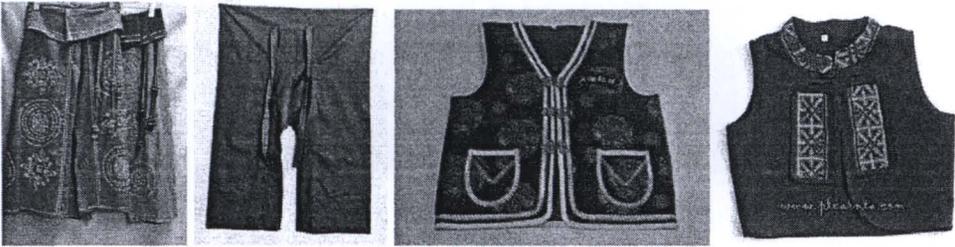

อะไรเอ่ย มาจากเมืองจีน ตัดตีนสองข้างตัดกลางครึ่งตัวตัดหัว ตัดมือ

(กางเกงขาก๊วยกับเสื้อกัก)

อะไรเอ่ย มาจากเมืองจีนตัดหัวตัดตีน กินคนทั้งเมือง (เสื้อ)

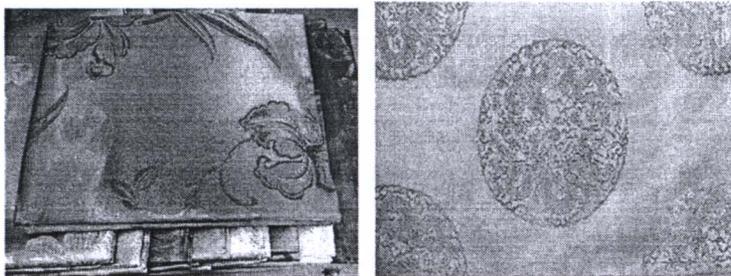
อะไรเอ่ย มีแขนแต่ไม่มีขา มีขาแต่ไม่มีแขน (เสื้อ, กางเกง)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 กล่าวว่า กางเกงขาก๊วยคือกางเกงจีนขาสั้น แต่เข้า ส่วนเสื้อกักเป็นเสื้อชนิดหนึ่ง ตัวสั้นเสมอเอว ไม่มีแขน ไม่มีปก ผ่าอกตลอด ติดกระดุมหรือไม่ติดก็ได้ มักใช้สวมทับเสื้อเชิ้ต ส่วนในพริศนาคำทายที่ 162 และ 166 ที่กล่าวถึงเสื้อและกางเกง ก็น่าจะหมายถึงกางเกงขาก๊วยและเสื้อกักเช่นกัน

ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

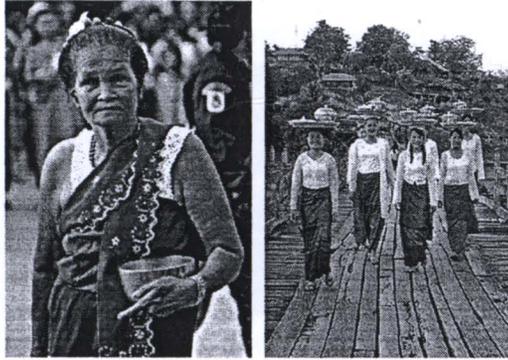
อะไรเอ่ย ตกตุ๋ปใส่หมวกแต่ห่มผ้าแพรไปตลาด (ลูกตาล)

ผ้าแพรเป็นผ้าที่มีเนื้อลื่น เรียบเป็นมัน เนื้อหนาหรือบางก็ได้ เดิมทอด้วยใยไหม ปัจจุบันอาจทอด้วยใยประดิษฐ์ที่มีลักษณะคล้ายไหม

ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

อะไรเอ่ย น้ำขุ่นอยู่ใต้ น้ำใสไหลจร เกล้าจุก เหมือนมอญ นามกรชื่อใด (หอยโข่ง)

ชนชาติมอญมอญเคยตั้งอาณาจักรของตนขึ้นในบริเวณที่เป็นพม่าตอนล่างปัจจุบัน แต่ถูกพม่าปราบและได้ทำสงครามกับพม่าหลายครั้ง จนกระทั่งถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพม่า โดยไม่มีโอกาสฟื้นตัวหรือตั้งอาณาจักรได้อีกจนกระทั่งปัจจุบัน

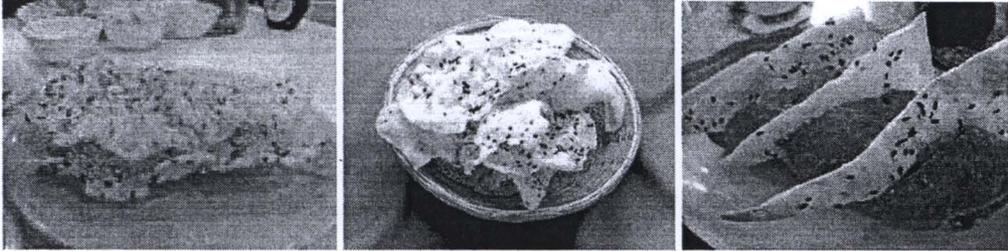
การแต่งกาย การแต่งกายของชาวมอญมีลักษณะคล้ายกับพม่า คือ ชอบมุงผ้าที่เป็นลายตาหมากรุก ส่วนผมนั้นหญิงมอญนิยมไว้ผมยาวและมักเกล้าเป็นมวยต่ำเอนไปข้างหลัง ตรงกันข้ามกับพม่าซึ่งเกล้าสูงขึ้นไปข้างบน ในชั้นหลังหญิงชาวมอญยังหันมาใช้วิธีแต่งผมแบบไทยโดยใช้เขม่าผสมน้ำมันหอมใส่ผมที่เรียกว่า “จับเขม่า” และถอนไรผมด้วย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 6

1.2 อาหารการกิน

วัฒนธรรมไทย (อาหารการกิน)

อะไรเอ่ย กลมเหมือนพระจันทร์ มีงาตั้งพัน แทงคนไม่เข้า (ข้าวเกรียบงา)

ข้าวเกรียบงา หรือเข้าแครบ เป็นอาหารชนิดหนึ่งที่มีวิธีทำคล้ายข้าวเกรียบปากหม้อ โดยเอาข้าวเจ้ามาผสมในน้ำให้เป็นน้ำแป้งเหลว ๆ โรยงาดำลงไปแล้วคนให้ทั่ว (บางตำรับจะผสมแป้งข้าวเหนียวด้วย) นำหม้อหนึ่งหรือหม้อที่มีปากหม้อบานออกเล็กน้อยใส่น้ำตั้งไฟ ใช้ผ้าขาวบางชุบน้ำหมาด ๆ ไปหุ้มที่ปากหม้อ มัดผ้าไว้ ดึงให้ตึง เมื่อน้ำเดือดและไอน้ำขึ้น ไปจับผ้าชุ่มแล้ว ตักแป้งลง ไล่น้ำให้แห้งเป็นแผ่นบาง ๆ อย่างการทำข้าวเกรียบปากหม้อ จากนั้นปิดผ้าไว้ให้แป้งสุกแล้วใช้ไม้พายค่อย ๆ ช้อนแผ่นแป้งขึ้นไปวางบนตะแกรงสาน หรือตักหยั่งคาที่เตรียมไว้ ตากแดดให้แห้งแล้วนำไปปิ้งหรือทอดรับประทาน นิยมทำเก็บไว้สำหรับงานเทศกาลสำคัญ เช่น งานปีใหม่-สงกรานต์ งานบวชลูกแก้ว

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 2

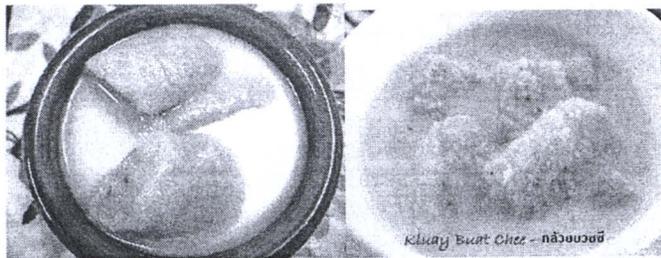
อะไรเอ่ย กลับไป กลับมา แล่นบนเวหา (ข้าวเกรียบวาว)

ข้าวเกรียบวาว บ้างเรียก เข้าพอง (อ่าน “เข้าปอง” ซึ่งวิธีทำ คือนำข้าวเหนียวที่สุกแล้วไปโคลกกับครกขนาดใหญ่หรือครกกระเดื่อง ขณะที่โคลกนั้นให้คอบลูบสากและครกด้วยน้ำอ้อยซึ่งละลายในน้ำแล้ว เพื่อใส่รสหวานและไม่ให้ข้าวติดครก จากนั้นเอาไข่ต้มสุกเล็กลงเฉพาะไข่แดงมาผสมกับน้ำมันหมูที่ใบตองซึ่งตัดเป็นแผ่นกลม ๆ นำข้าวที่โคลกแล้วที่ละน้อยมาวางบนใบตอง ใช้ไม้ไผ่กลิ้งทับให้ข้าวแผ่ออกเป็นแผ่นบางอย่างใบตอง ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนหมด จากนั้นนำไปตาก โดยคว่ำใบตองลงบนตักคาที่ใช้มุงหลังคาบ้าน ผึ่งแดดจนหมาดแล้วให้ลอกใบตองออก เมื่อจะรับประทานก็นำไปย่างไฟอ่อน ๆ ก็จะได้ข้าวควมเป็นแผ่นใหญ่เบาและกรอบ

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 2

อะไรเอ่ย เขาให้เป็นชี แต่ไม่มีชีล (กล้วยบวชชี)

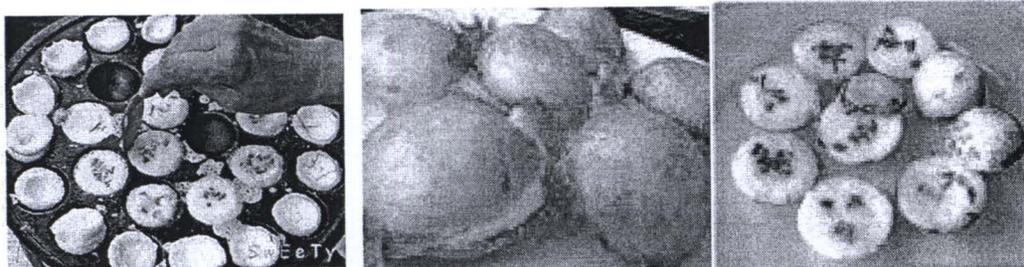

กล้วยบวชชี เป็นขนมหวานชนิดหนึ่งที่คนทั่วไปรู้จักเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นขนมที่ดูเหมือนธรรมดา แต่มีความเป็นเอกลักษณ์ โดยเฉพาะกล้วยน้ำว้า มะพร้าวหรือน้ำกะทิเป็นวัตถุดิบที่คนไทยนำมาใช้ประกอบอาหาร ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน หรือจะใช้กล้วยไข่ก็ได้ การทำกล้วยบวชชีในตำรับนี้ผู้เขียนจะใช้กะทิขยี้เป็นส่วนประกอบแทนกะทิทั่วไป เพื่อให้เป็นตำรับสุขภาพที่ทุกคนกินได้

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.doctor.or.th/node/1126>

อะไรเอ่ย ขนมอะไรที่แข็ง (ขนมครก)

อะไรเอ่ย กว่าอัน หงายอัน หน้ามัน ก้นล่อน (ขนมครก)

ขนมครก เป็นขนมไทยโบราณชนิดหนึ่ง ทำจากแป้ง น้ำตาล และกะทิ แล้วเทลงบนเตาหลุม เวลาจะทานต้องแคะออกมา เป็นแผ่นวงกลม แล้วมักจะประกบกันตอนรับประทาน เป็นขนมของไทยที่มีมาตั้งแต่โบราณ นอกจากนี้ยังพบในพม่า ลาว และอินโดนีเซีย โดยชาวอินโดนีเซียเรียกว่าเซอราบี (serabi) มีหลักฐานว่าขนมครกเป็นที่นิยมแพร่หลายมาตั้งแต่สมัยอยุธยา มีการทำเตาขนมครกขายตั้งแต่ยุคนั้น ขนมครกแต่เดิมใช้ข้าวเจ้าแช่น้ำไม่รวมกับหางกะทิ ข้าวสวย และมะพร้าว ทินทิกซุดฝอย ผสมเกลือเล็กน้อยใช้เป็นตัวขนม ส่วนหน้าของขนมครกเป็นหัวกะทิ ขนมครกชาววังจะมีการดัดแปลงหน้าขนมครกให้แปลกไปอีก เช่น หน้ากุ้ง (แบบเดียวกับข้าวเหนียวหน้ากุ้ง) หน้าไข่ หน้าหมู (แบบเดียวกับไส้ป็นสับ)

ที่มา: เอกสารออนไลน์: <http://th.wikipedia.org>.

อะไรเอ่ย แก่เป็นทีนอน อ่อนเป็นของกิน (หน่อไม้)

อะไรเอ่ย เมื่อเล็กเป็นเครื่องกับข้าว แก่มาเป็นเครื่องนอน (หน่อไม้)

อะไรเอ่ย สาวนุ่งผ้า แก่ราผ้าไม่นุ่ง (หน่อไม้)

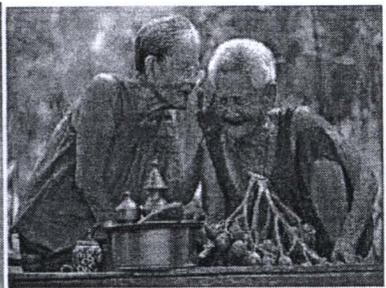
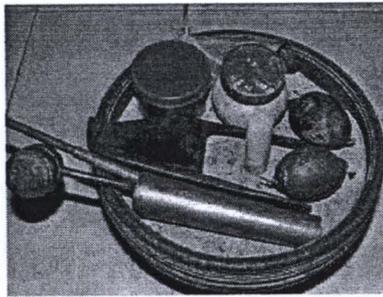

หน่อไม้โดยทั่วไปหมายถึงส่วนของพืชที่แตกออกจากกอหรือเหง้าใหญ่ ถ้าปล่อยให้เจริญเติบโตไปตามปกติก็จะมีสภาพเป็นพืชชนิดนั้นๆ โดยสมบูรณ์ต่อไป และจะเรียกส่วนดังกล่าวของพืชไปตามชนิดพรรณไม้ เช่น หน่อหวาย หน่อข่า หน่อบัว เป็นต้น

ในแง่ของหน่อไม้ไผ่นั้น หน่อหมายถึงต้นอ่อนของไม้ไผ่ซึ่งส่วนมากนำมาปรุงอาหารได้ และเรียกส่วนนี้ว่า “หาง” หน่อไม้ไผ่ที่นิยมใช้ทำอาหารได้มาจากไม้ไผ่ชนิดต่างๆ หน่อไม้ใช้ทำอาหารได้หลายอย่าง แต่หน่อไม้ทั่วไปที่ขึ้นแบบพื้นบ้านนั้น ไม่มีการนำมากินดิบเพราะจะเผื่อน ต้องทำให้สุกโดยวิธีใดวิธีหนึ่งเสียก่อน

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 14,

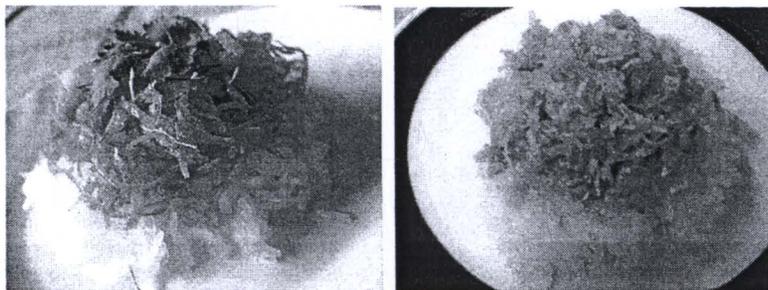
อะไรเอ่ย ไม้มีตีนก็รู้จักยัน ไม้มีพินก็รู้จักกัด (หมาก, ปูน)

หมากเป็นพืชที่คู่กับคนไทยมานานแล้ว ในสมัยก่อนชาวไทยนิยมกินหมากกับพลู (และปูนแดง) โดยมากจะนำไปพลูที่ไม่แก่ หรืออ่อนจนเกินไป มาทาด้วยปูนแดง แล้วกินกับหมากที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ เคี้ยวด้วยกัน จะมีน้ำหมากสีแดง ซึ่งจะต้องบ้วนทิ้ง การกินหมากทำให้ฟันดำ แต่ปากแดง ในสมัยโบราณ ชาวไทยทั้งหญิงชาย ตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยชรา ล้วนแต่กินมากทั้งสิ้น การกินหมากจนเป็นธรรมเนียมเช่นนี้ ทำให้เกิดการพัฒนามาไปสู่วัฒนธรรมมากอย่างจริงจัง นั่นคือ ใช้หมาก เป็นเครื่องต้อนรับแขก การเตรียมหมากพลูเพื่อต้อนรับแขก จึงนับเป็นการต้อนรับที่ดี ผู้ที่มีฐานะ จะมีอุปกรณ์เกี่ยวกับหมากที่สวยงาม

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 14

อะไรอยู่ ตัวอยู่ในนา หน้าอยู่ในน้ำ (หน้ากุ้ง – หน้าปลาแห้ง)

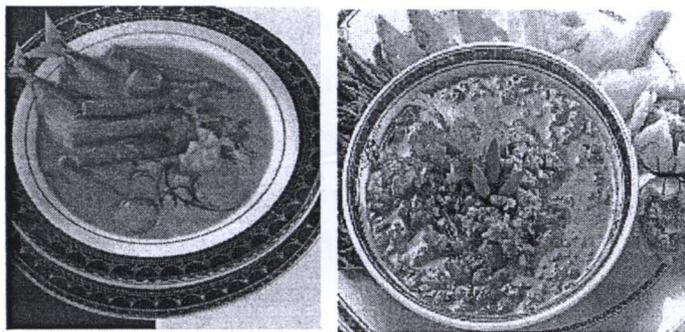

ข้าวเหนียวหน้ากุ้ง-หน้าปลาแห้ง เป็นของว่างที่คนไทยนิยมรับประทาน โดยมีส่วนผสมส่วนผสมในการทำข้าวเหนียวมูนคือ ข้าวเหนียว น้ำกะทิสำหรับมูน น้ำตาลทราย เกลือ และผงวิธีการทำคือ ล้างข้าวเหนียวให้สะอาด เอาข้าวเหนียวขึ้นมาสร้งน้ำให้สะอาด ใส่ลงถึงที่ปูด้วยผ้าขาวบาง นึ่งในน้ำเดือดประมาณ 25-30 นาที ระหว่างรอข้าวเหนียวสุกก็หันมาเตรียมน้ำกะทิไว้ใส่ข้าวเหนียวต่อ คือ ผสมหัวกะทิ น้ำตาลทราย และเกลือคนให้เข้ากัน จนน้ำตาลและเกลือละลาย พักไว้เมื่อข้าวเหนียวสุก ตักใส่ภาชนะที่มีฝาปิด เทน้ำกะทิที่ผสมแล้วลงในข้าวเหนียวที่ยังร้อนๆ คนให้ทั่วและปิดฝาให้สนิท พักไว้ให้ข้าวเหนียวจะดูดน้ำกะทิที่มูนประมาณ 20 นาที ส่วนผสมหน้ากุ้งใช้ กุ้งสดล้าง มะพร้าวขูด พริกไทย รากผักชี กระเทียมตำ น้ำมันพืช น้ำตาลทราย เกลือ และใบมะกรูดซอย วิธีการทำโดยเตรียมมะพร้าวขูด ใส่ส่วนผสมอาหาร (สี่สั้ม) เพื่อเพิ่มสีส้มให้น่าทาน ตั้งกระทะใส่น้ำมันนิดหน่อย ใส่พริกไทย รากผักชี กระเทียม ที่ตำไว้แล้วลงไปผัดให้หอม ใส่กุ้งสดลงไปผัดให้สุก ตามด้วย มะพร้าวขูดที่เตรียมไว้ ลงไปผัดๆ ให้แห้ง ปรงรสด้วย น้ำตาล เกลือนิดหน่อย ชิมตามชอบ โรยด้วยใบมะกรูดซอย

ส่วนหน้าปลาแห้ง ใช้ส่วนผสมคือเนื้อปลาดุกแห้ง หอมแดงซอย เกลือป่น น้ำตาลทราย วิธีการคือนำปลาแห้งไปอบจนกรอบ แคะเอาข้างปลาออก (ถ้ามีก้างใหญ่ๆ) ให้เหลือแต่เนื้อปลา แล้วนำไปโหลกให้เนื้อฟู ตั้งกระทะบนไฟอ่อนๆ นำหอมแดงไปเจียวพอเหลืองกรอบ (ระวังไหม้) ปิดไฟ จึงนำออกมาสะเด็ดน้ำมัน นำน้ำมันที่เหลือจากการเจียวหอมไปใส่ในกระทะและตั้งบนไฟร้อนปานกลาง ใส่เนื้อปลาที่เตรียมไว้ ในขั้นตอนที่หนึ่งลงไปผัดจนปลากรอบ จากนั้นใส่เกลือลงไปผัดต่อ (ควรชิมด้วย ถ้าปลาแห้งเค็มมาก ก็ควรลด ปริมาณเกลือลง) เสร็จแล้วจึงปิดไฟ และนำเนื้อปลาที่ผัดแล้วไปผสมกับหอมเจียวและน้ำตาลทราย เคล้าให้เข้ากันดี

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.thaicuisinenetwork.com/>

อะไรเอ่ย สัวบาย จาปลารีม อร่อยดี (สายบัว, จิ้มปลาร้า, อร่อยดี)

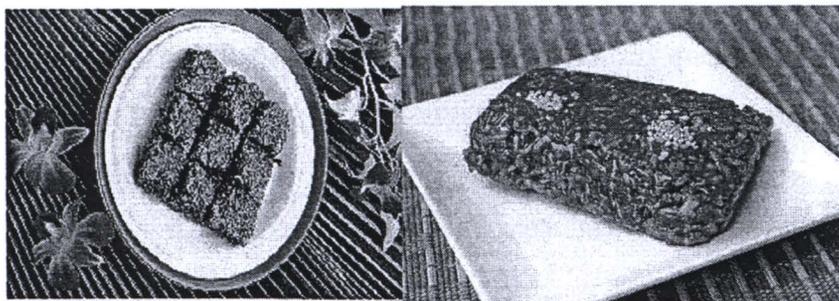

แกงสายบัวเป็นอาหารคาวที่ใช้เครื่องแกงซึ่งประกอบด้วย พริกแห้งหรือพริกขี้หนูสด หอมแดง กระเทียม ตะไคร้ โขลกรวมกันให้ละเอียด นำน้ำตั้งไฟพอเดือด ใส่เครื่องแกง ใส่ปลาช่อนแห้งเป็นแฉก พอลาเริ่มสุก ใส่สายบัว ที่ลอกเปลือก หักหรือตัดเป็นท่อน ๆ ปูรงรสด้วยน้ำมะขามเปียก น้ำปลา ใส่ใบแมงลัก ส่วนปลาร้าเป็นอาหารท้องถิ่นภาคอีสาน ของไทย และ ลาว รวมถึง บางส่วนของเวียดนาม โดยมักทำจากปลาน้ำจืดขนาดเล็ก เช่น ปลาสร้อยขาว ปลากระดี่มาหมักกับรำข้าวและเกลือ แล้วบรรจุใส่ไห โดยทั่วไปจะหมักไว้ 7-8 เดือน และนำมารับประทานได้ ปัจจุบัน การทำปลาร้าได้พัฒนาขึ้นไปสู่ระดับสากลมากขึ้น มีปลาร้าพาสเจอร์ไรซ์ เพื่อฆ่าเชื้อโรคก่อนด้วย หรือ ปลาร้าอนามัย แต่ส่วนใหญ่ปลาร้าก็ยังนิยมทำแบบเดิม โดยตัดขายตามน้ำหนักตามตลาดสดต่าง ๆ

ปลาร้านำไปปรุงอาหารได้หลายชนิด ตั้งแต่ น้ำพริก หลน จนถึงนำไปทอด นึ่ง เผา แล้วแต่ขนาดของปลาร้า นำปลาร้าไปต้มกับน้ำแล้วกรองเอาแต่น้ำเป็นน้ำปลาร้าเป็นเครื่องปรุงรสที่สำคัญของอาหารอีสาน อาหารที่ปรุงด้วยปลาร้าที่เรารู้จักโดยทั่วไปคือส้มตำ โดยส้มตำที่ใส่ปลาร้า นั้นจะเรียกว่า ส้มตำลาว หรือ ส้มตำปลาร้า เพื่อให้ต่างจากส้มตำใส่กุ้งแห้งที่เรียกส้มตำไทย

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.thaicuisinenetwork.com/>

อะไรเอ่ย โกงกางช้างซี่ ปี่แจ้งข้าวแดงเหนียว (ซี่ช้าง, แป้งจี, ข้าวเหนียวแดง)

ข้าวเหนียวแดง จัดเป็นขนมไทยประเภทขนมกวนที่ต้องใช้กะทะเช่นเดียวกับข้าวเหนียวแก้ว และกะละแม ทำจากข้าวเหนียว กะทิ น้ำตาลปึก และงาขาวเป็นหลัก ใช้เป็นขนมในเทศกาลสงกรานต์สำหรับถวายพระ ทำบุญที่วัดและแจกชาวบ้านทำนองเดียวกับกะละแม

ส่วนผสมประกอบด้วยข้าวเหนียว (ดิบ), น้ำตาลปีบ, มะพร้าวขาว (คั้นไม่ใส่น้ำ), แปะแซไบเตย, เกลือ และงาขาวคั่ว วิธีทำคือ ซาวข้าวเหนียวด้วยเกลือและน้ำเบา ๆ มือ 3 ครั้ง จากนั้นแช่ทิ้งไว้ประมาณ 3 ชั่วโมง คั่วงาขาวด้วยไฟปานกลาง ต่อมานำข้าวเหนียวที่ซาวได้นึ่งด้วยลังถึง เวลาประมาณ 50 นาที ผสม น้ำตาลปีบ กะทิ แปะแซไบเตย พอเข้ากัน นำส่วนผสมที่ได้ตั้งไฟเคี่ยวใช้ไฟปานกลาง จนขึ้นเหนียว ด้วยเครื่องกวน และนำข้าวเหนียวที่นึ่งสุกแล้ว ใสลงในส่วนผสมที่เคี่ยวได้ที่แล้วกวนจนส่วนผสมเหนียวเข้ากันดี ด้วยไฟปานกลาง ตักขึ้นใส่ถาดกดให้แน่น พักไว้ให้เย็น โรยด้วยงาขาวคั่ว ตัดเป็นชิ้นตามต้องการ

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.wangkanai.co.th/new/popup6.htm>

อะไรเอ่ย คนกินได้ แต่ลิงไม่เข้าใจบอกว่าเหม็นที่สุด (กะปิ)

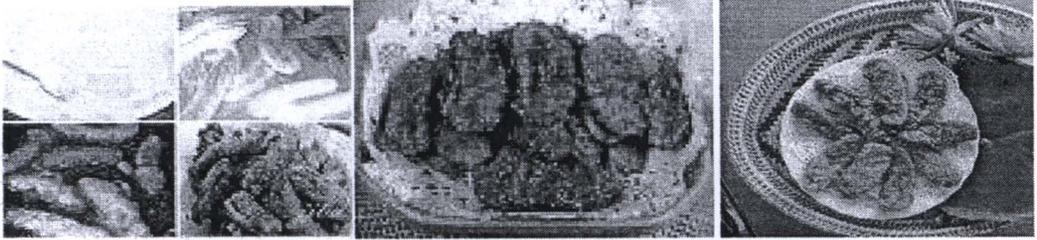
กะปิ เป็นอาหารดองเค็มชนิดหนึ่ง บางท้องถิ่นเรียกเขือเคย ทำได้ทั้งจากกุ้ง เเคย หรือปลา โดยนำมาล้างให้สะอาดแล้วหมักเกลือไว้ประมาณ 1-2 วัน จากนั้นนำ กุ้ง เเคย หรือปลาที่หมักแล้วนั้น ไปตากแดด พอเนื้อหมาด ๆ จึงนำไปโขลกให้ละเอียด จะได้กะปิไว้รับประทาน ส่วนน้ำรสเค็มที่ได้จากการหมักนำไปทำน้ำปลาได้ด้วย

โดยทั่วไปนิยมใช้เคยมมากกว่ากุ้งหรือปลา เพราะจะได้กะปิที่มีรสชาติและกลิ่นหอมกว่า แหล่งทำกะปิที่สำคัญของภาคกลางคือ บริเวณจังหวัดริมฝั่งทะเลภาคตะวันออก เช่น ระยอง จันทบุรี ตราด และบริเวณปากน้ำบางปะกง ปากน้ำเจ้าพระยา เช่นสมุทรสงคราม สมุทรสาคร บริเวณดังกล่าวที่นิยมใช้เคยทำกะปิ ถ้าใช้ปลาโดยมากเป็นปลาน้ำเค็ม เช่น ปลากระตัก ปลาหลังเขียว และปลาเล็ก ๆ อื่น ๆ ที่ไม่มีราคาในท้องตลาด

กะปิตากแดดนาน ๆ จะมีคุณภาพดีและเก็บไว้รับประทานได้นาน ใช้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการปรุงน้ำพริกและปรุงเครื่องแกงเผ็ดต่าง ๆ

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 1

อะไรเอ่ย ก๋วยจั๊กก๋วยจั๊วไทย แต่คนทั่วไปเรียกว่าก๋วยจั๊วต่างประเทศ (ก๋วยจั๊วแขก)

ก๋วยจั๊วแขก เป็นชื่ออาหารประเภทของทอดชนิดหนึ่งบางเรียกว่า ก๋วยจั๊วทอด สันนิษฐานว่าคนไทยคงจะรับเอาวิธีทำของกินชนิดนี้มาจากแขกทางภาคใต้ที่นิยมเอาก๋วยจั๊วและขวงขนุนมาทอด จึงเรียกก๋วยจั๊วทอดอีกชื่อหนึ่งว่า

ก๋วยจั๊วที่นำมาทอดนิยมใช้ก๋วยจั๊วน้ำว่าห้าม ผ่าออกเป็น 2 ซีก เคล้ามะพร้าวขูดผสมแป้งข้าวเจ้ากับน้ำตาลและเกลือเล็กน้อย นำลงทอดในน้ำมันเดือด ก๋วยจั๊วแขกหรือก๋วยจั๊วทอดนี้ชาวเพชรบุรียังใช้ก๋วยจั๊วใส่ลูกชุบแป้งข้าวเหนียวผสมน้ำตาลเกลือและหัวกะทิ แล้วนำไปทอด เรียวก๋วยจั๊วแป้ง

ปัจจุบันนอกจากจะใช้ก๋วยจั๊วมาทอดแล้ว ยังนิยมเอามันเทศและเผือกมาทอดด้วย โดยก่อนทอดจะแช่มันเทศและเผือกที่ฝานเป็นชิ้นบาง ๆ แล้วนึ่งในน้ำปูนใสเสียก่อน แล้วจึงชุบแป้ง น้ำตาล และเกลือ เช่นเดียวกับก๋วยจั๊วทอด จะได้มันเทศและเผือกทอดที่กรอบอร่อย

คำว่า แขก คือ คำเรียกชาวอินเดีย ศรีลังกา ปากีสถาน บังกลาเทศ อัฟกานิสถาน เนปาล ชาวมลายู ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงและตะวันออกไกล ยกเว้นชาวยิว แอฟริกาเหนือ และ นิโกรอิก ความหมาย แขก คือ ผู้มาหา, ผู้มาแต่อื่น, ผู้ที่มาร่วมงานพิธีของเจ้าภาพ, บางที่เรียกว่า แขกเหรื่อ; คนบ้านอื่นที่มาช่วยทำงาน

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 1

1.3 สิ่งของเครื่องใช้

วัฒนธรรมไทย (สิ่งของเครื่องใช้)

อะไรเอ่ย กดหัวท้องป่อง (สาแหกร)

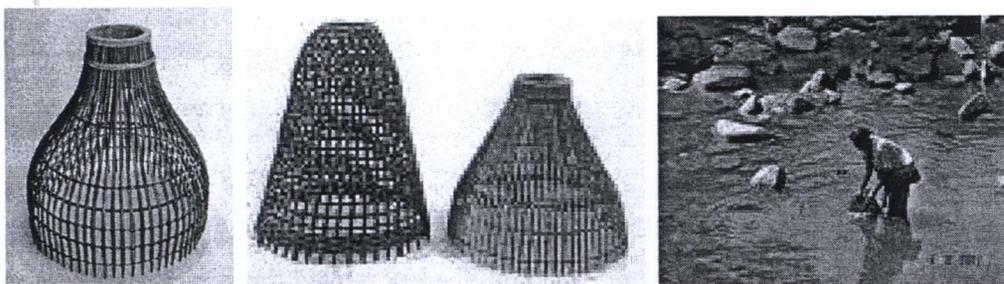
อะไรเอ่ย สี่กึ่ง สี่กอ ขึ้นไปนั่งจ้อยอยู่บนสี่กึ่ง (สาแหกร)

สาแหกร เครื่องหาบหรือแขวนภาชนะ เช่น ถาด กระจาด หรือภาชนะที่ไม่มีหู ทำด้วยหวาย ถักด้านล่างเป็นรูปหกเหลี่ยม มีสาย 4 สายโยงขึ้นไปรวมกันเป็นหูสำหรับสอดไม้คานหรือใช้เป็นหูแขวน สาแหกรกางออกหรือถ่างออกได้ง่ายจึงสอดภาชนะเข้าไปได้สะดวกสาแหกรมีขนาดต่างกันตามการใช้สอย เช่น สาแหกรสำหรับใช้กับของหนัก เช่น กระจาด แข่ง ทำด้วยเส้นหวายใหญ่ แต่ถ้าเป็นสาแหกรสำหรับหาบถาดใส่อาหาร ไปถวายพระตามวัด หรือหาบถาดใส่ของในงานพิธีจะใช้หวายเส้นเล็กถักอย่างประณีต

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 12

อะไรเอ่ย ข้างใต้ชน ข้างบนเข่า เข้าหรือไม่เข้า เอามือคลำดู (คนสู่มปลา)

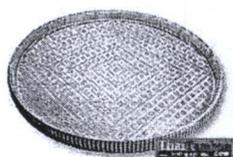

สู่ม เป็นเครื่องมือจับสัตว์น้ำจืดตามบริเวณบ่อ หนองน้ำหรือชายฝั่งที่มีน้ำตื้น เป็นเครื่องจักสานทำจากไม้ไผ่ ใช้ไม้ไผ่เหลาเป็นซี่ ๆ ส่วนด้านล่างที่เรียกว่า ดินสู่ม ฝายออกเป็นวงกลมรัศมีราว 50 เซนติเมตร ส่วนด้านบนของสู่มทำเป็นรูปทรงกระบอกค่อยสอบเข้าไปหาปากสู่ม ซึ่งมีลักษณะเป็นวงกลม ซี่สู่มจะรวมครึ่งเข้ากับไม้ปากสู่มที่ทำเป็นวงแหวนรัศมี 1 คืบ ซึ่งเป็นช่องสำหรับเอามือล้วงลงไปจับปลาที่สู่มได้ในสู่ม ซี่สู่มจะเหลาให้มีลักษณะแบนกลม ส่วนที่อยู่ตอนล่างทุกซี่จะต้องเหลาเพื่อเวลานำไปสู่มปลาซี่สู่มจะได้แนบสนิทฝังลงไปในพื้นที่ดิน ปลาที่ถูกครอบไม่อาจมุดคืน

หนีได้ ซึ่งผู้คุมทุกผู้ผูกกรอด้วยหวายติดอยู่กับกงไม้หรือกงเหล็กรูปวงกลมเพื่อจะทำให้ตัวผู้คุมทั้งลูกมีความแข็งแรง

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 14

อะไรเอ๋ย วงกลมเหมือนพระจันทร์ กระแตก กระตันอยู่ใต้สะดือ (กระด้งผัดข้าว)

กระด้ง เป็นภาชนะเครื่องจักสาน รูปร่างคล้ายถาด มี 2 ขนาด ขนาดเล็กกว้างประมาณ 50 เซนติเมตร ใช้สำหรับผัดข้าวหรือถั่วหรือรองเชิงรองครกขณะประกอบอาหารเพื่อกันเครื่องปรุงตกลงพื้น ส่วนกระด้งขนาดใหญ่ กว้างประมาณ 1 เมตร ใช้สำหรับตากของ เช่น พริก หอม กระเทียมและสมัยโบราณยังนิยมใช้กระด้งใหญ่นี้ไว้รองเบาะเด็กทารกในพิธีรับขวัญเมื่ออายุครบ 3 เดือน กระด้งสานด้วยตอกเนื้อไม้ไผ่ขนาด 5 มิลลิเมตร เป็นลวดลายขกสองข่มห้า ซึ่งเป็นลายที่ไม้มีช่องโปร่ง ส่วนขอบประกบด้วยผิวไม้ไผ่ขนาด 3 เซนติเมตร มัดด้วยเส้นหวายเป็นระยะโดยรอบ

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 1, หน้า

อะไรเอ๋ย มีหัวสองหัว มีตัวอันเดียว (ไม้คาน)

ไม้คาน เป็นไม้ที่ใช้การหาบ หรือหาบสิ่งของต่าง ๆ ในการเดินทาง ซึ่งสามารถแยกออกตามลักษณะอย่างกว้าง ๆ ได้ว่ามี 2 ประเภทคือ ไม้คานกลม และ ไม้คานแบน

โดยปกติแล้ว ไม้คานแบบนี้จะหาบภาชนะที่บรรจุสิ่งของที่ละเอียดอ่อนหรือต้องระมัดระวัง เช่น หาบถังใส่น้ำ หาบกระบุง หรือตระกร้าบรรจุพืชผักผลไม้ เป็นต้น

ภาชนะที่ใช้บรรจุสิ่งของดังกล่าวนี้ มักจะมีสายหรือเครื่องโยง โดยโอบจากก้นภาชนะขึ้นไปคล้องกับปุ่มหัวไม้คานเมื่อต้องการจะหาบสิ่งของเพื่อเดินทางนั้น ผู้ใช้จะบรรจุสิ่งของต่าง ๆ ลงในกระบุง เป็นต้น จัดสายกระบุงให้ได้กึ่งกลางแล้วเกี่ยวเข้ากับหัวไม้คานด้านละ 1 รอบ จากนั้นจึงยกไม้คานขึ้นพอดึงมือ แล้วจึงย่อตัวลงเพื่ออำบาเข้ารับไม้คานและเดินทางต่อไป

สำหรับไม้คานแบนที่ใช้หาบสิ่งของเพื่อเดินทางไกล โดยต้องมีการขึ้นคอดยลงห้วยไปตามเส้นทางนั้น ไม้คานนั้นจะทึบขนาดสั้นกว่าไม้คานแบนแบบปกติ เพราะผู้หาบขงนอกจากจะใช้บ่าหาบขงแล้ว ยังต้องยื่นมือทั้งสองข้างจับภาชนะที่ตนหาบอีกด้วย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 10

อะไรเอ่ย สองขาเดินไป สองใบห้อยโตงเตง (คานหาบกระบุง)

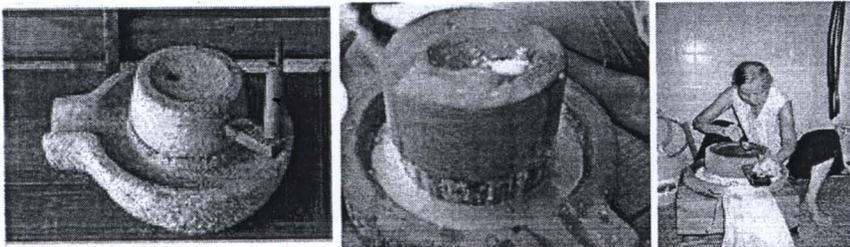

กระบุง เป็นภาชนะเครื่องจักสานใช้สำหรับใส่ข้าว ข้าวโพด ถั่ว งา และใช้ตวงข้าว กระบุงมีรูปทรงเป็นภาชนะทรงกระบอกปากกลมก้นสอบเป็นเหลี่ยม โดยทั่วไปแล้วมีอยู่สามขนาด รูปทรงแตกต่างกันไปตามลักษณะการใช้กระบุงขนาดใหญ่มีหูสำหรับร้อยเชือก เพื่อใช้หาบข้าวหรือสิ่งของเบ็ดเตล็ด กระบุงขนาดกลางคือ กระบุงหรือกระบุงลูกตัดใช้สำหรับตวงหรือโกยข้าว และกระบุงขนาดเล็กเรียกว่า กระบุงโกย ใช้สำหรับงานเบ็ดเตล็ดกระบุงมีลักษณะเป็นรูปวงกลม ที่ส่วนปากมีขอบไม้ไผ่ประกบและมัดด้วยเส้นหวายเป็นช่วง ๆ โดยรอบ ส่วนคอดสานเป็นลายขัดทึบ เพื่อให้แลดูสวยงามและแข็งแรง มีอยู่สองลักษณะคือ ถ้ามีลักษณะโค้งหรือค่อมเรียกว่า กระบุงค่อม ถ้าเป็นเส้นตรงก็เรียกว่า กระบุงปากตรง ส่วนตัวด้วยเนื้อไม้ไผ่เป็นลายสองส่วนกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีก้านไม้ไผ่เหลาเป็นเส้นขั้ตรงไว้เป็นรูปกากบาทเพื่อเสริมให้แข็งแรง

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 1

อะไรเอ่ย กินข้างบน จีข้างล่าง (โม่)

อะไรเอ่ย ทับกันค่อยๆ มีน้ำย่อยออกมา (โม่แป้ง)

เครื่องโม่ คือ เครื่องบดชนิดหนึ่งทำด้วยหิน รูปร่างคล้ายสี่ข้าว มี 2 ส่วน ส่วนบนซึ่งเรียกว่า ลูกโม่ นั้น มีมือถือสำหรับหมุน และมีรูสำหรับกรอกเมล็ดพืช เมื่อหมุนลูกโม่จะบด เมล็ดพืชให้

ละเอียดและไหลลงสู่ส่วนล่างซึ่งมีลักษณะเป็นรางสำหรับรองรับอยู่เกือบ รอบลูกไม้ ด้านหนึ่งของ ส่วนล่างมีช่องเปิดให้สิ่งที่ไม่แล้วไหลลงสู่ภาชนะ ที่รองรับได้

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 10

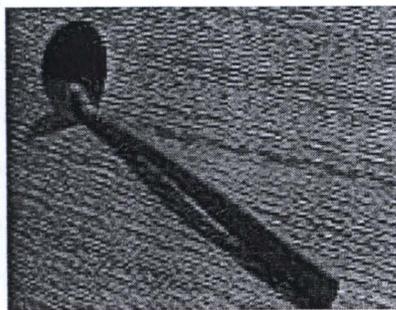
อะไรเอ่ย โคงเตงโค้งใจไว้ ผู้หญิงทำให้ผู้ชายโคงเตง (ย่าม)

“ย่าม” นับเป็นของใช้ประจำกายอีกชิ้นหนึ่งที่สามารถบ่งบอกถึงความเป็นอัตลักษณ์ของแต่ละ ความเป็นไทยได้อย่างชัดเจน อาทิเช่น สีล้วนลวดลายบนตัวย่ามที่ผ่านการสะสมเป็นภูมิปัญญาจาก บรรพบุรุษ การหิบบิบบิเอาความงามจากธรรมชาติมาประดับเอาไว้บนผืนผ้าที่ใช้ทำย่าม การใช้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และทักษะที่มีอยู่มาออกแบบลวดลายเพื่อบ่งบอกถึงความสามารถของคน ทำ นอกจากนั้นแล้วย่ามยังสัมพันธ์กับระบบความเชื่อและการประกอบพิธีกรรมต่างๆ รวมทั้งเป็น สัญลักษณ์ที่มีความหมายอย่างลึกซึ้งบนความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาว ความเป็นเพื่อนและญาติพี่น้อง ประการสำคัญคือ วัสดุที่ใช้ทำย่าม วิธีการทำ หรือแม้แต่วิธีการสะพายย่าม ก็ย่อมเป็นการบ่ง บอกลักษณะความเป็นอัตลักษณ์ของไทยได้อย่างชัดเจน

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.thaingo.org/writer/view.php?id=1455>

อะไรเอ่ย ซื่ออยู่ในครัว ตัวอยู่ในราชการ (กระจ่า)

กระจ่า เป็นเครื่องมือใช้ในครัวเรือน ใช้สำหรับคดข้าว ตักหรือคนอาหาร ประกอบด้วย 2 ส่วนรวมกัน คือ ส่วนแรกที่เป็นตัวกระจ่า มีลักษณะคล้ายช้อนขนาดเขื่อง ๆ ตรงกลางกระจ่าเว้าเป็นแอ่งกลม ๆ กับส่วนที่เป็นด้ามกระจ่า มีลักษณะเป็นด้ามคดและตั้งขึ้นไปจากขอบด้านในกระจ่าด้าม

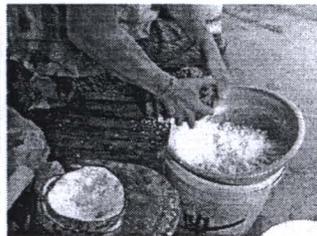
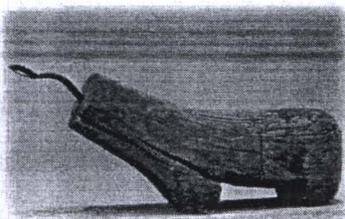
กระจ่านี้ปกติทำส่วน โคนคันทกลม ส่วนปลายแผ่เป็นแผ่นแบนปลายสุดมนคล้ายใบพาย วัสดุที่ใช้ทำกระจ่า มักเป็นวัสดุหาหามาได้ไม่สู้ไกลตัวนักชาวบ้านที่มีความสามารถเป็นช่างอยู่บ้างก็สามารถทำขึ้นใช้ได้เอง

กระจ่าทำด้วยกะลามะพร้าวที่แก่จัด ตัดเอาตรงส่วนกระพุ้งอยู่ทางด้านข้างของผลมะพร้าวออกมา จะได้กะลาที่มีรูปร่างกลมรี เป็นแอ่งเว้าลงไป ในกะลาส่วนนี้พอสมควรจัดแต่งผิวด้านใน และด้านนอกให้เกลี้ยงเกลา แล้วแต่งขอบให้เรียบร้อยจึงเจาะรูเล็ก ๆ ขึ้นคู่หนึ่ง ห่างกันสเล็กน้อย ให้อยู่เยื้องไปทางด้านในกระจ่า สำหรับร้อยหวายพันด้ามให้ติดกับตัวกระจ่าตัวกระจ่าต่อไป

ด้ามกระจ่าทำด้วยไม้จริง เช่น สัก ไม้โยก ไม้มะยมป่า เป็นต้น เหล่าส่วนโคนในหิ้งอนซ้อย ออกไปรับกับส่วนเว้าลงในตัวกระจ่า ตัดโคนขึ้นไปเหลาให้แผ่นแบนปลายมนคล้ายใบพาย ส่วนปลายด้ามนี้มักเหลาให้เบนออกไปตรงตรงกันข้ามกับตัวกระจ่า

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 1

อะไร่อย พระกัโม่ไช้พระ เณรกัโม่ไช้เณรต้องประเคน 2 มือ (กระต่ายขูดมะพร้าว)

กระต่ายขูด หรือ กระต่ายขูดมะพร้าว เป็นเครื่องใช้ในครัวเพื่อใช้ขูดเนื้อมะพร้าวออกจากกะลาเป็นฝอย เพื่อคั้นเอาน้ำกะทิต่อไป

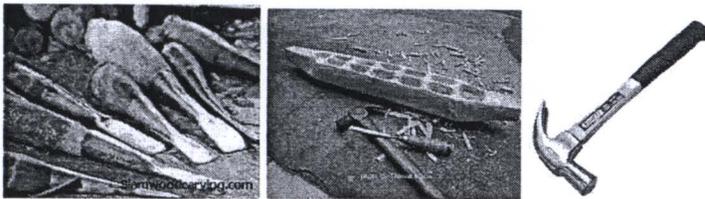
ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ แผ่นเหล็กขูดเรียกว่า “ฟันกระต่าย” ทำด้วยเหล็กคัดให้งออย่างค่อห่านส่วนปลายแบน โค้งขนาดเท่า 3 นิ้วมือ มีฟันเรียงถี่อย่างฟันปลาทำเป็นบั้งอย่างบั้งพร้าวสำหรับสวมเข้ากับตัวไม้รองนั่งแผ่นเหล็กนี้จะต้องมีฟันไม้ถี่หรือห่างเกินไปและต้องมีความคมเพื่อจะได้ไม่ต้องออกแรงมากเวลาขูดมะพร้าว ส่วนสำคัญอีกอย่าง คือ ไม้รองนั่งหรือ “ตัวกระต่าย” ส่วนใหญ่ทำจากไม้ มีบ้างที่ทำด้วยเหล็กเชื่อมตัดเป็นจันทันเดียวกับเหล็กขูด

กระต่ายขูดที่ใช้ในภาคกลางมี 2 แบบ ได้แก่ กระต่ายไทยและกระต่ายจีน กระต่ายไทย คือ กระต่ายขูดที่ทำเป็นรูปสัตว์ ส่วน กระต่ายจีน คือ รูปแบบที่ทำเป็นแผ่นไม้ แล้วเอาตะปูทองเหลืองตอกเรียงเป็นแถวเข้ากับแผ่นไม้ ส่วนเหตุที่เรียกว่า กระต่ายจีน เพราะคนยจีนไทยเป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้น มะพร้าวขูดที่ได้จกระต่ายจีนมีเส้นเล็กฝอย นำไปคั้นกะทิได้สะดวก จึงเหมาะแก่การทำขนมมากกว่ามะพร้าวที่ขูดจากกระต่ายไทย ในการขูดมะพร้าวด้วยกระต่ายไทยนั้น ต้องขูดจากริมขอบกะลามะพร้าวเข้ามาหาตอนกลาง เพื่อไม่ให้เนื้อมะพร้าวร้อนหลุด แต่ถ้าขูดด้วยกระต่ายไทยนั้น

ต้องชูดจากกริมขอบกะลามะพร้าวเข้ามาหาตอนกลาง เพื่อไม่ให้เนื้อมะพร้าวร้อนหลุด แต่ถ้าชูดด้วย กระจาดยจีนต้องกะเทาะเปลือกแข็ง คือ กะลาออก ภูเนื้อมะพร้าวลงกับตะปูทองเหลืองด้านแหลมที่ พุ่งขึ้นมาแล้วไสไปมา วิธีชูดเช่นนี้ต้องหมั่นเติมมะพร้าวให้เต็มกำมืออยู่เสมอ ถ้าทำไม่แน่นเวลาไส มะพร้าวไปมืออาจชูดลวดทองเหลืองได้ เวลาชูดก็ต้องชูดเบา ๆ ไม่กดแรงเกินไป เพราะจะทำให้คัน กระทบยาควิธีการนั่งชูดมะพร้าวด้วยกระจาดยไทย ผู้หญิงจะนั่งเบี่ยงข้าง พับขาทั้งสองไปด้านหลัง ส่วนผู้ชายนั่งคร่อมตัวกระจาดย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 1

อะไรเอ่ย คำมิดหมียิ่งตักัด คำเหมือนหมดยิ่งกักยั้งติ (สิ่ว, ค้อน)

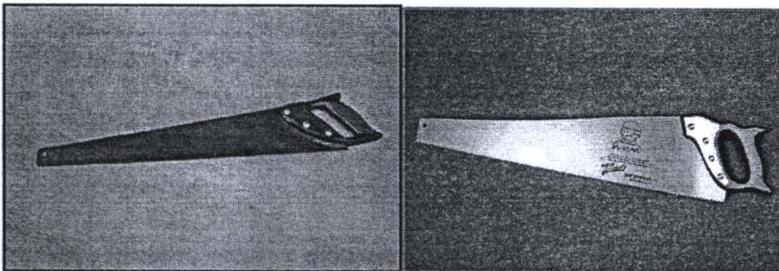

ค้อน หมายถึงท่อนไม้ที่มีขนาดประมาณท่อนแขนใช้สำหรับฟาดหรือทุบ และใช้ขว้างอย่าง กว้างขว้างมะม่วงให้ผลหล่นลงจากต้น ใช้เป็นอาวุธอย่างง่าย ๆ เรียกว่า ไม้ค้อน

ส่วนสิ่วคือ ชื่อเครื่องมือของช่างไม้ช่างทองเป็นต้น มีทั้งชนิดมีคมและไม่มีคม สำหรับใช้ ตอก เจาะ สลัก เซาะ

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 1

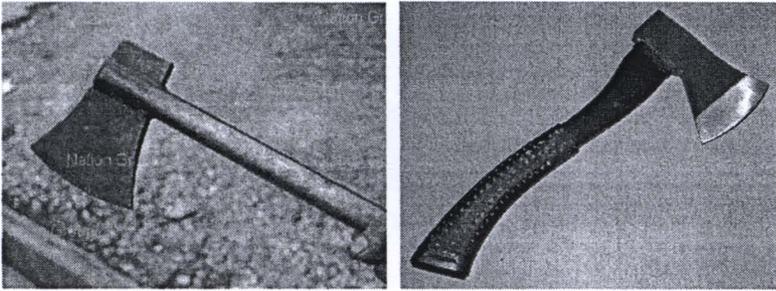
อะไรเอ่ย ฟันเหลี่ยมเหมือนผี ยิ่งสี่ยิ่งขาด (เลื่อย)

เลื่อย คือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการตัดด้วยใบเลื่อยที่มีคมเล็ก ๆ หลาย ๆ คม คล้ายคมสิ่วหรือ คมสากัดจำนวนมาก เรียงกันเป็นแถว ฟันใบเลื่อยจะกัดชิ้นงานพร้อม ๆ กันทีละหลายฟันให้เป็น ร่อง จนขาดออกจากกัน

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://kwuan.igetweb.com/index.php?mo=3&art=179931>

อะไรเอ่ย หน้าลั่นฟันขาวหางยาวเหมือนมังกร กินไม้ตามดงดอนนามกรชื่ออะไร (ขวาน)

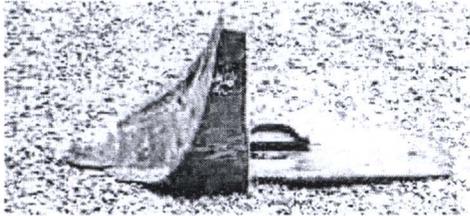

ขวาน เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับตัด ฟัน ผ่า หรือถางไม้ เป็นต้น ประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วน คือตัวขวานและค้ำขวาน

ตัวขวานตีขึ้นด้วยเหล็กกล้าส่วนคมผายเล็กน้อยส่วนหัวทำเป็นบ้องสำหรับสอดคันท่อนไม้ที่ทำเป็นเหลี่ยมยาว เมื่อสอดคันท่อนนั้นเข้าไปในบ้องแล้วจะเหลี่ยมหันออกทางด้านหลังค้ำประมาณ 15 เซนติเมตร ส่วนค้ำปกติทำด้วยโคนไม้ไผ่ยาวประมาณ 150 เซนติเมตร ส่วนหัวที่เป็นเหง้าไม้ไผ่ประมาณ 10 เซนติเมตร เป็นช่องสี่เหลี่ยมขนาดประมาณ 2*5 เซนติเมตร เพื่อรับคันท่อนของขวาน

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 2

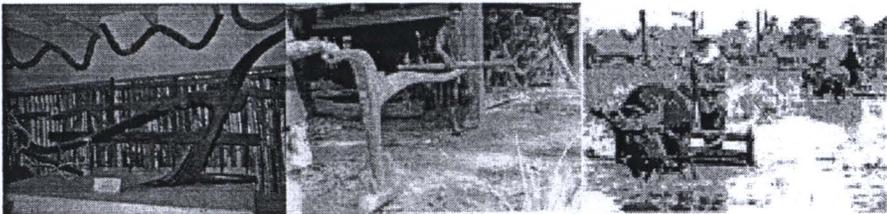
อะไรเอ่ย กินทางปากแต่ละทีมีชื่อออกปึก (หัวหมูไอนา)

หัวหมูทำจากไม้เนื้อแข็ง สามง่าม ด้านหน้ามีเดือยสำหรับไว้ครอบด้วยฟาน ซึ่งทำด้วยเหล็ก และมีรูเดือยสำหรับเชื่อมต่อด้วยหางยาม หน้าเป็นของหัวหมูจะพลิวเพื่อให้ดินพลิกออกด้านข้าง ด้านซ้าย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 10

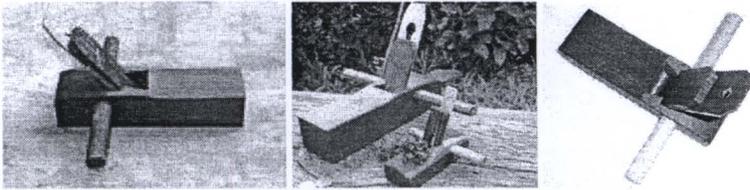
อะไรเอ่ย สูงกว่าเขา เตี้ยกว่าเรา ต่ำกว่าดิน (คันท่อ)

คันท่อ ทำจากไม้เนื้อแข็ง มีลักษณะ โค้งงอ 2 ชั้น ใช้เป็นตัวเชื่อมระหว่างหางยามกับแอก เป็นตัวกลางที่จะลากหัวหมูให้เดินหน้าตามแรงเดินของวัวหรือควายที่ใช้เทียม

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 2

อะไรเอ่ย กินข้างล่าง จีข้างบน (กบสไม้)

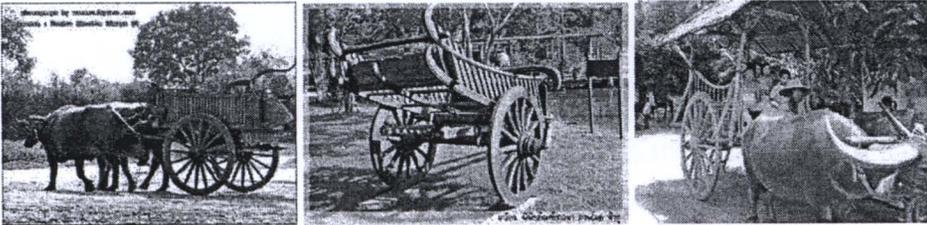

กบ เป็นชื่อเรียกเครื่องมือชนิดหนึ่งของช่างไม้สำหรับไสไม้ ทำให้ผิวหรือหน้าไม้เรียบหรือทำให้เป็นรางหรือลอกบัวลอกกลวด มีกบอยู่หลายชนิดด้วยกัน

กบ ที่เป็นเครื่องมือสำหรับไสไม้ให้เรียบนี้ นับว่าเป็นเครื่องมือของช่างไม้จีนมาก่อน ซึ่งจีนกลางเรียกว่า “ผา” จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า “ดิน” ช่างไม้ไทยรับเอากบของจีนมาใช้แต่ไม่เรียกตามภาษาจีน กำหนดชื่อเรียกเอาตามลักษณะซึ่งคล้ายกบว่า “กบ”

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 1

อะไรเอ่ย รอยยาว แท้กลม (เกวียน)

เกวียน เป็นยานพาหนะชนิดหนึ่ง ใช้ทั่วไปในสังคมไทยมีล้อ 2 ล้อ ใช้ควายหรือวัวเทียม นับเป็นยานพาหนะคู่ทุกข์คู่ยากของเกษตรกรไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นยานขนส่งก่อนและหลังเก็บเกี่ยว และเป็นยานพาหนะในการเดินทางท่องเที่ยวและค้าขาย โดยวัวหรือควายเป็นตัวเทียม ชักลากตามสภาพการใช้งาน หากเป็นงานหนักก็ใช้วัวเมื่อเป็นงานหนักก็ใช้ควาย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 1

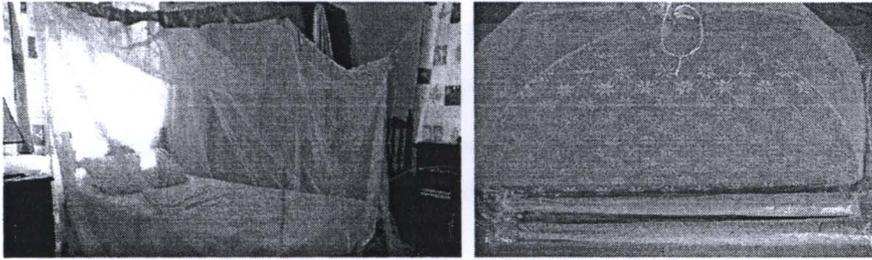
อะไรเอ่ย อยู่ในป่าน่ากลัว อยู่ในคร้วลำบาก (เสื่อกระบาย, สากกระเบือ)

สากกระเบือเป็นเครื่องมือสำหรับตำอย่างหนึ่ง, คู่กับ ครก

ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542

สี่ตีนซี่ฟ้าอำปากกินคน (มุ้ง)

มุ้ง คือ ผ้าหรือสิ่งอื่นที่ทำขึ้นสำหรับกางกันยุงหรือป้องกันยุง, ลักษณะนามว่า หลั่ง
ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

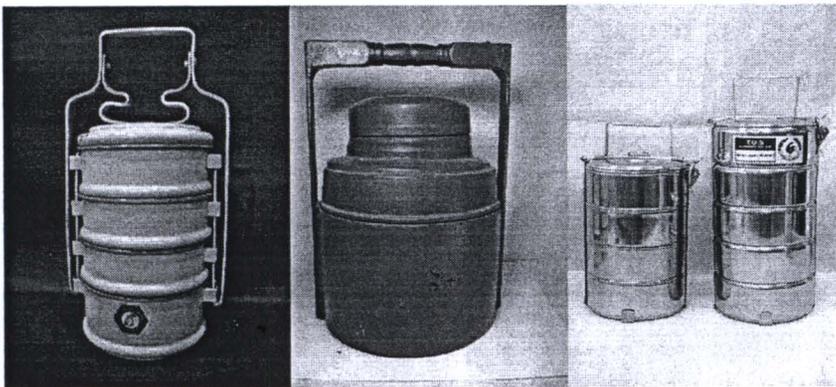
อะไรเอ๋ย กลมเป็นมันคนใช้ทุกวันซ้อมันนำหัว(ขัน)

ขัน คือภาชนะใส่เครื่องบูชา คำว่า “ขัน” มีความหมายรวมถึงภาชนะที่ทำด้วยไม้ สานด้วยไม้
ไผ่หรือหวาย และโลหะด้วยโดยทั่วไปขัน จะหมายถึงพานใส่เครื่องสักการบูชา มีข้าวตอก ดอกไม้
รูปเทียน สำหรับพระรัตนตรัย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 2

อะไรเอ๋ย อยู่ระหว่างขา ไม่อ้าไม่เห็น (ปิ่นโต)

ปิ่นโต เป็นภาชนะชนิดหนึ่งสำหรับบรรจุอาหาร ประกอบด้วยภาชนะรูปทรงกระบอก
ซ้อนกันเป็นชั้นๆ มีโครงร้อยตรงส่วนหูสองข้าง หิ้วได้ มักจะมีตั้งแต่ 2 ชั้นขึ้นไป ลักษณะนามเรียก
"เตา" ปิ่นโตของประเทศจีน คล้ายปิ่นโตไทยเดิมเชื่อว่า "ปิ่นโต" มาจากคำว่า "ปิ่นโต" ในภาษา
โปรตุเกส แต่โสมทัต เทเวศร์ (นามปากกาของ ส.พลายน้อย หรือ สมบัติ พลายน้อย)

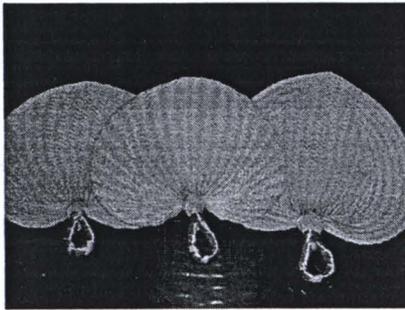

นักภาษาศาสตร์ เขียนแย้งว่า น่าจะเป็นการจำใจไว้เกี่ยวกับฝรั่งโปรตุเกสที่เข้ามาอยู่เมืองไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา ชื่อ เฟร์นันโด เม็นเดซ ปินโต (Fernão Mendes Pinto) จึงทำให้คนคล้อยตามกันมาก ความจริงแล้วตามพจนานุกรมภาษาโปรตุเกส คำว่า Pinto หมายถึงลูกไก่ ดังนั้นภายหลังส่วนใหญ่ลงความเห็นสอดคล้องกันว่าน่าจะมาจากคำว่า "เบนโต" (弁当) ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งหมายถึง ข้าวกล่อง ซึ่งอาจจะผ่านมาจากภาษาจีน คำว่า "เปี่ยนตัง" (便當 ^{biàndāng})

การใช้งานปินโตชั้นล่างสุดมักจะมีขนาดใหญ่กว่าชั้นอื่นๆ เล็กน้อย นิยมใส่ข้าว ส่วนชั้นอื่นๆ อาจใส่กับข้าว ขนม หรืออื่นๆ ก็ได้ ปินโตนิยมใช้ใส่อาหารสำหรับนักเรียนนำไปรับประทานตอนกลางวัน หรือผู้ที่ทำงานนอกบ้าน นอกจากนี้แล้วพุทธศาสนิกชนยังนิยมบรรจุอาหารใส่ปินโตเพื่อนำไปถวายพระตอนเช้า หรือกลางวัน ขณะที่ร้านอาหารที่บริการส่งถึงบ้าน ก็นิยมใช้ปินโตใส่อาหาร

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://th.wikipedia.org/wiki/>

อะไรเอ่ย หน้าหนาวนอนห่าง หน้าร้อนนอนด้วย (พัด)

พัดคือ เครื่องโบกหรือกระพือลม. ก. ปัดไป, โบก, กระพือ, เช่น เอาพัดมาพัดไฟ พายุพัด, ฝุ่นตลบ

ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

อะไรเอ่ย ตำบโลหะไรอยู่ชายทะเล คนชอบไปเฮฮา มีหีบอยู่เจ็ดใบ (สตั๊ดหีบ)

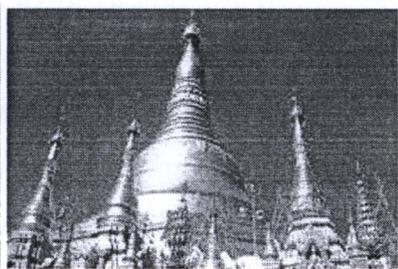
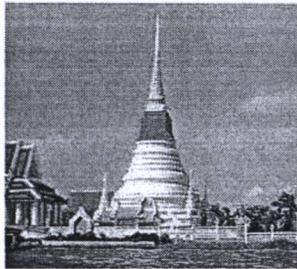
หีบ เป็นภาชนะที่ใช้เก็บเงินทองหรือสิ่งของมีค่าต่างๆซึ่งโดยมากมักจะทำด้วยไม้เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีขนาดต่าง ๆตามลักษณะการใช้งาน ทั้งนี้หีบอาจแยกเป็นสองส่วนคือตัวหีบและฝาหีบ ซึ่งแม้จะความกว้างยาวเท่ากันก็ตาม แต่ฝาหีบนั้นมักจะทำให้มีความลึกน้อยกว่าตัวหีบนั้นมาก

ที่ปากของตัวหีบนั้น นิยมใช้ไม้มาตีประกบด้านในของปากให้เป็นขอบสูงชันกว่าขอบตัวหีบ
ราวหนึ่งนิ้ว เมื่อใช้ฝาหีบครอบลงแล้ว “ถิ้นหีบ” ดังกล่าวจะช่วยป้องกันมิให้ฝาหีบเคลื่อนไปมาได้
ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 14

1.4 สิ่งก่อสร้าง

วัฒนธรรมไทย (สิ่งก่อสร้าง)

อะไรเอ่ย ชาวพลอดมีแต่ยอดไม่มีใบ (เจดีย์)

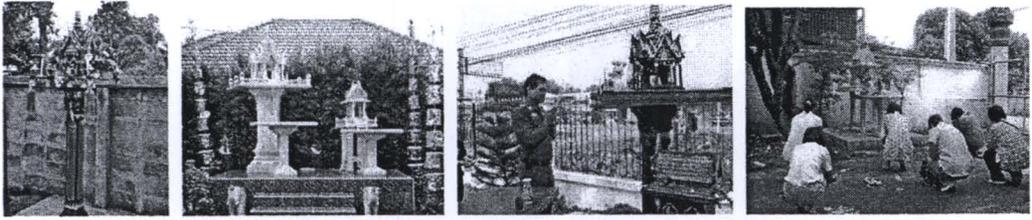
เจดีย์ คือ สิ่งก่อสร้างชนิดดาวสถานประเภทหนึ่งรูปทรงของเจดีย์ที่เห็นได้ทั่วไปใน
ภาคกลางมักเป็นรูปทรงกรวยกลม หรือเป็นรูปคล้ายลอมฟาง มียอดแหลม

เจดีย์เป็นสถานที่ที่ก่อสร้างขึ้นสำหรับบรรจุสิ่งที่นับถือมีพระธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า เป็นต้น โดยเหตุที่สถานที่ประเภทนี้เป็นที่บรรจุหรือประดิษฐานสิ่งนับถือ จึงมีนามเรียกว่า
“เจดีย์” ซึ่งคำนี้มีที่มาจากคำในภาษาบาลีว่า “เจตีย์” แปลว่า “สิ่งที่ระลึกซึ่งควรแก่การเคารพบูชา
สิ่งก่อสร้างสำหรับบรรจุสิ่งที่นับถือ” หนึ่ง คำว่า “เจดีย์” นี้ก็นัยหนึ่งว่ามาจากคำภาษาสันสกฤตว่า
“ไจตย” อีกด้วย

เจดีย์ที่ได้รับการสร้างขึ้นเป็นที่บรรจุพระธาตุหรือสิ่งที่นับถือในพุทธศาสนานี้ ยังมีชื่อเรียกเป็น
อีกอย่างหนึ่ง “ธาตุเจดีย์” ซึ่งหมายถึงสิ่งที่สร้างขึ้นบรรจุอัฐิธาตุไว้ ดังในประเทศอินเดียซึ่งเป็นแหล่ง
ต้นความคิดและแบบอย่างเจดีย์ ก็เรียกเจดีย์ตามลักษณะเช่นนี้ว่า “สธนิกสตุป” นอกจากนี้ใช้เป็น
บรรจุพระธาตุของพระพุทธเจ้าแล้วยังเรียกรวมถึงเจดีย์ซึ่งบรรจุธาตุของพระอรหันต์สาวกด้วย เช่น
พระธาตุเจดีย์ที่สาญจีและอมราวดี เป็นต้น

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคอีสาน เล่ม 4

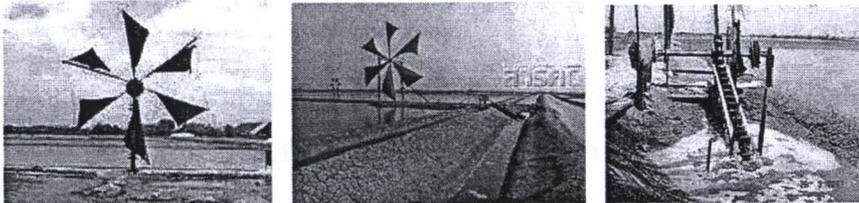
อะไรเอ่ย บ้านหนึ่งหลังตั้งอยู่บนเสาเดียว (ศาลพระภูมิ)

ศาลพระภูมิศาลชนิดที่ทำขึ้นถาวรเป็นที่สถิตของพระภูมิเจ้าที่หรือพระชัยมงคล มักมีตามบ้านเรือนทั่วไป ลักษณะรูปทรงของศาลที่เป็นมาแต่โบราณโดยชนบนิยมนั้นทำรูปทรงอย่างเรือนทรงไทยขนาดห้องหนึ่ง มีชานชั้นลดต่อออกมาทางด้านหัวเรือน ริมชานทำบันไดทอดลงที่หนึ่งหลังคา ทรงจั่ว ติดย่านลม ตัวศาลที่วางนี้ตั้งอยู่บนเสา 6 ต้น และทำด้วยไม้ทั้งหลัง ศาลพระภูมิซึ่งมีลักษณะคล้ายเรือนไทยย่อส่วนนี้ได้รับการจัดตั้งขึ้นบนปลายเสาต้นหนึ่งซึ่งคนเสาปักไว้ที่พื้นดิน ดังนี้แล้วคู่ประหนึ่งศาลพระภูมิมีเสาเดียว แต่ที่แท้ตัวศาลตั้งอยู่บนเสา 6 ต้นดังกล่าวแล้ว หากแต่ศาลเป็นของขนาดเล็กไม่สมควรตั้งไว้บนพื้นดินจึงต้องการเสาต้นหนึ่งปักขึ้นสูงเสมอระดับตา เช่นเดียวกับขนาดสูงของศาลเพียงตา สำหรับหนุนและรองรับศาลพระภูมิให้สำคัญสมกับความนับถือ อนึ่งเสาหลักอันเป็นที่ตั้งศาลพระภูมิ ยังมีความหมายเป็น “เสาหลักบ้าน” สำหรับเทพารักษ์สถิตเพื่ออำนวยความสุขดิग्งแก่ผู้คนในบ้านช่องแห่งนั้น เช่นเดียวกับหลักเมือง

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 13

อะไรเอ่ย สองขาปักพื้นปฐพีหกปีก พัดวิหฆุนอยู่กลางเวหา (กังหันนาเกลือ)

กังหัน เป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดเสียงเวลาลมพัดในชนบทบางแห่งโดยเฉพาะหมู่บ้านริมทะเล ชาวบ้านจะตั้งเรือนอยู่กระจัดกระจาย บางแห่งก็เป็นหมู่บ้านขนาดย่อมมีไม้ก่หลังคาเรือน บ้านที่อยู่ค่อนข้างจะโคดเด่นเช่นนี้ ชาวบ้านมักจะทำของเล่นอย่างหนึ่ง เรียกว่า กังหันหรือ จังหัน ใช้แรงลมให้มาหมุนใบพัด เมื่อใบพัดหมุนมีรอบสูงพอ ก็จะเกิดเสียงดังเป็นจังหวะติดต่อกันเรื่อยไป

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 1, หน้า 6

อะไรเอ๋ย กลางวันพาลูกยี่น กลางคืนพาลูกนอน (บันไดเรือนไทย)

บันไดเรือนไทยเป็นสิ่งก่อสร้างเพื่อใช้สำหรับเดินขึ้นบ้านตอนกลางวันแล้วก็นอนบนบ้านในตอนกลางคืน จะนิยมใช้ในสมัยก่อน เพื่อป้องกันผู้บุกรุก เรือนไทย เป็นเรือนซึ่งเป็นพักอยู่อาศัยสำหรับคนไทยมาแต่โบราณ

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 12

อะไรเอ๋ย แก่เป็นทีนอน อ่อนเป็นของกิน (หน่อไม้)

อะไรเอ๋ย เมื่อเล็กเป็นเครื่องกับข้าว แก่เฒ่าเป็นเครื่องนอน (หน่อไม้)

ไผ่ เป็นไม้พุ่มหลายชนิดและหลายสกุลใน วงศ์หญ้า Poaceae (เดิมคือ Gramineae) วงศ์ย่อย Bambusoideae เป็นไม้ไม่ผลัดใบใน ชั้นเป็นกอ ลำต้นเป็นปล้องๆ เช่น ไผ่จีน (*Arundinaria suberecta* Munro) ไผ่ป่า (*Bambusa arundinacea* Willd.) ไผ่สีสุก (*B. flexuosa* Munro และ *B. blumeana* Schult.) ไผ่ไร่ (*Gigantochloa albociliata* Munro) ไผ่ดำ (*Phyllostachys nigra* Munro).

ผลผลิตจากไผ่ที่สำคัญคือ หน่อไม้ ซึ่งเป็นอาหารสำคัญของคนไทย นิยมทานกันมากในเกือบทุกภาคของประเทศไทย โดยเฉพาะภาคเหนือและอีสาน นอกจากนี้ไม้ไผ่ยังมีคุณสมบัติพิเศษทั้งด้านความแข็งแรงและยืดหยุ่นที่เหนือกว่าวัสดุสังเคราะห์หลายชนิด ดังนั้นจึงยังได้รับความนิยมในการทำเครื่องมือเครื่องใช้หลายประเภท ใช้ชะลอน้ำที่เข้าป่าชายเลน นั่งร้านก่อสร้างและบันได เป็นต้น

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.panyathai.or.th/wiki/index.php>

1.5 การละเล่น

วัฒนธรรมไทย (การละเล่น)

สี่มุม สี่แฉ่ สี่แคว่จัตุรัส ผู้คนแออัดฆ่าฟันกันตาย เหลือแต่ชายสองคน (หมากรุก)

ตัดจากบางตอนของบทที่ว่าด้วยตำนานหมากรุก จากหนังสือหมากรุกไทย ของบริษัทสุรา
มหาราชบุรี จำกัด (มหาชน) พิมพ์ที่โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ไม่แจ้งปีที่พิมพ์มีข้อความ
ดังนี้

มีประวัติของหมากรุกไทยกล่าวไว้ว่า ปฐมกษัตริย์จีน ชื่อพระเจ้าฟูฮี้ คิดตำราหมากรุกพิชัย
ยุทธตีเมืองเซนสีของชาวอัลไต หรือชาวไทยในอดีตเมื่อราว 2337 ปี ก่อนพุทธศักราช จนชาวอัลไต
ได้ล่องเรือไปทางทิศใต้และทางทิศตะวันออก และมีการอพยพมาตั้งอาณาจักรอัยลาวครั้งแรกเมื่อ
32 ปี ก่อนพุทธศักราช ต่อมาหลังจากที่อาณาจักรอัยลาวแตก ชาวอัลไตก็ล่องเรือข้ามแม่น้ำโขง
มาตั้งนครโยนก ประมาณปี พ.ศ.20 มีกษัตริย์ปกครองและได้มีพระพุทธศาสนาแพร่เข้ามา

เมื่อ พ.ศ. 301 มีการก่อสร้างเจดีย์และวัดซึ่งทำให้บ้านเมืองมีความเป็นอยู่เจริญขึ้นมาจนถึง
พ.ศ. 902 ก็ถูกพวกมอญดำยัดเมือง และไล่ให้ชาวเมืองออกไปหาทองมาส่งส่วยซึ่งก็ได้พบทองร้อน
เป็นจำนวนมากจนได้ชื่อว่า สุวรรณภูมิ

ในปี พ.ศ. 918 พระเจ้าพรหมมหาราชได้คิดตำราพิชัยยุทธนา วางแผนหมากรุกระดมผู้คน
ทั้งเด็กผู้ใหญ่และคนชราทั้งชายหญิง ขึ้นลูกเรือทำการต่อสู้กวาดล้างพวกมอญดำถึง 6 ปี ตั้งแต่เมือง
โยนกเชียงแสนจนถึงกำแพงเพชร ได้ประกาศขอบเขตเป็นอาณาจักรใหม่ของเมืองเชียงราย หากจะ
นับว่าเมืองเชียงรายเป็นชาวไทยก็ควรจะนับว่าราชอาณาจักรชาวอัลไตหรือชนชาวไทยตั้งเป็น
ประเทศไทยโยนกตั้งแต่ พ.ศ. 20 โดยพระเจ้าอนุชิตกอบกู้เอกราชครั้งแรกได้สำเร็จ

เมื่อ พ.ศ. 924 สมัยพระเจ้าพรหมมหาราช ผู้เจริญพระชนมายุเพียง 16 พรรษาเท่านั้น ได้ทรง
ใช้เวลา 6 ปี ในการกรำศึกนั้น จึงเป็นที่เชื่อว่า ชนชาวไทยได้อาหมากรุกจีนซึ่งเดินหมากตามเส้น
เข้ามาประเทศไทยด้วย และตัวหมากรุกไทยได้ประดิษฐ์ในสมัยนี้เอง โดยให้เดินตามช่อง ตัวขุน
จำลองมาจากที่ประทับของกษัตริย์หรือพระโกศ ตัวโคนจำลองมาจากพระเจดีย์ใหญ่ ตัวเม็ดจำลอง

มาจากเจดีย์เล็ก ตัวเรือจำลองมาจากป้อมค่ายทหาร เบี้ยจำลองมาจากหมวกทหาร ส่วนม้า นำมาจากหัวม้าในละครโดยตรง จึงไม่แปลกใจเลยที่มีหลักฐานปรากฏว่า ภาคเหนือและภาคอีสานเป็นต้นกำเนิดของหมากรุกไทยมาก่อน

อนึ่ง มีผู้กล่าวไว้ว่าชาวเปอร์เซียเป็นผู้คิดค้นหมากรุกเล่นในหม่นกรบ เพื่อคลายอารมณ์กระหายศึกนั้น ไม่สามารถกำหนดชี้ชัดได้ เพราะกล่าวไว้ว่าชาวเปอร์เซียเล่นหมากรุก 4 คนและใช้ลูกเต๋าทอดด้วยแล้วยังยากเชื่อถือ เนื่องจากลูกเต๋าเป็นของประติษฐ์ชาวจีน จึงมีปัญหาที่น่าสงสัยว่าใครเป็นผู้คิดค้นการเล่นกันแน่ แต่เมื่อพิจารณาถึงหลักฐานที่ปรากฏเมื่อสมัยโบราณ 4,000 ปีมาแล้วนั้น ชาวจีนได้รวมตัวเป็นกลุ่มเป็นก้อนแล้ว แต่ในขณะที่ชาวอาหรับยังคงแตกแยกอยู่ ดังนั้นหลักฐานจึงค่อนข้างมาทางจีนมากกว่า

ประวัติการเล่นหมากรุกไทยสมัยแรกเริ่ม จนถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 20-2310 ยังไม่พบหลักฐาน ปรากฏว่ามีการกล่าวอ้างถึงการเล่นหมากรุกไทยในยุคนี้ แต่มีการกล่าวว่า สมัยพระพุทธเจ้าทรงพระราชสมภพที่เนปาลนั้น มีหมากรุกเล่นกันแล้ว แต่ไม่ได้กล่าวว่าเป็นหมากรุกอย่างใด แต่ที่เนปาลก็อยู่ใกล้จีนและทิเบตมากกว่า หากว่าประเทศไทยมีการเล่นหมากรุกกันมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าพรหมมหาราชนั้นแล้ว อีกประมาณ 876 ปีก็ถึงสมัยสุโขทัย ก็ยังไม่มีมีการกล่าวถึงไว้ ณ ที่หนึ่งทีใด แต่ตามพื้นวัดนั้นมีแผ่นสี่เหลี่ยมอยู่เป็นอันมาก ทำให้สามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นกระดานหมากรุก

ในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี เมื่อ พ.ศ. 2318 เดือนอ้าย อะแซห่วนก็ แม่ทัพพม่าวัย 72 ปี ผู้หิเมเกริมอาสา นำไพร่พลฝีมือดี 35,000 คน ทิศรุกรานผืนแผ่นดินไทย โดยยกพลเข้ามาตั้งค่ายอยู่ที่เมืองสุโขทัย กางตำราพิชัยสงครามเชิงรุก และเริ่มลงมือกวาดต้อนเสบียงอาหารสะสมกักตุนไว้ทันที

พระเจ้ากรุงธนบุรีพร้อมด้วยพระยาจักรีและพระยาสุรสีห์ ทรงทราบยุทธศาสตร์เชิงรุกครั้งนี้เป็นอย่างดี หากแต่ครั้งนั้นมีไพร่พลประมาณ 20,000 คนจึงจำเป็นต้องวางแผนพิชัยสงครามในเชิงรุกและรับด้วยหน่วยจู่โจมหลักเพื่อการเข้าปะทะศึกใหญ่ โดยใช้แผนถอยเอาเชิง 2 ชั้น

กล่าวคือ ให้พระยาจักรีและพระยาสุรสีห์ ตั้งหลักอยู่ที่เมืองพิษณุโลก กวาดต้อนเสบียงและผู้คน ตลอดจนรักษากรุงเมืองเชียงใหม่ไว้ ด้วยหวังตริ่งกำลังอะแซห่วนก็ไว้ให้นานที่สุด ส่วนทัพหลวงนั้น พระเจ้ากรุงธนบุรีกลับเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวกองทัพกับหน่วยจู่โจม และหน่วยกองเพลิงป่า มุ่งหวังตัดเสบียงและจู่โจม รบกวานทำลายรีพลพม่าทั้งกลางวันและกลางคืน หลังจากปะทะกันมาถึง 4 เดือน ต่างก็ขัดสนเสบียงอาหาร โดยเฉพาะเมืองพิษณุโลกยังมีผู้หญิงและเด็กมากมาย ครั้นกองเสบียงจากทัพหลวงถูกตัดขาด แผนการขั้นที่ 2 จึงได้เริ่มขึ้น โดยพระยาจักรีออกอุบายจำทำการรบใหญ่ ด้วยการเอาปีพาทย์ประโคมศึกตามป้อมค่าย พร้อมยิงปืนใหญ่กรุยทางตั้งแต่เช้าจนค่ำ ส่วน

พระองค์พร้อมด้วยพระยาสุรสีห์ ได้ทรงนั่งเล่นหมากรุกอยู่บนเชิงกำแพงเมือง ร้องเรียกให้อะแซห
 ่วนก็ขึ้นมาประลองฝีมือสักกระดาน

แผนการลอบทัพเอาชัยจึงสัมฤทธิ์ผลในเวลาสามทุ่มคืนนั้น โดยมีผู้หญิงและเด็กแต่งกาย
 คล้ายทหารพกอาวุธทุกคนลอบไปตั้งทัพชั่วคราว ที่เพชรบูรณ์ แล้ววกลงใต้ไปตามแม่น้ำป่าสักและ
 ลพบุรีไปยังแถบพระพุทธบาทสระบุรี แล้วอ้อมขึ้นไปอุทัยธานี ทำหน้าที่เป็นหน่วยจรยุทธหนักคอยตี
 คัดหลัง

ฝ่ายอะแซห่วนก็ หลังจากเสียเวลาติดตามไปตีเมืองเพชรบูรณ์ อย่างไรผลและขาดเสบียง
 เพิ่มเติมในที่สุด ก็ตั้งทัพอยู่กับที่ เป็นเวลาหลายเดือนไม่สามารถหาเป้าหมาย (ขุน) สำหรับโจมตีได้
 ตัวเองกลับจะตกเป็นเป้ายิงเล็ดตัดสินใจลอบทัพกลับพม่า ระหว่างทางถูกดักตีซ้ำเติมเสียรีพล
 มากมาย กลับถึงพม่าอย่างสะบักสะบอม

ตำราพิชัยสงครามกล่าวว่า “ กองทัพเดินด้วยท้อง หมากรุกเดินด้วยสมอง “ นับตั้งแต่นั้นมา
 พม่ามีกลียุคกองทัพใหญ่ มารุกรานไทยอีกเลย ด้วยเกรงพระปัญญาบารมีของพระองค์ยิ่งนัก ยิ่งมา
 ทราบว่าพระองค์ 2 พี่น้องทางโปรดกีฬาหมากรุกด้วยแล้ว โดยเฉพาะกลลอบเอาชนะนะของพระองค์
 นั้น เป็นที่เทิดทูนเคารพบูชา ที่พวกเราชาวไทยทุกคนทั้งหลายได้อยู่ยังยืนยงมาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากการสร้างกรุงรัตน โกสินทร์ในปี พ.ศ. 2325 แล้ว ก็ได้ปรากฏว่ามีการเล่นหมากรุก
 กันมากในหมู่ พระราชวงศ์ ดังจะเห็นมีหมากรุกและเขาสัตว์ แสดงความเก่าแก่มานานจนงานนั้นผุ
 พังไปก็มี ตัวอ้วนกลมเตี้ย ไม่ได้ขนาดก็มี

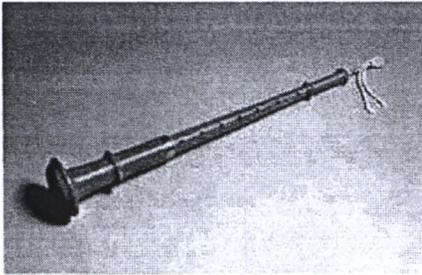
หมากรุกได้แพร่หลายไปตามหมู่เจ้านาย ไพร่พล หมู่ทหาร ข้าราชการบริพาร และยังไปตาม
 วัดวาอารามต่าง ๆ จนในที่สุดเข้าถึงประชาชนโดยทั่วไป ดังจะเห็นมีตำรากลลอบพระสมุคแห่งชาติ
 และตำราเคล็ดลับทางโค่นที่ได้มาจากทางภาคอีสาน การแข่งขันอย่างไม่เป็นทางการ คงจะมีขึ้นบ้าง
 เป็นการประลองฝีมือ แต่การพนันรายใหญ่มักจะมีในหมู่เศรษฐี ดังเช่นศึกชิงเรือสำปั้น ระหว่างนาย
 โหมดกับเจ้านายพระองค์หนึ่งทางตำหนักเสาชิงช้า นอกจากศึกชิงเรือสำปั้นแล้ว ยังมีศึกผ้าขาวม้า
 ศึกสามเส้า ตอนงูกินหางและตอนจับงูอีกด้วย

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.gotoknow.org>

1.6 เครื่องเล่นดนตรี

วัฒนธรรมไทย (เครื่องเล่นดนตรี)

อะไรเอ่ย แม่ไก่เอาขันขึ้น (ปี่)

ปี่เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ตามปรกติ "เลापี่" ทำด้วยไม้แก่นหรือไม้จริง เช่น ไม้ชิงชัน ไม้พะยุง ต่อมาผู้มีผู้นำว่าตดูอย่างอื่นมาทำเลापี่เช่น งา ศิลา โดยกลึงให้เป็นรูปร่างห้วบาน ท้าย ช่วงกลางป่อง เจาะภายในกลวงตลอด ทางหัวใส่ลิ้นเป็นช่องรูเล็ก ทางท้ายปากรูใหญ่ ใช้งาน หรือว่าตดูอย่างอื่นมาหล่อเสริมตอนหัวและตอนท้ายขึ้นอีกประมาณข้างละ 0.5 ซม. เรียกว่า "ทวน" ทางหัวเรียกว่า "ทวนบน" และทางท้ายเรียกว่า "ทวนล่าง"

ช่วงป่องกลางนั้นเจาะรูนิ้วสำหรับเปลี่ยนเสียงเรียงลงมาตามข้างเลापี่ 6 รู คือ รูตอนบนเจาะ เรียงลงมา 4 รู แล้วเว้นระยะเล็กน้อยเจาะรูล่างอีก 2 รู ตอนกลางเลापี่มักกลึงคว้นเป็นเกลียวคู่ 14 คู่ไว้ ระยะพองาม และตอนหัวท้ายตรงคอดเล็กคว้นอีกข้างละ 4 เกลียว เกลียวคว้นเหล่านี้อันลิ้น และทำให้รูปของปี่สวยงามขึ้น ที่รูเป่าตอนทวนบนใส่ลิ้นปี่

สำหรับเป่า ลิ้นปี่ทำด้วยใบตาลซ้อน 4 ชั้น ตัดกลมผูกติดกับท่อลมเล็ก ๆ ซึ่งเรียกว่า "กำพวด" กำพวดนี้ทำด้วยทองเหลือง เงิน นาก หรือโลหะอื่น ๆ มีลักษณะเรียวยาวประมาณ 5 ซม. วิธีผูกเชือกให้ลิ้นใบตาลติดกับกำพวดนั้นเรียกกันว่า "ผูกตะกรุดเบ็ด" หัวกำพวดที่จะสอดเข้าไปในช่องทวนบน โดกว่าทางปลายที่ผูกลิ้นใบตาลเล็กน้อย และมักใช้ถักหรือเคียนด้วยเส้นด้ายสอดเข้าไปในเลापี่พอมิดที่พันด้าย

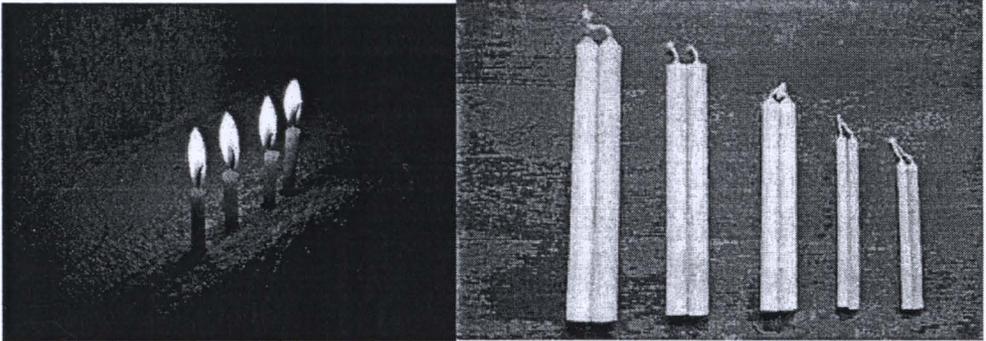
ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.panyathai.or.th>

2. วัฒนธรรมทางจิตใจ

2.1 ศาสนา และ ความเชื่อ

วัฒนธรรมไทย (ศาสนา และ ความเชื่อ)

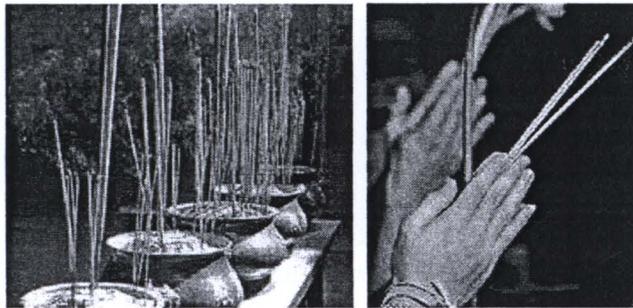
อะไรเอ๋อ แจ็กขายไทยเจียน (เทียนไข)

เทียน หมายถึงเทียนขี้ผึ้งซึ่งเป็นเครื่องตามไฟที่พื้นหรือหล่อด้วยขี้ผึ้งหรือไข มีไส้อยู่ตรงใจกลาง มีลักษณะเป็นแท่ง เทียนขี้ผึ้งในล้านนาหมายถึง เทียนที่สีขึ้นรูปด้วยขี้ผึ้งค้ำยคืบเป็นไส้ แบ่งตามน้ำหนักและเรียกชื่อตามประโยชน์วิธีใช้

ที่มา : สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม 6

อะไรเอ๋อ กั้นแดงขี้ไหล (ธูป)

ธูป เป็นเครื่องหอมชนิดหนึ่ง ทำด้วยผงไม้ ของหอมต่าง ๆ ประสมกัน พอกติดกับก้านไม้เล็ก ๆ และยาว ใช้จุดให้เกิดควันและกลิ่นหอม

คำว่า “ธูป” เป็นคำที่คนไทยยืมมาจากภาษาสันสกฤต หมายถึง ของหอมอันใช้สูมเอาควัน แต่มิได้หมายถึงสิ่งเดียวกันกับเครื่องหอมอย่างไทยชนิดที่ทำเป็นดอก ๆ ใช้จุดเอาควันเพราะลักษณะตัวธูปที่ทำดอกกลมยาวขนาดเล็ก ๆ ไม่มีทั้งในอินเดียและศรีลังกามาแต่ก่อน ทั้งที่สองประเทศนี้เป็นแหล่งสำคัญทางพุทธศาสนา ส่วนเครื่องหอมชนิดที่ทำด้วยผงไม้ประสมกับของหอมต่าง ๆ พอกให้ติดกับก้านซึ่งทำด้วยไม้ไผ่ที่คนไทยเรียกว่า ธูป สันนิษฐานว่าแต่เดิมเป็นของชาวจีนคิดขึ้นใช้ก่อน ภายหลังนำเข้ามาสู่เมืองไทยในลักษณะสินค้าชนิดหนึ่งคนไทยที่อยู่ในภาคกลางมีโอกาสดูรู้จักธูป

อย่างจีน และได้ใช้เครื่องบูชาก่อนคนไทยในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งอยู่ตามถิ่นที่ห่างไกลฝั่งทะเล รูปที่ชาวจีนนำเข้ามาขายจึงเป็นที่รู้จักแพร่หลายในหมู่คนไทยตามเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ไม่ไกลฝั่งทะเล หรือตามย่านที่พ่อค้าสำเภาวงเงินสามารถเข้าไปในแผ่นดินได้ลึกเท่าที่จะไปได้ เช่น แคว้นสุโขทัย

รูป จัดเป็นเครื่องบูชาอย่างหนึ่งในหมู่เครื่องบูชาที่ถือเป็นขนบนิยมกันมาแต่โบราณ สมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพทรงอธิบายไว้ในนิพนธ์เรื่อง อธิบายเครื่องบูชาว่า “เครื่องบูชาของไทย ถ้าว่าตามแบบแผนใช้ของ 4 สิ่งเป็นสิ่งสำคัญ คือ เทียน รูป ข้าวตอก และดอกไม้ ไม่ใช่รูป แต่เครื่องนมัสการของหลวงยังคงใช้ของ 4 สิ่งอยู่จนทุกวันนี้”

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 6

อะไรเอ๋ย เปิดฉับ ใส่จูบ ปิดปั๊บ เดินปั๊บ (พระบิณฑบาต)

อะไรเอ๋ย ข้างนอกเป็นชี ข้างในเป็นพระ (ไข่)

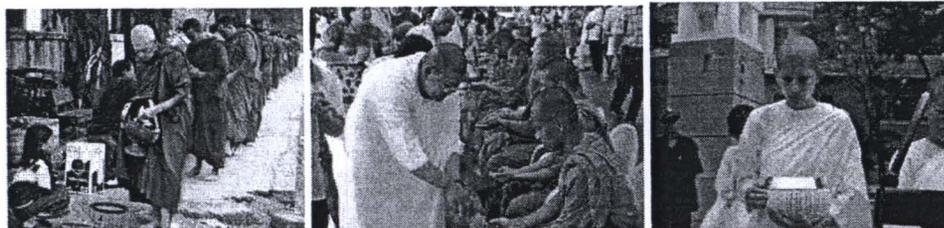
อะไรเอ๋ย แม่ชีขาวขาววังไม่รับสั่งไม่ออก (น้ำมูก)

อะไรเอ๋ย เขาให้เป็นชี แต่ไม่มีศีล (กล้วยบวชชี)

อะไรเอ๋ย ชีอะไรไม่อยู่วัด (She go to School)

อะไรเอ๋ย ชีอะไรมาทั้งปี (ชีวาส ริกัลป์)

อะไรเอ๋ย พระก็ไม่ใช่พระ เณรก็ไม่ใช่เณรต้องประเคน 2 มือ (กระต่ายขูดมะพร้าว)

พระสงฆ์ หมายถึง หมู่พระภิกษุผู้เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้เรียนรู้พระธรรม แล้วปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด ดำเนินตามแนวทางที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้

พระสงฆ์ ทำหน้าที่เป็นศาสนทายาท คือ เป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการรักษามรดกของพระพุทธองค์ คือ พระธรรม แล้วนำออกเผยแผ่สั่งสอนให้ผู้อื่นรู้ตามสืบๆ กันมา โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ทำให้ผู้ที่เกิดมาภายหลังยังมีโอกาสพบพระพุทธศาสนาด้วย

พระสงฆ์ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1) อริยสงฆ์ 2) สมมติสงฆ์

ประเภทอริยสงฆ์ เป็นพระสงฆ์แท้ ๆ เป็นรัตนะ โดยสมบูรณ์แล้ว หมายถึง พระสงฆ์สาวกผู้ยอมเสียสละชีวิตเป็นพุทธบูชา ตั้งใจปฏิบัติธรรมตามแนวมรรคมีองค์ 8 ซึ่งย่อแล้วคงเหลือเพียง 3 คือ ศีล สมาธิ ปัญญา อย่างเคร่งครัด จนกระทั่งกาย วาจา ใจ สงบ เข้าถึงธรรมภายในตน แล้วอาศัย

ธรรมกายนั้นพิจารณาสรรพสิ่งทั้งหลายให้รู้เห็นภาวะต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ตรัสรู้อรุณสังข์ 4 หมวด กิเลส หมวดทุกข์ เป็นผู้ประเสริฐตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เช่น พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระอานนท์ เป็นต้น

ส่วนแม่ชี คือ หญิงที่ตกลงใจใคร่ที่จะบวชเพื่อศึกษาค้นคว้าหลักธรรมคำสอนเพื่อเป็นหลักปฏิบัติและช่วยพระภิกษุสงฆ์เผยแผ่พระพุทธศาสนาอีกทางหนึ่ง แม่ชีที่ประพฤติพรหมจรรย์ หมายถึง แม่ชีที่ไม่บวชโกศกาม ถือศีล 8 ส่วนแม่ชีที่บวชโกศกามหมายถึงแม่ชีที่ถือนิสสัย 5 สำหรับความเป็นมาของแม่ชีของประเทศไทย ไม่มีหลักฐานใดๆ บันทึกเอาไว้ แต่น่าจะมาพร้อมๆ กับศาสนาพุทธฝ่ายเถรวาท

ตามที่มีผู้เล่าสืบต่อกันมาในสมัยกรุงศรีอยุธยา เมื่อกษัตริย์ผู้ครองเมืองทรงฝึกฝนในสตรีอื่น มีพระเทวีบางองค์ กษัตริย์ไม่ทรงโปรด มีความน้อยพระทัย มีความเศร้า โศกกระทบทุกข์ หันเข้าหาพระธรรมโปรดการไปวัด ทรงศีลอุโบสถสวดมนต์ภาวนา

ถึงกับประทับแรมที่วัด ครั้นเวียนไปเวียนมาเช่นนี้อยู่บ่อยๆ พระเทวีเลยทรงฉลองพระองค์ด้วยชุดขาวทั้งชุด แล้วปลงเกศา ถือนิสสัยประทับอยู่วัดตลอดไป ตัดพระองค์เองออกจากราชสำนักโดยเด็ดขาด ในเรื่องนี้เป็นเหตุให้หญิงรุ่นต่อมาได้ถือกันเป็นแบบอย่าง

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาก็ไม่มีบันทึก (ของคนไทย) เกี่ยวกับแม่ชีในประเทศไทยไว้ มีแต่ชาวต่างชาติ 2-3 ท่าน ได้บันทึกไว้

อาทิเช่น "ลาลูแบร์" ซึ่งเป็นอัครราชทูตของฝรั่งเศสที่เข้ามาในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้กล่าวถึงแม่ชีไทยไว้ว่า "แม้ว่าในสยามจะมีนางชี คือ สตรีที่ปฏิบัติพระวินัยสิกขาบท (ศีล) เป็นส่วนใหญ่ บางพวกไม่มีสำนักของตนเอง ต้องอาศัยอยู่ในวัดของภิกษุ นั้น ชาวสยามนั้นเชื่อว่า อายุขัยวัยล่วงคร่าแล้วของสตรีเหล่านั้นเป็นเครื่องประกันเพียงพอของการสำรวมอินทรีย์บริสุทธิ์ และมีได้มีอยู่ทุกวัดทั่วไป"

ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ มีในนิราศเมืองเพชรของสุนทรภู่ตอนหนึ่งว่า "ถึงวัดบางนางชีมีแต่สงฆ์ ไม่เห็นองค์นางชีอยู่ที่ไหนหรือหลวงชีมีบ้างเป็นอย่างไร คิดจะใคร่แหงหาปริกษาชี" และในหนังสือเบญจศีลเบญจธรรมของสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรสตอนหนึ่งมีว่า "ผู้หญิงผู้อยู่ได้พระพุทธรูปบุญอันห้ามการสังวาสกับชาย เช่น ภิกษุณีในกาลก่อนหรือชีในปัจจุบัน หญิงจำพวกนี้ได้ชื่อว่า อยู่ในพิทักษ์ของขนบธรรมเนียม" สภาพของแม่ชีในสมัยนั้น คือ นักบวชที่เป็นสตรี เรียกว่า นางชีนุ่งขาวห่มขาวเหมือนตาปะขาว ไม่มีการนับถือว่า เป็นสมณะเต็มตัวนัก อธิการเจ้าวัดธรรมดาก็บวชนางชีได้เหมือนๆ กับสามเณร

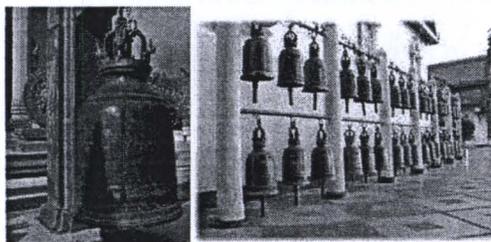

ในปัจจุบันแม่ชีได้แตกแยกเป็นหลายคณะตามที่ ประคอง สิงหนาทนิตริภักย์ ได้แบ่งเอาไว้ คือ

1. นุ่งห่มผ้าสีกรัก โคนผม โคนคิ้ว สมาทานศีล 10 เป็นศีลของสามเณร เอาแบบอย่างจากแม่ชีพม่าเรียกว่า ศีลจาริณี
2. นุ่งห่มสีเหลือง โคนผม โคนคิ้ว สมาทานศีล 8 ก็มี ศีล 10 ก็มี เรียกว่า สงฆณี
3. นุ่งขาวห่มขาวไม่โคนผม ไม่โคนคิ้ว สมาทานศีล 8 เรียกว่าชีพรามณ์ ตามอย่างพรามณ์ผู้นิยมนุ่งขาวห่มขาวบวชชั่วคราว
4. นุ่งขาวห่มขาว โคนผม โคนคิ้ว สมาทานศีล 8 เป็นนิจศีล

ที่มา: <http://www.src.ac.th/web2/jurnal/issu1/meachee.htm>

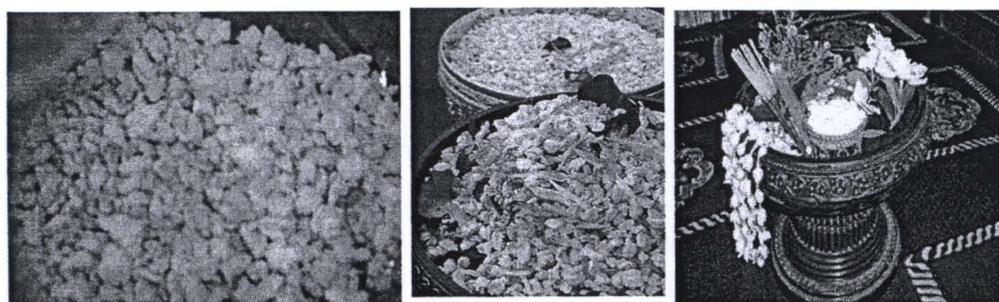
อะไรเอ่ย มีเสียงหวานดังกังวานอยู่ในวัด (ระฆัง)

ระฆัง คือ เครื่องใช้ตีให้เกิดเสียงเป็นอาณัติสัญญาณ หล่อด้วยทองเหลืองเป็นต้นรูปคล้ายลูกฟัก ตัดมีหูติดอยู่ตอนบน

ที่มา: พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

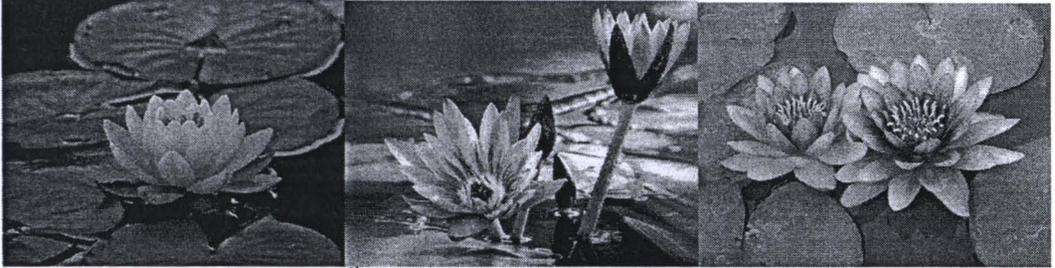
อะไรเอ่ย ผึ่งแดดสด รดน้ำทิพย์ (ข้าวตอก)

ข้าวตอก จัดเป็นอาหารที่ทำจากข้าว คือ นำเมล็ดข้าวเจ้าทั้งเปลือกมาคั่ว แต่ถ้าใช้ข้าวเฒ่าต้องใช้ข้าวเฒ่าที่ยังไม่สุกมากั่ว เมื่อคั่วทั่วดีแล้ว ฝัดเอาเปลือกออกเหลือแต่เมล็ดข้าวที่พองโต ข้าวตอกมักใช้เป็นเครื่องประกอบของเครื่องบูชาในพระราชพิธีของหลวงที่เรียกว่า “ลาช” (อ่านว่า ลา-ชะ) หมายถึงเครื่องบูชาอันสูงสุด ประกอบด้วย ข้าวตอก ดอกไม้ รูปและเทียน และใช้ผสมกับกลีบดอกไม้ที่เป็นมงคลสำหรับโรยในงานพิธีมงคลต่าง ๆ ทั้งของลัทธิพรามณ์และของศาสนาพุทธ นอกจากนี้ยังนำมาทำข้าวตอกตั่ง และใส่ในน้ำกะทิ รับประทาน หรือใส่ปนไปในกระยาสารทและกวนผสมไปในข้าวทิพย์ก็ได้

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 2

อะไรเอ่ย ต้นเท่าลำหวาย เก็บฝักไปขาย เก็บดอกไม้ไปบูชา (ดอกบัว)

บัว เป็นชื่อพันธุ์ไม้น้ำ เป็นไม้ล้มลุกที่มีอายุยืนชื่อทางพฤกษศาสตร์ว่า Nymphaeaceae มีหลายวงศ์ซึ่งแบ่งตามลักษณะ เป็นพันธุ์ไม้น้ำมีเหง้าหรือรากอยู่ใต้ดิน ใบเป็นแข็งมีหนามสากคาย ดอกใบยาวและชูขึ้นบนผิวน้ำ ก้านใบและก้านดอกแข็งมีหนามสากคาย ดอกเป็นดอกเดี่ยวๆ ขนาดใหญ่ ดอกตูมจะอยู่ใต้น้ำ เมื่อดอกบานจะลอยปริ่มน้ำหรือโผล่พ้นผิวน้ำ ดอกบัวเป็นดอกสมบูรณ์เพศ คือมีทั้งเกสรตัวผู้และเกสรตัวเมียอยู่ดอกเดียวกัน ภายในมีน้ำยางสีขาวเมื่อถูกอากาศแข็งตัวเป็นเส้นยาวๆ และเปลี่ยนเป็นสีม่วงดำกึ่งเรียกว่า “ไขบัว”

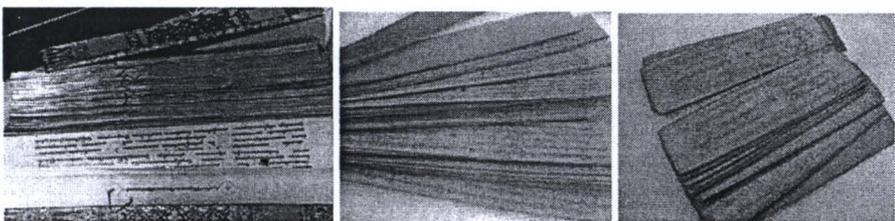
ดอกบัวเป็นพืชพันธุ์ไม้น้ำที่งดงามมาก ได้รับความนิยมให้เป็นที่ “ราชินีแห่งไม้น้ำ” เพราะมีรูปทรง สีสันสวยงามและมีกลิ่นหอม ดอกบัวยังมีความหมายเป็นสิริมงคลและทรงคุณประโยชน์นานัปการ มีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดกับวิถีการดำเนินชีวิตของชาวไทยดอกบัวจึงมีความสำคัญหลายด้าน ทั้งด้าน ศาสนา ศิลปกรรม วรรณคดีและภาษา ตลอดจนวัฒนธรรมการกินอยู่ของชาวไทย

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 7

2.2 วรรณคดี และ ศิลปะ

วัฒนธรรมไทย (วรรณคดี และ ศิลปะ)

อะไรเอ่ย แค้แขนต้องแบก (ใบคัมภีร์)

ใบคัมภีร์เป็นหนังสือโบราณประเภทหนึ่ง ใช้ใบของต้นลานเจาะรู ร้อยหูด้วยสายสนองมัดรวมกับเป็นผูก โดยใช้เหล็กจารบันทึกลายลักษณ์อักษรด้วยวิธีการ

การนำใบลานมาใช้เป็นอุปกรณ์เขียนหนังสือมีมาแต่สมัยโบราณ ปรากฏหลักฐานว่าเมื่อประมาณพุทธศักราช 433 หลังจากทำสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ 5 ในลังกาที่ปัลเลอวจึงได้จาก

พระไตรปิฎกที่สังคายนานั้นลงบนใบลานเป็นครั้งแรก นับแต่นั้นเป็นต้นมาเมื่อพุทธศาสนาเผยแพร่ออกไปสู่ภูมิภาคใด พระปิฎกที่จารบนใบลานก็ได้แพร่หลายกระจายไปยังภูมิภาคเหล่านั้นด้วย

ในประเทศไทย คัมภีร์ใบลานน่าจะได้เข้ามามีบทบาทและรู้จักใช้กันแล้วพร้อม ๆ กับการยอมรับอารยธรรมจากประเทศอินเดีย ซึ่งมีหลักฐานทั้งในทางโบราณคดีและประวัติศาสตร์รับรองว่า อิทธิพลอารยธรรมของอินเดียได้เข้าสู่ภูมิภาคอันเป็นที่ตั้งของประเทศไทยปัจจุบัน ประมาณว่า ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 12 เป็นต้นมา หากแต่เพิ่งจะปรากฏหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกเมื่อ พุทธศักราช 1581 ในจารึกปราสาทหินพระวิหาร 1 บรรทัดที่ 10 กล่าวถึงการจารใบลาน ความว่า “...ต่อมาเขียนเอกสารประวัติไว้บนใบลาน...”

นับตั้งแต่วันที่มีการบันทึกพระไตรปิฎกลงบนใบลานสืบมาจนถึงปัจจุบัน ระยะเวลายาวนานมากกว่า 2,000 ปีมาแล้ว หนังสือใบลานที่ใช้จดจารพระธรรมคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา รวมทั้งบันทึกเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นบทนิพนธ์ของอดีตชน คนไทยในสมัยโบราณนิยมเรียกหนังสือใบลานเหล่านั้นว่า “คัมภีร์ใบลาน”

ใบลานที่นำมาใช้จารหนังสือมีการจัดเตรียมหลายขั้นตอนเนื่องจากลานเป็นต้นไม้ป่ามีมากในแถบจังหวัดปราจีนบุรี สระบุรี ลพบุรี และขอนแก่น เป็นต้น การเดินทางไปตัดลานในป่าแต่ละครั้ง ผู้เดินทางจะต้องทำพิธีเช่นสรงบูชาทำนองเดียวกับการออกคล้องช้าง เพราะต้องเสี่ยงภัยอันตราย และอาศัยโชคเคราะห์เป็นเดิมพัน คราวใดโชคดีจะพบลานที่มีขนาดตามต้องการหากโชคไม่ดีพบลานแก่เกินคราวก็จะไม่ได้ลานกลับมา ผู้หาลานจึงต้องมีความรู้ความชำนาญในการนี้พอสมควร

ลักษณะของใบลานที่ใช้จารหนังสือ ต้องเป็นใบที่ไม่แก่จัดอย่างที่เรียกว่า “เพสลาด” คือ ใบอ่อนที่สองซึ่งเริ่มจะคลี่กลีบใบออกนั่นเอง ฉะนั้นการตัดใบลานคราวหนึ่งจะตัดได้เพียง 2 ใบ คือ ตอนแรกตัดยอดที่เพิ่งจะคลี่ใบอ่อน เมื่อตอนใบลานลงจากต้นแล้วตัดปลายใบออกจะได้ลานยาวประมาณ 50-75 เซนติเมตร แล้วแยกลานออกจากกันด้วยการสาดขึ้นไปบนฟ้าปล่อยให้ใบลานตกลงมาเกลื่อนพื้น ทิ้งให้ถูกแดดและน้ำค้างบนพื้นนั้น 3 วัน 3 คืน แล้วจึงเก็บรวบรวมไว้ เมื่อตัดใบยอดที่หนึ่งแล้ว ผู้ตัดลานก็จะเดินทางตัดต้นต่อ ๆ ไป ประมาณ 1 เดือนจึงเดินทางกลับ เทียวกลับจะแหวะตัดตัดใบลานยอดที่สองซึ่งเพิ่งจะคลี่ใบอ่อนได้ขนาดพอดี เมื่อได้ใบลานตามต้องการแล้วมัดรวมกันส่งไปดำเนินการให้เกิดประโยชน์ขั้นต่อไป

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 2

อะไรเอ๋ย ลีอะไรเอ๋ย ทำให้เกิดสงคราม (เสียดา)

นางเสียดาเป็นตัวละครเอกจากเรื่องรามเกียรติ์ เรื่องของนางเริ่มต้นขึ้นเมื่อพระนารายณ์ได้อวตารลงเป็นเกิดเป็นพระราม พระลักษมีพระชายาแห่งพระนารายณ์จึงทรงอวตารลงไปเกิดเป็นคู่ครองของพระราม ณ กรุงอโยธยาในครานั้น ท้าวทศรถผู้ครองนครมีอายุมากแล้ว ทั้งที่มีมเหสีถึงสามนางคือ พระนางเกาสุริยา พระนางไภยเกษิ และพระนางสมุทรวเทวี แต่พระองค์ก็หาได้มีพระโอรสธิดาไว้สืบราชวงศ์ไม่

ท้าวทศรถได้นำความนี้ปรึกษากับเหล่าฤาษี ซึ่งพระฤาษีกลไกโกฎได้พูดว่า ควรจะทำพิธีบวงสรวงขอพระโอรสธิดาจากเทพเจ้า ด้วยวิธีการกวนข้าวทิพย์ ท้าวทศรถจึงจัดพิธีการกวนข้าวทิพย์อย่างยิ่งใหญ่ภายในกรุงอโยธยาเพื่ออุทิศของสิ่งของที่พระองค์ปรารถนา พระอิศวรจึงมีพระบัญชาให้พระรามลงอวตาร เป็นพระโอรสแห่งท้าวทศรถ ซึ่งพระยานันตนาคราชผู้เป็นพระแทนบรรทมของพระนารายณ์ ก็ขอติดตามไปด้วย เมื่อพิธีเสร็จสิ้น ท้าวทศรถจึงแบ่งก้อนข้าวทิพย์ให้แก่มเหสีทั้งสามของพระองค์ แต่เหลือข้าวก้อนสุดท้ายอยู่ ข้าวทิพย์เหล่านี้มีกลิ่นหอมหวานอย่างมากจนฟุ้งไกลไปถึงกรุงลงกา นางมณฑิมา มเหสีของทศกัณฐ์ได้กลิ่นเข้าก็ร่ำร้องอยากกินให้ได้ มิฉะนั้นตนต้องขาดใจตายเป็นแน่ ทศกัณฐ์จึงมีบัญชาให้นางกานาสูรสมุนของตน ไปโฉบเอาก้อนข้าวทิพย์มาให้ นางมณฑิมา

เมื่อมเหสีแห่งท้าวทศรถรวม ทั้งนางมณฑิมาได้กินข้าวทิพย์เข้าไปทำให้ต่างนางต่างตั้งครรภ์ยังความดีใจให้กับท้าวทศรถและทศกัณฐ์อย่างมาก พระนางเกาสุริยาได้ประสูติพระโอรสองค์โตคือพระราม (พระนารายณ์อวตาร) พระนางไภยเกษิประสูติพระโอรสองค์รองคือ พระพรต (จักรแห่งพระนารายณ์มาเกิด) พระนางสมุทรวเทวีประสูติโอรสแฝดคือ พระลักษมณ์ (พระยานันตนาคราช) และพระสัตรุด (คชาพระนารายณ์) สุดท้าย นางมณฑิมาก็ประสูติพระธิดาทรงโฉมงามยิ่ง คือพระลักษมีอวตาร นางเสียดานั้นเอง ทว่าชีวิตวัยทารกของนางเสียดามีได้อยู่สุขสบาย เป็นพระราชธิดาแห่งกรุงลงกา เพราะเมื่อนางประสูติออกมา นางก็ร้องว่า ผลาญราพณ์ถึง 3 ครั้ง พิเภกกราบทูลว่านางเสียดาจะนำภัยพิบัติใหญ่หลวงมาสู่วงศ์ยักษ์

ทศกัณฐ์จึงสั่งให้ใสนางสีดาใส่ผอบลอยน้ำไปเพราะยังไม่อาจหักใจประหารธิดานอกไส้ของตนนางนี้ได้ ผอบทองลอยน้ำไปถึงอาศรมของฤๅษีชนกผู้ครองกรุงมิตลา เปิดดูพบเด็กทารกหญิงหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูภายใน ทว่าฤๅษีชนกนั้นในขณะนั้นครองเพศฤๅษีอยู่ ไม่สะดวกจะเลี้ยงนางสีดา จึงได้นำผอบทองฝังดิน พร้อมขอให้พระแม่ธรณีช่วยดูแลรักษานางด้วย

16 ปีต่อมา ฤๅษีชนกตั้งใจนิวตินครเพื่อครองกรุงมิตลาตามเดิม จึงได้ทำพิธีไถ่градดินหาผอบทองที่พระองค์ฝังดินไว้ ค้นได้ไปติดผอบเข้า เหล่าทหารจึงได้ขุดขึ้นมา เมื่อเปิดออกก็พบหญิงสาวรูปร่างหน้าตาสะสวยสะคราญโฉมอย่างที่ไม่หาที่เปรียบเปรยไม่ได้ สวยงามที่สุดและงดงามยิ่งกว่านางใดในโลกนี้ ทั้งจรดกิริยาที่เรียบร้อยน่าชม ฤๅษีชนกจึงได้รับนางเป็นพระธิดาแห่งกรุงมิตลา พร้อมประทานนามให้นางว่า สีดา ที่แปลว่า "รอยไถ"

เมื่อนางสีดาเจริญถึงวัยอันควรแล้ว ท้าวชนกพระบิดาคิดจะจัดพิธีสุมพรให้นางสีดาพระธิดา จึงได้ไปวประกาศหาผู้ที่จะสามารถยกธนู โมลีหนักพันแรงคนยกได้ ถ้าผู้ใดทำได้จะยกนางสีดาให้อภิเษก

ในครานั้นมีเจ้าชายหนุ่มสองพระองค์นามว่าพระราม และ พระลักษมณ์ อยู่ร่วมด้วย พระรามจึงมีพระดำริจะลองยกธนู โมลีนั่นดู แต่ทันใดนั้นเอง พระรามได้จ้องมองผ่านม่านพบกับนางสีดาที่นั่งอยู่อีกฝั่ง

ด้วยบุพเพสันนิวาสทำให้ทั้งสองมีใจรักภักดีต่อกันทันที ธนู โมลีนั่นมีเพียงพระรามและพระลักษมณ์ที่ยกได้ แต่พระลักษมณ์ทราบดีว่าพระรามและนางสีดามีใจต่อกัน จึงแสร้งทำเป็นยกธนูไม่ขึ้น ในที่สุด พระรามและนางสีดาก็ได้อภิเษกกันอย่างถูกต้องตามประเพณี เมื่อนิวตกลับบอโยชยา พระรามก็ต้องพบกับข่าวร้าย ด้วยเล่ห์เหลี่ยมนางกุงจีข้ารับใช้ของพระนางไภยเกษี ซึ่งเกลียดชังพระรามมาแต่เด็ก นางกุงจีหลอกล่อให้นางไภยเกษีขอท้าวทศรถให้พระพรตโอรสของนางขึ้นครองบัลลังก์ก่อน ซึ่งท้าวทศรถเสียใจมาก แต่พระองค์เคยได้รับการช่วยเหลือจากนางไภยเกษี พระองค์จึงจำยอมทำตามพร้อมขับไล่พระรามออกเดินป่าเป็นฤๅษีถึง 14 ปี พระราม นางสีดา และพระลักษมณ์ที่ขอติดตามไปด้วย จึงออกไปผจญความทุกข์ยากในป่า ทำให้สุดท้ายท้าวทศรถก็ตรอมใจตาย

พระราม และนางสีดาอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข แม้ไม่มีทรัพย์สมบัติมากมาย จนกระทั่งวันหนึ่ง นางสำมนักขาชกฉิม่ายน้องสาวทศกัณฐ์มาเห็นรูปโฉมพระรามก็หลงรัก เกี่ยวพาขอพระองค์เป็นสามี แต่พระรามปฏิเสธเพราะมีนางสีดาอยู่แล้ว นางสำมนักขาโกรธจึงคำทอทุบตีนางสีดา พระลักษมณ์โมโหจับนางสำมนักขาตัดหูตัดจมูกแล้วปล่อยไป นางสำมนักขาแค้นเคืองไปฟ้องพี่ชายของตน พร้อมกับพรรณาคความงดงามของนางสีดาให้ทศกัณฐ์ฟัง จนทศกัณฐ์อยากได้ในตัวของนางสีดา

ทศกัณฐ์สั่งให้มาริสแปลงเป็นกวางทองไปล่อหลอก พระรามพระลักษมณ์ออกจากอาศรมแล้วตนเองก็ไปลักพาตัวนางสีดามาอยู่ที่สวนขวัญ กรุงลงกา นางสีดามีรักมั่นคงต่อพระรามจึงไม่ยอมเป็นชายาของทศกัณฐ์ ทำให้เกิดสงครามระหว่างมนุษย์และยักษ์ปะทุขึ้น เสร็จสิ้นสงคราม ทศกัณฐ์ตาย

แล้ว พระรามอยากเชิญนางสีดากลับโอชธาด้วยกัน แต่พระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดมานินทาว่าร้ายนางสีดาที่ไปอยู่แดนศัตรูถึง 14 ปี นางสีดาจึงขอพิสูจน์ตนเองว่า จะขอลุยไฟพิสูจน์ความบริสุทธิ์ ถ้าตนคิดนอกใจสามีเพียงนิดเดียว ขอให้ไฟไหม้นางจนตาย แต่ถ้านางมีรักมั่นต่อสามี ไฟจะไม่อาจทำอันตรายนางได้ ไฟกาพเหล่านั้นพ่ายแพ้ต่อแรงอธิษฐานของนางสีดา นางสีดาพิสูจน์ตนเองได้ว่าบริสุทธิ์ทั้งกายใจ สามีภรรยาจึงได้กลับไปใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งนางสีดามีครรภ์ นางอดูลักษ์ที่เคียดแค้นนางสีดา แปลงมาเป็นนางกำนัลพร้อมขอให้นางสีดาควบคุมทัพศกัณฐ์ พอवादเสร็จ นางอดูลักษ์ก็เข้าสิงทำให้รูปปลบไม่ออก พระรามมาเห็นรูปภาพเข้าก็พิโรธมากว่า นางสีดาซึ่งรักภักดีศกัณฐ์ จึงสั่งพระลักษมณ์ให้ประหารนางสีดา พระลักษมณ์ไม่ทำซ้ำยังปล่อยนางหนีไป แล้วฆ่าควักหัวใจ กวางนำไปถวายพระราม นางสีดาไปอาศัยอยู่กับฤาษีวัชรมฤค จนกระทั่งประสูติพระโอรสของพระรามนามว่า พระมงกุฎ จากนั้นต่อมาพระฤาษีก็ได้ชุบกุมารมาเป็นเพื่อนเล่นพระมงกุฎนามว่า พระลบ ทั้งสองกุมารเก่งกล้ามากจนสะเทือนไปถึงโอชธา จนเกิดการต่อสู้กันระหว่างพ่อลูก ทว่าไม่รู้ผลแพ้ชนะ พระรามเอะใจเลยถามว่าพระมงกุฎเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ในที่สุดจึงได้รู้ว่า ผู้ที่ต่อสู้ด้วยนี้ คือพระโอรสองค์เดียวที่เกิดแต่แม่เหลือนางสีดานั่นเอง

พระรามง้อจนขอคืนดีกับนางสีดา แต่นางสีดาเจ็บช้ำในความจนเปลี่ยวของพระราม นางจึงแทรกตัวลงไปเมืองบาดาลหนีพระราม พระรามจึงต้องออกผจญภัยอีกครั้งเป็นเวลา 1 ปี จนท้ายสุดพระอิศวรได้รับนางสีดาขึ้นมาและปรับความเข้าใจกับทั้งสอง จนในที่สุดพระราม และนางสีดาจึงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดมา

ที่มา: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=vinitisiri>

อะไรเอ๋ย เด็กคนหนึ่ง นั่งอยู่ใต้ต้นจันทน์ เห็นวัวชนกัน เด็กคนนั้น ชื่ออะไร

(จันทโครบ)

จันทโครบเป็นตัวละครเอกจากเรื่องจันทโครบ เป็นโอรสของพระเจ้าพรหมทัต พระองค์ทรงรักพระโอรสตั้งดวงพระทัยของพระองค์เลยทีเดียว ดังนั้นพระกุมารจึงแควดล้อมไปด้วยพระพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากพระกุมารจะต้องปกครองบ้านเมืองในภายภาคหน้า จึงจำเป็นจะต้องศึกษาวิชาทุกแขนงอันเป็นประโยชน์ต่อการปกครองของคนในอนาคต วันหนึ่งในขณะที่ทรงเพลิดเพลินอยู่ในพระ

ราชอุทยานนั้น พระราชาที่ทรงรับสั่งให้พระกุมารเข้าเฝ้าแล้วรับสั่งให้พระกุมารไปศึกษาศิลปวิชาการกับพระฤๅษีในป่า พระกุมารก็ยินดีปฏิบัติตามพระประสงค์พระราชบิดา และเดินทางไปอยู่กับพระฤๅษี หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว เจ้าชายจันทโครพก็เข้าไปกราบลาพระอาจารย์กลับบ้านเกิดเมืองนอน ของคุณ ว่าแล้วพระฤๅษีก็หีบผอบเล็ก ๆ ส่งให้พร้อมกับกำชับอย่างหนักแน่น “เจ้าจงเก็บไว้กับตัว แต่จงจำไว้ว่าเจ้าจะเปิดผอบได้ก็ต่อเมื่อถึงเมืองของคุณแล้วเท่านั้น อย่าเปิดในระหว่างเดินทาง มิฉะนั้นเจ้าจะประสบอันตรายถ้าไม่เชื่อฟัง ” พระฤๅษีกล่าวขึ้น “ ครับท่านอาจารย์ หลานจะเปิดผอบก็ต่อเมื่อหลานถึงบ้านเมืองของคุณแล้วเท่านั้น ” เจ้าชายยืน ยันหนักแน่น

และแล้วจันทโครพก็มุ่งหน้าเดินทางกลับบ้านเมืองของคุณ เมื่อถึงเวลาเสวยอาหารกลางวันก็เข้าไปนั่ง ใต้ต้นไม้แล้วควักห่ออาหารแห้งที่เตรียมไว้ก่อนลาพระอาจารย์มาเสวย หลังจากเสวยเสร็จก็เกิดเคลิ้มหลับไป และก็สุบินว่า ผอบที่พระอาจารย์ให้ไว้ นั้นหลุดจากมือตกลงน้ำไปแล้ว พระสุบินนี้เองที่กระตุ้นให้พระองค์อยากเปิดผอบดู แต่ก็ยังคงกังวลถึงคำสั่งของพระอาจารย์

ในระหว่างทาง เจ้าชายหนุ่มก็ทรงครุ่นคิดถึงผอบที่ติดตัวมาตลอดเวลา และแปลกพระทัยว่าอะไรหนอที่อยู่ข้างในนั้น ยิ่งนึกก็ยิ่งอยากเปิดดูให้แน่ และในที่สุด พระองค์ก็ตัดสินใจตัดสินใจผอบ โดยการเปิดผอบออก และในทันทีที่ผอบถูกเปิดออก ก็มีหญิงสาวผู้เลอโฉมปรากฏออกมาจากผอบไบนั้น เธอส่งยิ้มหวาน ๆ ให้เจ้าชายหนุ่มผู้ซึ่งทอดพระเนตรอยู่ด้วยความตื่นเต้นและแนะนำตัวนางว่า “ นายจำ หม่อมฉันชื่อ โมราเพคะ พระฤๅษีใส่หม่อมฉันไว้ในผอบไบนี้นี้ หม่อมฉันดีใจมากที่ได้เป็นอิสระเสียที ”

ทันทีที่เห็นหญิงสาวเจ้าชายหนุ่มก็ตกหลุมรักในทันที และขอให้นางเป็นชายาของพระองค์ และแล้วทั้งคู่ก็เดินทางกันในป่า เจ้าชายจันทโครพดีพระทัยมากที่เพื่อนเดินทางแต่ในขณะเดียวกันก็ทรงกังวลว่าทำไมพระฤๅษีจึงห้ามไม่ให้เปิดผอบในระหว่างทาง ทรงครุ่นคิดเพียงลำพังแล้วก็สรุปเอาเองว่าพระฤๅษีอาจจะทดสอบดูว่าตนเป็นคนสอดรู้สอดเห็นหรือไม่เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตามสิ่งที่พระฤๅษีพูดนั้นก็ปรากฏว่ากำลังจะเป็นจริงแล้วพระว่ามีโจรป่าแอบซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ ๆ นั้น เขาแอบดูความเคลื่อนไหวของทั้งคู่อย่างเงียบ ๆ และเมื่อได้เห็นความงามของนางโมราก็อยากได้ไปเป็นภรรยา ช่วงเวลานั้น โมรารู้สึกกระหายน้ำมาก คอของนางแห้งผากแต่ที่ไม่มีน้ำสักหยดให้นางดื่มกินได้ เจ้าชายจันทโครพก็ใช้พระขรรค์แทงเนื้อรินพระโลหิตให้โมราดื่มกินแก้กระหาย ในขณะนั้นเองโจรป่าก็โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ทันทีและยืนอยู่เบื้องหน้าของทั้งคู่ โจรป่ากล่าวหาทั้งคู่ว่าบุกรุกเข้ามายังถิ่นของตน แต่เจ้าชายยืนกรานว่าป่าไม้ไซ้ของผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะชายทั้งสองจึงเกิดโต้เถียงกันอย่างรุนแรง

โดยไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรอีกต่อไป เจ้าโจรพุ่งเข้าไปใส่จันทโครพแล้วชกเขาล้มลงกับพื้น ก่อนที่จันทโครพจะมีโอกาสชักพระขรรค์ออกมาเสียดด้วยซ้ำไป ทั้งคู่ต่อสู้กันอยู่บนพื้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่โจรป่าได้เปรียบ แต่เจ้าชายมีทักษะในการต่อสู้ได้ดีกว่าเพราะได้รับการสั่งสอนมาจากพระฤๅษี จันทโครพจึงสามารถผลักโจรป่าและเรียกให้ภรรยาพระขรรค์ให้ตน โมราจับพระขรรค์ไว้แต่สิ่งเล็ก ๆ จะส่งให้สามีตนเพราะไม่ต้องการให้เจ้าชายฆ่า โจรป่าผู้ซึ่งเป็นคนที่นางมีใจให้อยู่ด้วยเหมือนกัน ในตอนนี้ เมื่อไม่สามารถจะตัดสินใจได้ในยามคับขันเช่นนี้ นางก็วางพระขรรค์ไว้ตรงกลางชายทั้งสอง แต่ทำให้ด้ามหันไปทางโจรป่า ในขณะที่ด้ามคมหันไปทางสามีทั้งคู่จึงกรูกัน ไปแย่งอาวุธในเวลาพร้อมกัน จันทโครพถูกคมมีดบาดจึงปล่อยพระขรรค์ เป็นจังหวะที่โจรป่าได้โอกาสเพราะกำด้ามพระขรรค์ได้โอกาสเพราะกำด้ามพระขรรค์ได้ จึงแทงเจ้าชายจันทโครพสิ้นพระชนม์อยู่ตรงนั้นเอง ร่างของเจ้าชายนอนจมกองเลือดอยู่อย่างนั้น

ตอนนี้เองที่โมรารู้สึกใจที่เห็นร่างอันไร้วิญญาณของเจ้าชายจันทโครพแต่ก็สายเกิน ไปที่จะช่วยชีวิตให้ฟื้นคืนมาได้ และแล้วนางก็ตามโจรป่าผู้ซึ่งงูมีอนางนำทางไป หลังจากได้โมราเป็นภรรยาแล้วโจรป่าก็มาคิด ตรีศตรองว่า หญิงผู้นี้เป็นคนชั่วร้ายเพราะแม้แต่สามีของนางก็ยังทรยศได้ลงคอ นางฆ่าได้แม้กระทั่งชายผู้ซึ่งเสียดสละเลือดให้นางดื่มกินแทนน้ำ ในภพภาคหน้านางก็อาจจะกระทำแบบนี้กับเขาก็ได้ ในขณะที่โมราอนอนหลับโจรป่าก็ทิ้งนางไว้ในป่าแต่เพียงลำพัง

เมื่อตื่นขึ้นมา ไม่พบสามีใหม่ โมราก็หลงทางในป่าแต่เพียงลำพัง และรู้สึกหิวอย่างมาก นางไม่รู้ว่า จะหาอาหารอย่างไร จึงได้แต่นั่งร้องให้อยู่ตรงนั้น ฝ่ายพระอินทร์เมื่อถึงทิพยเนตรเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ก็เสด็จลงมายัง โลกมนุษย์เพื่อสอนบทเรียน แก่โมราให้เข็ดหลาบและช่วยชุบชีวิตจันทโครพ แล้วพระองค์ก็แปลงร่างเป็นเหยี่ยวคาบชิ้นเนื้อไว้ในปาก

ทันทีที่เห็นชิ้นเนื้อในปากนก โมราก็ร้องเรียกขอส่วนแบ่งบ้าง แต่เหยี่ยวทำเป็นแกล้งถามว่า นางจะ ให้อะไรเป็นของแลกเปลี่ยนกับชิ้นเนื้อของตน โมราไม่รีรอที่จะเสนอตัวเองเป็นภรรยาของ สัตว์เดรัจฉานอย่าง เช่นเหยี่ยว เมื่อได้ยินเช่นนี้ นกเหยี่ยวก็โกรธมากและทันใดนั้นก็กลายร่างเป็นพระอินทร์อย่างเดิม พระองค์ ชี้นิ้วไปที่โมราและประมาณว่า “ เจ้าเป็นหญิงชั่วร้าย แม้ว่าเจ้าจะมีสามีที่ดี แสนดีก็ยังแบ่งใจให้ชายอื่นที่ตนไม่รู้จักมาก่อนเมื่อโจร ป่าหนีไปจากเจ้าตอนนี้เจ้าตอนนี้ก็ยังยกกายให้ เป็นภรรยาของเหยี่ยวอีกเพียงเพื่อ ให้ได้มาซึ่งชิ้นเนื้อเท่านั้น เจ้าพร้อมที่จะสมสู่กับสัตว์เดรัจฉาน โดยปราศจากยางอาย ”

ทันทีที่สิ้นคำประมาณของพระอินทร์ร่างของ โมราก็กลายเป็นชะนี พร้อมน้ำตานองหน้าร้อง เรียกหา ผัว ผัว ผัว ผัว แล้วนางชะนีที่มีหน้าศราก็โดดเข้าป่าหายไป ตั้งแต่นั้นมาชะนีก็จะร้องหาผัวอยู่ ตลอดเวลา บางแห่งก็จับเนื้อเรื่องแต่เพียงเท่านั้น แต่ก็มีบางแห่งกล่าวว่าพระอินทร์ทรงรำยมนต์ชุบ เจ้าชายจันทโครพให้ฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้ง และทรงตรัสสอนเจ้าชายว่าเราคือพระอินทร์ เจ้ามีกรรม

แต่หนหลัง โมราเป็นหญิงชั่วร้ายไม่เหมาะสมที่จะเป็นคู่ครองของเจ้า หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นภรรยาของเจ้าแท้ที่จริงแล้วเป็นธิดาพญานาค พระอินทร์ทรงตรัสแล้วก็หายไป

กล่าวกันว่าและแล้วเจ้าชายจันทโครพก็ได้พบเนื้อคู่ในอนาคตของพระองค์มีนามว่า “ นางมุขลินี ” ซึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำทอง บิดาของนางรักนางคงดวงใจ จึงให้นางอยู่แต่ในถ้ำท่ามกลางการอารักขาอย่างแน่นหนา อย่างไรก็ตาม จันทโครพก็สามารถเล็ดลอดเข้าไปจนได้และเกี่ยวพาราสนาจนกระทั่งนางหลงรักพระองค์ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน จนกระทั่งนางมุขลินีมีครรภ์แล้วจันทโครพก็ตัดสินใจเข้าไปขอขมาพญานาคและแล้วทั้งคู่ก็ออกเดินทางไปยังเมืองของเจ้าชายจันทโครพ เพราะราชบิดาของพระองค์กำลังรอการกลับมาของพระองค์ ในเนื้อเรื่อง กล่าวว่าในระหว่างที่ทั้งคู่เดินทางไปนั้น ทั้งคู่ก็พบกับศัตรูและอุปสรรคมากมาย แต่ท้ายที่สุดทั้งคู่ก็ได้กลับมาอยู่ และปกครองเมืองพรหมทัตจนกระทั่งชราภาพ และสิ้นพระชนม์อย่างสงบ พระโอรสของทั้งสองพระองค์พระนามว่า “ เจ้าชายจันทวงศ์ ” ได้ขึ้นครองราชย์แทน และปกครองพระนครอย่างมีความสุขเรื่อยมา

ที่มา: <http://www.skn.ac.th/skl/project/nitan482/nu16.htm>

อะไรเอ่ย กิเลนมา เป้าดัง (เหล่าปี -- เล่าปี)

เหล่าปี หรือ หลิวเป่ย์ (จีนตัวเต็ม: 劉備; จีนตัวย่อ: 刘备; พินอิน: Liú Bèi; เวด-ไจลส์: Liu Pei) หรือ สมเด็จพระจักรพรรดิเจียงบู๊เค่ เป็นตัวละครในวรรณกรรมจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่องสามก๊ก ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ยุคสามก๊ก เสด็จพระราชสมภพที่เมืองจัวโจว มณฑลเหอเป่ย์ และเสด็จสวรรคตที่แขวงไต้เฉิง เมืองฉงชิ่ง มณฑลสือชว่น ประเทศจีน จักรพรรดิผู้ก่อตั้งอาณาจักรจ๊กก๊กและราชวงศ์ฮั่น เป็นชาวเมืองตุ้นกวน ลักษณะตามคำบรรยายในวรรณกรรมสามก๊ก เหล่าปีเป็นผู้ที่รูปร่างสูงใหญ่ สูงประมาณห้าศอก หูยาวถึงบ่า มือยาวถึงเข่า หน้าขาวดั่งสีหยก ฝีปากแดงดั่งชาดแค้น จักขุชำเลืองไปเห็นผู้มีกระบี่คู่แบบโบราณเป็นอาวุธประจำกาย เก่งกาจเชิงยุทธ มีคุณธรรม อ่อนน้อมถ่อมตน สรรวมกายสรววมใจเป็นเลิศ

เล่าปี่ร่วมสาบานเป็นพี่น้องในสวนท้อกับกวนอูและเตียวหุย ร่วมรบกับทหารจากวังหลวงในการปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง ภายหลังได้รับตำแหน่งนายอำเภออินท้อกวนแต่ถูกตักอิวกล่าวหาเป็นกบฏจึงต้องหลบหนี ร่วมทำศึกเพื่อกอบกู้ราชวงศ์ฮั่นมาโดยตลอด ภายหลังครองเมืองเสฉวนสถาปนาตนเองเป็นพระเจ้าฮั่นตั้งแห่งจ๊กก๊ก สวรรคตภายหลังจากนำทัพขนาดใหญ่มุกโงมตั้งตั้งเพื่อแก้แค้นให้กวนอูในปี พ.ศ. 766 รวมพระชนมายุได้ 63 พรรษา

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://th.wikipedia.org>

อะไรเอ่ย สองไม่ตรง (ยี่เก)

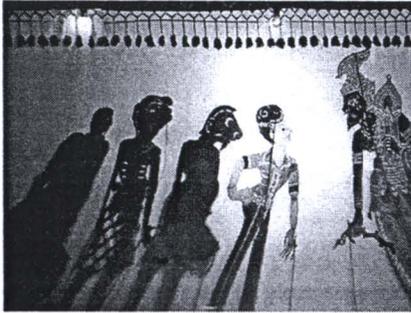

ยี่เกหรือ ลิกะเกิดขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา หรือต้นกรุงรัตนโกสินทร์ คำว่า ลิกะ เพี้ยนมาจากคำว่า ซิเกอร์ ในภาษาเปอร์เซีย ที่ยืมมาจากคำว่า ซิกรุ (Zakhr) ในภาษาอาหรับ อันหมายถึงการอ่านบทสรรเสริญเป็นการรำลึกถึงอัลลอหุพระเจ้าในศาสนาอิสลาม พระครูศรีมหาโพธิคณาภิรักษ์ก็ได้กล่าวถึงลิกะไว้ว่า พวกมุสลิมนิกายชีอะห์ หรือเจ้าเซ็นจากเปอร์เซีย นำสวดลิกะที่เรียกว่า ดิเกอร์ เข้ามาในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย กรมพระยาดำรงราชานุภาพก็ทรง บันทึกว่า ยี่เกนั้นเพี้ยนมาจาก จิกะ

มีบันทึกว่าพวกแขกเจ้าเซ็นได้สวดถวายตัวในการบำเพ็ญพระราชกุศล เมื่อ พ.ศ. 2423 ต่อมาคิดสวดเพลงเป็นลำนำต่าง ๆ คิดลูกหมัดเข้าแกมสวด ร้องเป็นเพลงต่างภาษา และทำตัวหนังเชิด โดยเอารำมะนาเป็นจอกก็มี ลิกะจึงกลายเป็นการเล่นขึ้น ต่อมาผู้คิดเล่นลิกะอย่างละคร คือ เริ่มร้องเพลงแขกแล้วต่อไปเล่นอย่างละครรำ และใช้ปี่พาทย์อย่างละคร ลิกะ เป็นมหรสพชาวบ้านของไทยที่มีมาจากการสวดของชาวมุสลิม คำว่า “ลิกะ” อาจมาจากคำว่า “ดจิกะ” และ ตามภาษามลายู ต่อมาเพี้ยนไปเป็นคำว่า “ยี่เก” และ “ลิกะ” ตามลำดับ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้คำว่า “ลิกะ (LIKE)” ในพระราชธรรมาธิบายการละครของไทยเป็นภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก และต่อมา ในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงครามดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้ประกาศใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดวัฒนธรรมทางศิลปกรรมเกี่ยวกับการแสดงละคร พ.ศ. 2485 ให้ใช้คำว่า “นาฏดนตรี” แทนคำว่า “ลิกะ” แต่ไม่ค่อยเป็นที่นิยมและยังคงใช้คำว่า “ลิกะ” สืบมาจนถึงปัจจุบัน

ที่มา: สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง เล่ม 12

อะไรเอ๋อ หน้ะไรเอ๋อ ชื่อคล้ายพี่ชายของพ่อ (หนังตะลุง)

หนังตะลุง คือ ศิลปะการแสดงประจำท้องถิ่นอย่างหนึ่งของภาคใต้ เป็นการเล่าเรื่องราวที่ผูกร้อยเป็นนิยาย ดำเนินเรื่องด้วยบทร้อยกรองที่ขับร้องเป็นสำเนียงท้องถิ่น หรือที่เรียกกันว่าการ "ว่าบท" มีบทสนทนาแทรกเป็นระยะ และใช้การแสดงเงาบนจอผ้าเป็นสิ่งดึงดูดสายตาของผู้ชม ซึ่งการว่าบท การสนทนา และการแสดงเงา นี้ นายหนังตะลุงเป็นคนแสดงเองทั้งหมด

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.panyathai.or.th>

อะไรเอ๋อ แดคร้อนๆ ไร่ละครอยู่กลางถนน (ตำรวจจราชร)

ไร่ละครเป็นการใช้ศิลปะในการร่ายรำดำเนินเรื่อง มีการขับร้องและเจรจา เป็นกลอนบทละคร สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) ละครไร่แบบดั้งเดิม (แบบโบราณ) ประกอบไปด้วยละครอีกหลายชนิด ดังต่อไปนี้ ละครชาตรี ละครนอก ละครโน โขน และ 2) ละครที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ ประกอบไปด้วยละครอีกหลายชนิด ดังต่อไปนี้ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง ละครเสภา ละครหลวงวิจิตรวาทการ และละครร้อง

ที่มา: เอกสารออนไลน์ <http://www.eschool.su.ac.th/school>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวเจี๋ยเหมย หลี่

วัน เดือน ปี เกิด

4 พฤษภาคม 2525

ประวัติการศึกษา

2539

มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน Chuxiong

2541

มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน Chuxiong

2544

อนุปริญญา YunnanGuangbo Dianshi Daxue

ประสบการณ์ทำงาน

โรงเรียนเขलगันคร

โรงเรียนนานาชาตินครพายัพ

มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

